

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK
THREE

NECESSARY EVILS

MOONSTRUCK

ONLY JAMES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONLY JAMES

ALSO BY ONLEY JAMES

Elit Koruma Hizmetleri

Sarhoş Edici

Büyüleyici Çileden

Çıkarıcı

Tatmin edici

Hizmet Süresi

Nesli Tükenmekte

Olan Türler Tehlikeli

Cins Evcilleştirilmiş

Canavar

Gerekli

Kötülükler

Unhinged

Psycho

Moonstruck

Headcase

Günahın Bedeli

Kötü

Alışkanlıklar

Kirli Oynamak

Kafa Oyunları

Standalones

Disiplin Cezası

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Atticus
2. Jericho
3. Atticus
4. Jericho
5. Atticus
6. Jericho
7. Atticus
8. Jericho
9. Atticus
10. Jericho
11. Atticus
12. Jericho
13. Atticus
14. Jericho
15. Atticus
16. Jericho
17. Atticus
18. Jericho
19. Atticus
20. Jericho
21. Atticus
22. Jericho
23. Atticus

Sonsöz

Sonsöz

Yazar Hakkında

MOONSTRUCK

GEREKLİ KÖTÜLÜKLER ÜÇÜNCÜ KİTAP

Telif Hakkı © 2021 Onley James

www.onleyjames.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş hiçbir bireyi temsil etmemektedir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

We Got You Covered Book Design tarafından Kapak ve İç Formatlama

Tetikleyici uyarı: Bu kitap grafik şiddet ve çok kara mizah içermektedir.

PROLOGUE

DR. THOMAS MULVANEY

KONU: ATTICUS

Thomas şemsiyesini silkeledi ve çocuk evinin dışında fırtınaya baktı. Dışarısı neredeyse kıyamet gibiydi; gökyüzünde şimşekler çakıyor, gök gürültüsü her patlamada yeri sarsıyordu. Sokak lambaları yağmur tabakalarına ürkütücü bir parlaklık veriyordu ya da belki de bu sadece Thomas'ın hayal gücüydü. Bu gece kafası karmakarışıktı.

İşte buydu. Planının başlangıcı. Geçen yıl planladığı her şeyin doruk noktası... tabii çocuk işe yararsa. Allen bu çocuğun -sekiz yaşındaki bu yetim çocuğun- Thomas'ın projesi için mükemmel bir denek olduğundan emin görünüyordu.

Alnındaki yağmuru silerek ön masanın üzerine eğilmiş yaşlı güvenlik görevlisine doğru yürüdü. Tam kendini duyurmak üzereyken Allen soldaki bir kapıdan hızla çıktı. "Thomas, tam zamanında geldin. Benimle gel."

Allen onu sırtından alkışladı ve tam güvenlik görevlisi onu fark ettiği sırada arkasını döndü. Allen adama el salladı. Başını eğdi ve masada dikkatini çeken şeye geri döndü.

Allen ona güven verici bir gülümseme verdi ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı, seçkin bir şekilde yakışıklıydı, sadece

tapınaklar. Yaşasaydı babasıyla neredeyse aynı yaşta olacaktı. Thomas'ın babasının en yakın arkadaşlarından biri olduğu düşünülürse bu çok anlamlıydı. Bunca yıl sonra, dostlukları Thomas'ı hâlâ şaşırtıyordu. Babası özüne kadar çürümüş, kâbus gibi bir insandı.

Diğer yandan Allen...sağlamdı. Aşırı arkadaş canlısı ya da nankör değildi. Çok soğuk ya da mesafeli de değildi. O, kararlılığın tanımıydı. İnsanlar birinin omuzlarının üzerinde iyi bir kafa olduğunu söylediklerinde, genellikle Allen gibi birinden bahsediyorlardı. Saygı duyulan, bağlantıları olan ve kınanmayacak biriydi. Allen babasına bunca yıl nasıl tahammül etmişti?

Önemli değildi. Thomas, Allen'ın bir müttefik, sistemde kolayca gezinecek, bürokrasiyi aşacak, transferleri kolaylaştıracak ve müdahalede bulunacak biri olduğu için minnettardı.

Binanın dışı aldatıcı bir şekilde küçüktü ama içi kapalı kapılar ve tünel gibi koridorlarla doluydu. Duvarları mide bulandırıcı bir nane yeşiline boyamışlardı ve bu yeşil zamanla daha da soluk sarımsı bir yeşile dönüşmüştü. Muşamba karolar alttaki beton zeminden soyulmaya başlamıştı ve ışıklar eski bir korku filminden fırlamış gibi titriyordu. Bir yol ayrımına geldiklerinde sol taraftaki koridora saptılar.

Thomas gergin bir kahkaha attı. "Buranın sonu yok." Allen kıkırdadı. "Öyle görünüyor."

Thomas yaşlı adama doğru bir bakış fırlattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Güven bana, sadece... sadece güven bana," dedi Allen, hızını artırarak.

Sağa döndüler ve dört kapalı kapının olduğu bir çıkmaz sokağa geldiler. Allen kot pantolon, bol bir sweatshirt giyen ve atkuyruğu saçlı olan bir kadına başıyla işaret etti. "İçeride mi?"

Başını salladı.

"Yalnız mı?"

Başını salladı ve Thomas'a merakla baktı. "Hayır efendim, Frankie'yle."

"Mükemmel."

Thomas'ı soldaki ilk kapıya yönlendirdi. Bir tür gözlem odasıydı, iki yönlü bir ayna onları ve iki genç çocuğu ayırıyordu. Çocuklardan birinin kızıl saçları, Thomas'ın odanın öbür ucundan bile görebileceği kadar mavi gözleri ve yanaklarında bir tutam çili vardı. Şimdiye kadar gördüğü en sağlıklı görünen çocuk olabilirdi. Bir masada kendisinden çok daha küçük, sarışın bir çocukla oturuyordu. Küçük çocuğa kitaptaki bir şeyi gösteriyordu. Küçük çocuk yüzünü sanki

bir şeyin iğrenç olduğunu düşündü ve sonra kıkırdamaya başladı. Kızıl saçlı çocuk da onu takip etti.

Thomas "Burada neye bakıyorum?" diye sormadan önce Allen ile birlikte yaklaşık beş dakika boyunca oyunlarını gözlemlediler.

"Sadece bekle."

Thomas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak huzursuzca kıpırdandı. Bir iki dakika daha geçtikten sonra atkuyruklu kadın içeri girdi ve küçük çocuğu yanına çağırdı. Ayağa kalktı ve el salladı. Kırmızı kafalı çocuk da hevesle el salladı. Thomas, adam odayı işaret etmeden önce Allen'a bir kez daha şaşkınca baktı.

Thomas arkasına dönüp baktığında kızıl saçlı çocuk şimdi kitabın sayfalarını metodik bir şekilde yırtıyor, sayfaları alıyor ve yüzünde boş bir ifadeyle onları gittikçe daha küçük şeritler halinde parçalıyordu. Birkaç dakika önceki canlılığı düşünülüğünde, tavırlarındaki bu hızlı değişim tüyler ürperticiydi.

Daha fazla soru sormadan içeri başka bir kadın girdi. Bu kadın etek ve bluz giymiş, sanki bir davete ya da belki bir randevuya gidecekmiş gibi giyinmişti. Delikanlı kadına döndü ve yavaş, metodik bir hassasiyetle onu aşağı yukarı süzdü. Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. Oğlan da öyle yaptı. Kadın elini uzattı ve çocuk elini tutup sıkı. Kadın onun yanına oturduğunda bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucagında tuttu. Çocuk da aynısını yaptı. Kız eğildiğinde, oğlan da aynısını yaptı.

"O... onu taklit ediyor."

"Evet."

"Neden?"

"Tam olarak emin değiliz."

"Geçmişi nasıl?" Thomas gözlerini çocuğun kadını kusursuz bir şekilde yansıtmamasından alamayarak sordu.

"Güneyde bir çiftlik olduğuna dair söylentiler duyduktan sonra bir araziye baskın düzenlediler. Ve öyleydi. Ottan haşhaşa kadar her şey vardı. Mülkte yaşayan birkaç kişi vardı. Hiçbiri akraba değil, hepsi yoksul. Kimin kim olduğunu hâlâ çözemediler. Tutarlı bir şekilde konuşabilenler konuşmuyor ve geri kalanların beyinleri boya ve benzin koklamaktan boğulmuş."

"Tanrım."

"Bu çocuk, gözaltına aldıkları, yaşları altı ay ile sekiz yaş arasında değişen on üç çocuktan biri. ilgileniyordu. Onları besliyordu,

Onları giydiriyor, eski çarşaflardan derme çatma bezler yapıyor, akan su olmadığı ve çocukların tutulduğu karavanın zemininin çamura doğru sarktığı düşünüldüğünde onları temiz tutmak için elinden geleni yapıyordu."

"Ve kimse onun kime ait olduğunu bilmiyor mu?"

Allen omuz silkti. "Kimse ona sahip çıkmıyor. Henüz DNA örneklerini göndermedik. O tweaker'lardan birine ait olsa bile, yıllarca gün ışığına çıkmayacaklar. Diğerleri genç, yerlerini tespit etmek kolay. Ama bu... Onu gördüm ve biliyordum."

"Neyi biliyordun?" Thomas pencerenin diğer tarafındaki çocuğa sordu.

"Onu bir psikiyatriste değerlendirtmişler. Zeki, iyi konuşan, titiz ve eşyalarına çok dikkat eden biri. Yaşam koşulları göz önüne alındığında şaşırtıcı bir eğitim seviyesi gösteriyor ve hatta akıcı bir şekilde İspanyolca konuşuyor, ancak bu muhtemelen çiftlikteki göçmen işçilerle ilgili. Psikiyatrist ona obsesif kompulsif bozukluk teşhisi dışında parlak bir rapor verdi."

"Peki, ben neden buradayım Allen?"

"Çünkü sertifikalı bir psikiyatristi kandırdı Thomas. Başka biriyle etkileşime girmediğinde, gözlemliyor. Onları izliyor, onları yansıtıyor, onların yaptıklarını yapıyor. Kendisine sahip olmadığı duyguları taklit etmeyi öğretiyor. Ve çok hızlı öğreniyor."

"Diyorsun ki..."

"Korku, endişe ve suçluluk duygusu yok. Diğer çocuklardan alıyor, yiyecek, para ve kıyafet istifliyor. Yakalandığında suçunu kabul eder ama işlediği suçlar konusunda ahlaki olarak kendini haklı hisseder. Şiddet yanlısı değil. En azından bizim şahit olduğumuz kadarıyla. Ama yanlış ellere düşerse, neler kapacağını hayal edin. Yansıtacağı davranışları. Hiç kuşkunuz olmasın. Bu çocuk bir psikopat."

Thomas'ın kafasındaki dişliler çoktan dönmeye başlamıştı. Allen haklıydı. Çocuk onun amaçları için mükemmeldi. Kibar topluma sorunsuzca uyum sağlayabilen yetenekli bir taklitçiydi ve aynı zamanda ne kadar hak edilmiş olursa olsun, başkalarının şiddet eylemlerinde bulunmaktan duyabileceği pişmanlık veya suçluluk duygusundan yoksundu. Bu çocuğu nasıl eğiteceğini Thomas'tan daha iyi kimse bilemezdi. Onu almamak neredeyse bir suç olurdu.

"Ve kimsenin ondan haberi yok mu?" Thomas sertçe sordu.

"Onunla çalışmış olan bizler dışında hiç kimse. Kağıt üzerinde başka bir tesise transferini uydurmak yeterince kolay olurdu. Kimse onun ortadan kayboluşunu sorgulamaz."

Bunu gerçekten yapıyor muydu? Bu geri dönüşü olmayan bir noktaydı. Bu çocuğu alırsa, kelimenin tam anlamıyla parasını ağızının yerine koymak zorundaydı. Sahte belgeler düzenlemesi, yetkililere rüşvet vermesi ve çocuğu katı ahlaki kurallar altında yetiştirmesi gerekecekti. Kendisi daha ocuk denecek yaştaydı.

Yine de bunun doğru şey olduğunu biliyordu. Öyle olmak zorundaydı. Psikopatların toplumun başına bela değil, bir armağan, toplumdaki canavarları ayıklamak için kullanılabilecek evrimsel bir araç olduğunu kanıtlayabilirse, dünyayı değiştirebilirdi.

Dr. Molly Shepherd bunun yapılabileceğini bir kez kanıtlamıştı. Bir sosyopati yetiştirmiş, onu toplumun üretken bir üyesi haline getirmişti. Ama bunu bir anne olarak yapmıştı, bir bilim insanı olarak değil. Hiçbir hakem heyeti çocukların kobay olarak kullanıldığı bir çalışmayı onaylamazdı, ancak bilim kopyalama yoluyla kanıt gerektiriyordu. Bu da içerideki ocuk gibi deneklerle başlardı.

"Bir adı var mı?" Thomas sordu.

Allen başıyla onayladı. "Adının Christian olduğunu söylüyor."

Thomas başını salladı. "Bunu değiştirmemiz gerekecek. Onu ortadan kaldırıp tamamen başka biri olarak yeniden ortaya çıkarmamız gerekecek. Yeni bir isim, yeni bir doğum günü, yeni bir doğum belgesi."

Allen başını salladı. "Bu şeyleri aylardır yerine koyuyoruz Thomas. Bu senin için bir ilk. Bunu biliyorum."

Thomas boğazına toz kaçmış gibi hissederek sesli bir şekilde yutkundu. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Allen onu odanın girişine kadar götürdü ve kadını içeri çağırdı. "Hepsi bu kadar Nancy. Beni kırmadığın için teşekkürler."

"Sorun değil, Allen. Ne tatlı bir ocuk. Muhtemelen bu akşam oturmaya zorlandığım yemekten daha eğlenceliydi."

Bir el sallama ve baş sallama ile gitmişti.

ocuk bir kez daha sessizce oturdu ve tırnaklarının altındaki bir şeyi karıştırdı.

Thomas yavaşça ona yaklaştı. "Sizinle oturmamın sakıncası var mı?"

ocuk ciddi mavi gözlerle ona baktı ve başını salladı.

Thomas oturdu.

"Ben Thomas."

"Ben Christian'ım."

"Burayı seviyor musun, Christian?" Thomas sordu.

Çocuk onun gözlerinin içine ve "Burası çok güzel. Burada çok mutluyum."

Thomas başını eğdi. "*Gerçekten* mi?"

Çocuk da başını eğdi ve uzun bir süre Thomas'ın yüz ifadesini inceledi.

"Hayır mı?"

"Bu bir soru mu?" Thomas sordu.

Christian sonunda, "Ne söylemem gerektiğinden emin değilim," diye itiraf etti. Büyüleyici. "Sanırım burası pek eğlenceli bir yer değil."

Çocuk minik omuzlarını silktilti. "Burası temiz. Kimse beni dövmüyor ya da dokunmaması gereken yerlere dokunmuyor. Yine de insanların eşyalarımı dokunmayı bırakmasını istedim."

Thomas'ın midesi bu sıradan yorum karşısında çalkalandı. Çocuk ne kadar acı çekmişti ki böyle bir açıklamayı pat diye yapmıştı? "İnsanlar sana dokunmamaları gereken yerlere mi dokundu?"

Çocuğun ona bakışı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Sadece bir kez."

Bu iki kelimedeki kötülük, bu çocuk gibi insanların Thomas'a ve onun programına ihtiyaç duymasının nedeniydi. "Tıpkı senin gibi bir çocuğu evlat edinmek istiyorum."

Çocuğun kaşları birbirine çatıldı. "Kusura bakmayın bayım ama benden daha yaşlı görünmüyorsunuz."

Thomas sırtıttı. "Göründüğümde daha yaşlıyım." Çocuk tekrar omuz silktilğinde Thomas, "Bu büyük eski evim var ve paylaşacak kimsem yok. Onu senin gibi çocuklarla doldurmak istiyorum. Ama kurallar var. Hem de bir sürü. Ama çok temiz ve senin iznin olmadan kimse sana dokunmayacak. Asla. Kardeşlerin olduğunda eşyalarını karıştırmayacaklarına söz veremem. Ama sen benim ilkim olacaksın. En büyüğüm. Onlara göz kulak olacaksın. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bunun için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu

kuşkuyla. "Sadece kurallarına uy."

Tek başına başını sallamadan önce uzun bir süre düşünmüş gibiydi. "Evet, sanırım bunu yapabilirim."

"Bir şey daha var. Benimle gelebilmen için sana yeni bir isim vermemiz gerekecek. Sorun olur mu?"

"Tamam."

"Hangi ismi istersiniz?" Thomas sordu.

"Hangi ismi istersin?" diye karşı çıktı çocuk.

Thomas konuyu zorlayabilir, çocuğun kendisine yeni bir isim seçmesini sağlayabilirdi ama yaşlandıkça çıkacağından emin olduğu savaşlar düşünüldüğünde bu, üzerinde ölmek için saçma bir tepe gibi görünüyordu. "Ben mi? Atticus ismini her zaman sevmişimdir."

Çocuk yine başını Thomas'ın yaptığı gibi eğdi. "Atticus? Neden?"

"Çünkü *Bülbülü Öldürmek*'teki Atticus Finch en sevdiğim kitap karakteriydi."

"Neden?"

Thomas kıkırdadı. "Çünkü kişisel sorumluluğa ve doğru olanı yapmaya inanırdı. Çünkü muhalefet karşısında cesurdu. Çünkü ağırlığını ortaya koyup şiddete başvurmasına ya da onun hakkında kötü konuşan insanlara karşı kendini savunmasına gerek yoktu. Eylemlerinin kendi adına konuşmasına izin verdi. Ama sanırım en sevdiğim karakter o çünkü o iyi bir babaydı ve benim babam... Benim babam öyle değildi."

Thomas cevabını bu kadar derinleştirmek istememişti ama çocuk onun gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Güzel bir isim. Hoşuma gitti. Bunların hepsi olabilir miyim bilmiyorum."

"Bunların hepsi olmak zorunda değilsiniz. Sadece dünyayı bulduğunuzdan daha iyi bıraktığınız bir hayat yaşamalısınız" dedi Thomas.

"Tamam."

Allen odaya girdi ikisinin arasına baktı. "Gitmeye hazır mısın, Atticus?"

Tabii ki, kulak misafiri olmuştu.

Çocuk saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak başını salladı. "Evet."

Thomas'a baktı. "Soyadımız ne?"

"Mulvaney."

"Mulvaney," diye papağan gibi tekrarlardı çocuk. "Harika. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Thomas elini çocuğun başına kısa bir süre koyduktan sonra çekti. Çocuğa onun izni olmadan dokunmayacağına dair söz vermişti. Binadan ayrılmadan önce çocuğun kendisine olan güvenini zedelemek istemiyordu. "Artık o senin. Şu andan itibaren sen Thomas Mulvaney'nin en büyük oğlu Atticus Mulvaney'sin ve herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Atticus onun gözlerinin içine baktı. "Tamam."

Atticus, üç yüz dolarlık yürüyüş botları yerdeki çamurlu bir çukura batarken sövdü. Yoğun çalılıklar arasında patikaya en yakın şey buydu. Saatler önce yağmur yağmış, ormandaki yürüyüşü hayal ettiğinden çok daha tehlikeli hale getirmişti. Bu durum için siyah uzun kollu bir gömlek ve su geçirmez taktik pantolon giymişti. Omzuna astığı küçük çanta bile yürüyüş için yapılmıştı. Sadece bu kadar sıcak ve kirli olacağını tahmin etmemişti. Kirlenmekten nefret ederdi.

Tiksintiyle homurdanarak çamurdan çıkardığı botu müstehcen bir emme sesi çıkardı. Gitmeden önce bunu temizlemenin bir yolunu bulması gerekecekti. Bunu arabasındaki pisliği asla çıkaramayacaktı. Yağmurun ve çürüyen bitkilerin kokusu burun deliklerine kalıcı olarak yerleşmişti.

Hedefi olan Trevor Maynard, ailesinin kuru temizlemecide çalıştırdığı göçmen kadınlardan faydalanmaktan zevk alan, sümüklü, küçük bir çete özentisiydi. Gömleklerini çok dar, pantolonlarını çok düşük giyiyor ve alnına bir bandana bağlamanın onu bir tür haydut yaptığını düşünüyordu.

Trevor gücünü kötüye kullanmaktan hoşlanıyor, kurbanlarının işlerini tehdit ederek onları kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı ormana çekiyordu. Atticus'un babasının adamı ıssız bir yere götürme konusundaki ısrarı ise

Atticus'a göre onu öldürmek karmik olarak adil olsa da gereksiz yere dramatikti.

Trevor gibi adamlar tehlike karşısında nadiren mücadele ederdi. Olsa olsa yalvarıp yakarır, sahip olmadığı statüsünü kullanmaya çalışır ve son çare olarak para teklif ederdi. Her şey aynı şekilde, Atticus Jackson'ın beynini boktan kulübesinin arka duvarına çarpmasıyla sona erecekti. Bunların hepsi şehre daha yakın bir yerde yapılabilirdi.

Yine de babasıyla tartışmadı, sadece en büyük oğlu gibi emirlere uydu. İşi ne kadar çabuk bitirirse eve o kadar çabuk gidip duş alabilirdi. Yarın ofiste erken bir günü vardı. Neyse ki tepesindeki dolunay geniş bir ışık hüzmeleri oluşturuyor, açık yol neredeyse hiç yol olmasa bile fazla zorlanmadan görmesini sağlıyordu. Ağaçların arasından sıyrıldı ve sonunda kendini küçük kulübenin dışında buldu. Bu yaratıklar neden hep ormandaki kulübelere seçiyordu? Atticus şehirdeki insanlara işkence etmenin de aynı derecede etkili olduğunu düşünüyordu. İnsanlar yabancıların sıkıntılarını görmezden gelmekte çok az sorun yaşıyordu. Bu üzücü ama onun işinde faydalı bir durumdu.

Kulak tırmalayan bir çığlık sessizliği delip geçti, Atticus'un içine bir adrenalin şoku gönderdi ve onu hiç düşünmeden harekete geçirdi. Silahını çekti, kilitli ve dolu olduğundan emin oldu, susturucusu yerindeydi, çürük kabin kapısına doğru ilerledi. Adamın yalnız olmayacağı neden aklına gelmemişti?

Kapının menteşelerinden fırlayıp iki kişiyi ürkütmesi için iki sert tekme atması gerekti. Kurbanı odanın ortasındaki sağlam bir tahta sandalyeye bağlanmıştı, sızan birkaç yaradan kan akıyordu ve en az üç parmağı ve bir kulak memesi yoktu. Odada kadın yoktu, bu yüzden çığlık Trevor'dan gelmiş olmalıydı.

Yanında, yirmili yaşlarının sonlarında bir adam elinde kötü görümlü tırtıklı bir bıçak tutuyordu. Soluk mavi bir kot pantolon ve sol kolunun tamamını kaplayan karmaşık bir dövmeyi ortaya çıkaran siyah bir v yaka tişört giymişti. Atticus kalın siyah saçlarını, koyu kahverengi gözlerini ve belli belirsiz Asyalı yüz hatlarını incelerken kendini olduğu yerde perçinlenmiş buldu. Yabancı hem sinirli hem de şaşkın görünüyordu ama seçeneklerini değerlendirdiği de açıktı.

Atticus kendi kendine, "Çığlık sesleri duydum," dedi.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bıçağını kaldırdı. "Bununla dürttüğünüzde bunu yapıyorlar."

Atticus ona sinirli bir bakış attı. "Evet, noktaları birleştirdim, teşekkür ederim."

Silahlı bir kavgaya bıçak getirdiğini fark eden yabancı elini yanına indirdi. "Dinle dostum. Bu gerçekten kötü bir adam. Zararsız bir inek gibi görüldüğünü biliyorum-"

"Vay canına," diye mırıldandı Trevor.

"Ama o gerçekten büyük bir pislik. Neden arkayı dönüp gitmiyorsun? Zarar yok, faul yok, anlıyor musun?"

"Polis olmadığımı nereden biliyorsun?" Atticus sordu.

Yabancı alay etti. "Evet, sen polis değilsin. O silah polis silahı değil. Hiçbir polis o silahı alamaz."

Atticus adamın kendini beğenmiş değerlendirmesinin onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi ama , tıpkı adamın geniş bakışlarının onu orada çırılçıplak duruyormuş gibi hissettirmesi gibi. Şu anda ne haltlar dönüyordu?

Önemli değildi. Eğer bu ederse, sonunu asla duyamayacaktı. Adam satır olayını hâlâ unutamamıştı ve bu bir yıl önceydi.

Atticus eldivenli parmaklarıyla burnunun kenarını sıktı. "Ne yazık ki bunu yapamam. O benim listemde. Onu öldürmek zorundayım. Hesap vermem gereken insanlar var."

Bakışları bir kez daha onu taradı, bu sefer çok daha sıcaktı. "Evet, sen de bir profesyonel gibi görünmüyorsun."

Atticus sinirlendi. "Sizi temin ederim, ben amatör değilim."

Trevor kıs kıs güldü, sonra adam bıçağı ona sapladığında irkildi, bıçak göğüs ucunun hemen yarım santim yukarısına zar zor battı. "Bu ne lan!"

"Profesyonel ya da değil, bu cinayet benim. Sana söz veriyorum, asla gün ışığına çıkmayacak. Yani, gidebilirsin."

"Evet, bunu yapamam. Onu ölü görmem gerek. Ve seni tanımıyorum, bu yüzden sözlerin pek bir şey ifade etmiyor. Alınma ama," dedi Atticus, ses tonunun tamamen alındığını ima ettiğinden emin olarak.

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdandı

Trevor. "Kapa çeneni, Trevor," diye tersledi adam.

"Hey, siktir git Jet Li," diye karşılık verdi Trevor, yabancı bakışlarını ona doğru çevirdiğinde yaptığı hatanın farkına varmış gibi görünüyordu.

"Jet Li Çinli, seni ırkçı pislik. Sana Çinli gibi mi görünüyorum, dostum?" Atticus bu yüklü soru karşısında gülümseme isteğiyle savaştı.

"Ben nereden bileyim?" Trevor feryat etti. "Hepiniz-"

"Tanrım, lütfen bütün Asyalıların aynı göründüğünü söyleme," diye yalvardı Atticus. "Biraz onurlu bir şekilde öl."

Yabancı, Atticus'a her tarafını ateş basmış gibi hissettiren bir başka değerlendirici bakış attı. Yüzünün kıpkırmızı olup olmadığını merak etti. Açık tenli bir kızıl olmanın dezavantajlarından biriydi bu. Bir süre sonra yabancı, bıçağın düz kısmını Trevor'ın gözlerinin arasındaki boşluğa vurdu.

"Hadi bir oyun oynayalım."

Trevor, "Hayır teşekkürler, pislik herif," dedi, göz kapakları bariz kan kaybına yenik düşecekmiş gibi çırpınıyordu.

Yabancı, Trevor'ın sandalyesinin etrafında volta atıyordu. "Oh, hadi ama. Nereli olduğumu tahmin edebilirsen, yaşamana izin vereceğim."

Trevor alay etti. "Sonra ne olacak? Bu herif beni vuracak mı? Ben hâlâ ölüyüm, dostum."

Atticus adamı tarttı. "Neyse ne. Nereli olduğunu tahmin edebilirsen, buradan canlı çıkabilirsin."

Trevor'ın bakışları arasında gidip geldi. "Gerçekten mi?" Atticus omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın."

"Gördün mü, kaybedecek bir şeyin yok ama kazanacak hayatın var," dedi yabancı.

Atticus sağlam ahşap masanın üzerine zıpladı, aradığını bulana kadar çantasını karıştırdı ve bir granola bar çıkarırken memnun bir ses çıkardı. Aniden acıkmış gibi bir ısırık aldı ve onlar izlerken yavaşça çiğnemeye başladı. "Ne? Yoldan beri uzun bir yürüyüş oldu."

Trevor Atticus'a olan ilgisini çabucak kaybetti. "Kaç tahmin hakkım var?"

Adam bıçağı havaya fırlattı, sonra iki parmağının arasında tutarak soruyu düşündü. "Üç."

"Oh, ama. Binlerce Asya şehri var."

"Asya bir kıtadır, seni aptal herif. Sadece ülkeyi tahmin etmen gerekiyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Asya'da bir sürü ülke var," diye sızlandı Trevor.

Atticus fıstık ezmesi ve bitter çikolatadan bir ısırık alırken, "Sadece kırk sekiz," diyerek yabancıнын sırtmasını sağladı.

"Hey, Çinli olmadığımı biliyorsun, değil mi? Şimdi, sadece kırk yedi ülkeden tahmin etmek zorundasın. Haydi, Trevor. O büyük ırkçı beynini çalıştır."

"Siktir. Tamam. Koreli mi?"

Yabancı bir zil sesini taklit etti. "Birinci vuruş."

Trevor bir parmağını kaybederken bir çığlık daha duyuldu. Atticus ayaklarını salladı ve elindeki granola barına baktı. Her zamanki markası değildi. Genelde hizmetçisinin Whole Foods'tan aldıklarını tercih ederdi ama onlar tükenmişti, o da yerine farklı, biraz daha ucuz bir seçenek koymuştu. Bunlar çok daha üstündü.

İdrar ve kan kokusu iğrençti, Atticus'un burun deliklerinde az önceki pis toprak ve bitki örtüsüyle yarışlıyordu.

Trevor şimdi inliyor ve ağlıyordu. "Siktir... Siktir. Yanlış cevaplar için ceza olduğunu söylememiştin!"

"Jenny Tran'ı yaralarından dolayı altı hafta hastanede yatırdın ve sonra onu sınır dışı ettirdin. Senin lanet parmaklarınla başladığım için şanslısın. Şimdi, tahmin et ya da öl."

Trevor sızlandı, başı omuzlarına düşmüştü. "Japonca mı?" dedi zayıf bir sesle.

Yabancı'nın yakışıklı yüzü sahte bir pişmanlığa büründü. "Korkarım hayır, Trevor."

Trevor yetmişli yılların korku filmlerindeki üstsüz kızlar gibi çığlık atarken aptallığına bir parmak daha düştü. Çılgın bakışları Atticus'u buldu. "Ben ciddiğim. Param var. Hem de çok. Onu kafasından vurursan sana elli bin dolar veririm. Bana yardım et dostum. Ailem çok minnettar kalacak."

Atticus homurdanarak gömleğinin kolunu yukarı itti. "Şu saati görüyor musun? Bu bir Patek Philippe. Yüz bin dolar değerinde ve benim yedek gündelik saatim. Teklif reddedildi."

Yabancı omuz silkti. "Sanırım sadece sen ve ben kaldık, Trevor. Son şansın. Ne düşünüyorsun? Şanslı hissediyor musun?"

Trevor sızlanan bir ses çıkardı. "Bu hiç adil değil..."

"Hayır, adil olmayan sadece hayatını kazanmaya çalışan güçsüz kadınlara tecavüz etmeniz ve onları istismar etmenizdir. Adil olmayan, suçlarınızı gizlemek için korku ve sindirme yöntemlerini kullanmanızdır. Adil olmayan, hastalıklı fetişlerinizi kendinize saklamak için kızları istenmeyen kürtajlara zorlamaktır. Bu adil değildi. Bu... Bu lanet karma. Son tahminini yapıyor musun, yapmıyor musun?"

Ağır nefesler odayı doldurdu ve Trevor'ın gözleri sanki cevap sihirli bir şekilde duvarda belirecekmiş gibi sağa sola baktı.

"Tık-tak," diye alay etti yabancı.

"Uh... Tayland? Filipinler? Madagaskar?" Trevor ağzından kaçırıldı.

"Madagaskar Afrika'da, seni aptal herif," dedi Atticus, granola barından bir ısırık daha alarak.

Adam düşerek Trevor'ın dizlerinin üzerine oturdu ve adamın yüzünün dehşetle buruşmasına neden oldu. "Yanlış cevap."

Atticus bıçağın saplanışını görmedi ama Trevor'ın gözlerinin nasıl büyüdüğünü gördü ve dudaklarından kan fişkirirken son nefesinin ıslak çingırağını duydu. Yabancı'nın ayağa kalkıp Trevor'ın omzunu kullanarak bıçağındaki pisliği silmesini izledi, ölü adamın göğsünde kırmızı bir çiçek açmıştı.

"Onunla ne yapacaksın?" Atticus sonunda paketini buruşturup dikkatle çantasına geri koyarak sordu.

Yabancı omuz silkti. "Onu kapılar açıkken burada bırakın ve bırakın hayvanlar benim için temizlik yapsın."

Atticus başını salladı. Yapacağı şey bu değildi ama bu onun değildi, yani teknik olarak bu onun sorunu değildi. Bunu babasından başka kimseye söylemeyi planladığından değil. "Peki, sadece meraktan soruyorum, doğru cevap neydi? Nerelisin?"

Yabancı sırttı, mükemmel dişlerini ve doğrudan Atticus'un sikine giden bir gülümsemeyi ortaya çıkardı. "Ben mi? San Diego."

Atticus homurdandı. "Çok yanılmış."

Adam aralarında sadece birkaç metre kalana kadar yaklaştı. "Pek sayılmaz. Ben yarı Çinliyim. Aynı zamanda yarı Meksikalıyım. Ama o ırkçı hıyara bu zevki tattırmak istemedim. Ayrıca, bu bana bir şeyler kattı, sence de öyle değil mi?"

"Eğlenceliydi. Kardeşlerimle öldürmek gibi." Sözcükler ağzından kaçtığı anda Atticus kendine kızarak gözlerini kapattı.

"Gerçek kardeşleriniz gibi mi, yoksa ek iş olarak sigorta satıcılığı yapıyormuş gibi görünen kaslı kızılardan oluşan bir çetede misiniz?"

Atticus gururunun mu okşanması yoksa gücenmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Yabancı'nın sözleri alaycıydı ama ses tonu müstehcenlik sınırındaydı. "Sen... Sen benimle flört mü ediyorsun?"

Yabancı omuz silkti ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yani, ne iş yaptığın konusunda yalan söylemek zorunda olmadığın biriyle ne sıklıkla karşılaşsın ki?"

Atticus kendi kendine bile emin olamadan, "Ben gey değilim," demeyi başardı.

Yabancı sırttı ve Atticus'un midesi taklalar attı. "Evet, ama sen de heteroseksüel değilsin, değil mi?"

"Ben bir psikopatım," diye ağzından kaçırdı Atticus.

Yabancı öne doğru eğildi, fısıltısı komplocuydu. "Ben bir Akrep burcuyum. Hala erkeklere çıkmayı seviyorum."

"I-" Atticus o zaman durdu. "Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Adamın kaşları imalı bir şekilde yukarı doğru kalktı. "Birkaç şey düşünebilir miyim?"

Atticus, her ikisinin de bariz ereksiyonunu görmezden gelebileceklerini umarak bocaladı. "Adını bile bilmiyorum."

"Jericho."

"Bu gerçek bir isim değil," diye alay etti Atticus.

Jericho homurdandı. "Annem farklı düşünmek için yalvarırdı. Senin adın ne?"

"Atticus," o yönetildi, açıkça veren yukarı hepsi girişimleri at kendini koruma.

"Bu gerçek bir isim değil," diye karşı çıktı Jericho, alaycı ve baştan çıkarıcı arasında bir tonda, Atticus'un yayvan dizlerinin arasında durana kadar ilerledi. Bakışları dikkatle fermuarını zorlayan sikine kaydı. "Yardım ister misin?" Atticus'un ihtiyacı olan şey ağzını açıp hayır demek ve sonra da oradan defolup gitmekti ama Jericho, "Hep bir zencefili emmek istemişimdir. Tadın farklı mı?"

Atticus, Jericho'nun bir kez daha sırtmasını sağlayarak, "Bu çok saldırgan," dedi. O lanet gülümseme.

Atticus parmaklarını diğer adamın gömleğinin içine soktuğunu ve onu öne doğru sürüklediğini hatırlamıyordu ama hatırlıyor olmalıydı çünkü ağızları dilden çok dişlerin olduğu bir öpücükle birbirine çarpıyordu. Birbirlerine dokundukları anda Atticus'un mantık duygusu pencereden uçup gitmiş, ihtiyacı onu tüketmişti. Bu öpüşmede yumuşak, yavaş ya da ölçülü hiçbir şey yoktu. Sert ve acı vericiydi, dişler hassas ten üzerinde sürükleniyor ve ısıyor, diller hâkimiyet için savaşıyordu.

Eller Atticus'un gömleğinin eteklerini yakaladığında, Atticus direnmedi, sadece kollarını kaldırdı. Jericho gömleği bir kenara fırlattı, sonra da Atticus'un pantolonunu açmaya koyuldu. Onu durdurmadı. Adam pantolonunu ve iç çamaşırını, ağzını ağrıyan sikinin üzerine kapatacak kadar aşağı çektiğinde ayağa kalktı.

"Tanrım," diye mırıldandı, bu yabancı ruhunu bedeninden emmeye çalışırken kalçaları kasılıyordu. Ön kollarının üzerine düştü, dudaklarının her emişinde omurgası boyunca elektrik kıvılcımları gönderirken mide kasları sıkıştı. Hay sikeyim. Ağzının sıkı sıcaklığı mükemmeldi. Atticus yapamadı

Ellerini saçlarının ipeksi tellerine dolamaktan ve ağzına sokmaktan kendini alıkoyamadı.

Daha önce hiç kimse onu böyle emmiş miydi? Bir iki kez bir erkekle oynamıştı ama her iki cinsiyetle de deneyimleri sınırlıydı. Buz gibi, uzun süreli eski kız arkadaşı Kendra dışında, partnerlerini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdi. Ama bu... Kahretsin. Atticus çıkardığı seslere ya da parmaklarının diğer adamın saçlarında cezalandırıcı bir şekilde kıvrılmasına engel olamıyordu.

"Yaklaştım," diye mırıldandı.

Jericho durmadı. Aksine, çabalarını iki katına çıkardı. Atticus gözlerini ayıramıyordu, neredeyse onun yetenekli dudakları ve dilinden olduğu kadar bacaklarının arasında sallanan başı izlemekten de tahrik olmuştu. Kahverengi gözler yukarı doğru fırlayıp bakışlarını yakaladığında, işte o an oldu. Atticus sert bir çığlık atarak Jericho'nun ağzını doldurdu.

Her damlasını yuttu, Atticus'un karın kasları kasılana ve tıslayarak onu aşırı hassas sikinden çekene kadar emdi. Jericho'yu kendine çekti, ağzını yakaladı, elini kot pantolonunun içine daldırırken diğer adamın dilinden kendi tadını emdi. Yumruğunu diğer adamın kalın, sızıntı yapan sikinin etrafına sardı ve alçak sesle onaylamasını engelleyemedi. Bu kesinlikle 'eşcinsel değil' ifadesini satmasına yardımcı olmadı, ama umursamayacak kadar ileri gitmişti. Atticus, Jericho'nun ona verdiği aynı coşkuyla onu çalıştırdı, her nefes nefese iniltiyi yuttu ve onları bir rehber olarak kullandı.

Çok uzun sürmedi. Atticus, hareketlerinin sıkı bir şekilde yakalanmasını ve kaymasını kolaylaştırmak için prekumunu kullandı. Kısa süre sonra Jericho, kalçaları daha hızlı çarparak Atticus'un yumruğunun içine giriyordu. Artık öpüşmüyorlardı ama ağızları Atticus'un her titreyen nefesi, her gırtlak iniltisini duyabileceği kadar yakındı. Atticus'un çoktan boşalmamış olmayı dilemesine neden olacak kadar sıcaktı.

Jericho'nun kalçaları aniden tekledi ve nefesi Atticus'un yumruğunun üzerine dökülürken, yoğun boşalmasının artçı şokuyla titreyene kadar nefesi kesildi. Jericho elini çekip pantolonuna silmeden önce alnını Atticus'unkine yasladı.

Ayrıldıklarında, her ikisi de giysilerini düzeltmekle meşgul oldular. Atticus telaşlıydı. Az önce ne olduğu ya da işlerin nasıl bu kadar ters gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama parmaksız bir cesetten üç adım ötede bir adama el işi yapmıştı. Bunu babasına söylemesinin imkânı yoktu.

Boğazını temizledi. "Şey, bu..." Daldı gitti. Ne söyleyecekti ki?

"Evet," diye onayladı Jericho.

"ihtiyacın olmadığına emin misin..." Trevor'ı işaret etti. Jericho küçük bir öksürük çıkardı. "Yok, ben iyiyim."

Atticus sırt çantasını bir kez daha omzuna attı. "Tamam o zaman. Hoşça kal... Sanırım," diyerek kapıya yöneldi, geri döndü ve Jericho'nun artık karşısında olmadığını görünce bir kez daha döndü.

Bunun kovulduğu anlamına geldiğini düşündü.

Her şeyin en iyisi olduğunu düşündü. Eşcinsel değildi. Olsaydı bile, ne yapacaktı? Jericho'ya çıkma mı teklif edecekti? Aynı gezegende bile yaşamıyorlardı. Ayrıca, Atticus görünüşünü korumak zorundaydı. En büyükleri olarak Thomas ondan daha fazlasını bekliyordu. Durum böyleydi işte. Atticus'un eşcinsel olması babasının umurunda olmazdı. Thomas da eşcinseldi. Kardeşleri eşcinseldi, bazıları biseksüeldi. Sadece... O olamazdı. O . Heteroseksüel olmak daha kolaydı. Kızlar iyiydi. Yumuşaktılar ve güzel kokuyorlardı. Hayatı için bir planı vardı ve bu plan ürpertici kulübelerde güzel katillerle otuz bir çekmeyi içermiyordu. Orgazmı ne kadar yoğun olursa olsun.

Arabasına döndüğünde sırt çantasını yolcu koltuğuna fırlattı ve çamurlu botlarını hâlâ giydiğini fark etmeden önce kontak düğmesine bastı. Allah kahretsin. Kafasını direksiyona vurdu, sonra da kendini dramatik bir şekilde sürücü koltuğuna attı.

Ne oluyor lan?

TWO JERICH0

Jericho dükkânına ön bürodan girdi. Oradan müşterilerine yardım ettiği tezgâhı ve hidrolik asansörlü çalışma alanını görebiliyordu. Ayrıca arkadaşları için ayırdığı geniş alanı da görebiliyordu. Burada devasa bir televizyon ve birden fazlasının kötü gecelerde kamp kurduğu yırtık pırtık, rahat bir kanepede vardı. O ve kardeşi Felix'in üst katta küçük odaları vardı.

Felix ve Arseny'nin kanepede oturmuş, PlayStation'da bir oyun oynarken kahkahalar arasında birbirlerine bağırdıklarını görünce şaşırmadı. Su rengi saçlarıyla Arsen'i fark etmek kolaydı. Jericho izlerken, ağabeyi ayağa fırladı ve sanki bu ekrandaki karakteri istediğini yapmaya teşvik edebilirmiş gibi kanepeye geri çöktü. Bu hareket, kardeşinin garip bir şekilde dökümlü baskılı üstünün ince bir omzundan düşmesine neden oldu.

Onları görmezden geldi ve ofisinden çıkıp lavaboya doğru yürürken yüzündeki aptal gülümsemeyi silemedi.

O kulübede ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama beceriksizce yapılan bir handjob yüzünden bu kadar sert boşaldığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Ama onu etkileyen şey hareket değil, hareketin arkasındaki adamdı. O adamda çok ateşli bir şeyler vardı, kıvılcı saçlı ve büyük mavi

utançtan ya da orgazmdan kızardığında kaybolan gözleri ve çilleri. Çok kolay olmuştu.

Jericho'nun tek yaptığı teklifi masaya koymaktı; ilk hamleyi yapan, onu kendine çeken ve sertçe öpen Atticus olmuştu. O kadar gergin, o kadar çelişkiliydi ki. Sanki bir şey kopmuş ve tüm o bastırılmışlık ve çatışma içinden patlayarak bu çılgınca çaresiz harekete dönüşmüştü. Jericho bunun diğer ucunda olduğu için minnettardı.

Biraz daha geniş gülümsedi. Yatakta ucube olanlar her zaman düğmeleri ilikli olanlardı ve Jericho eve dönüş yolu boyunca, titreyip sikilmek için yalvarana kadar adamı her seferinde bir parçaya ayırdığını hayal etmekten kendini alamadı. Bahse girerim, sadece doğru miktarda baskı ile, küçük kızıl psikopat onun için kirli, kirli şeyler yapardı.

Jericho yeniden sertleşmeye başladığını fark edince homurdandı. Kahretsin. Onu bir daha göremeyecek olması çok yazıktı. Yüzüne su sıçrattı, yukarıdaki sebilden temiz bir kâğıt havlu alıp kuruladı. Oyun seslerinin kesildiğini çok geç fark etti. Döndüğünde çocukların tam arkasında, korku filmlerinden fırlamış gibi durduklarını gördü, yüzlerindeki ifade şaşkıncı.

"Ne oldu?" diye sordu tereddütle, kirli ahşap tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"İyi misin?" Arsen, Rus aksanı sözlerine sızarak sordu. Jericho mavi saçlı çocuğa kaşlarını çatarak baktı. "Evet, neden?"

Felix ve Arsen bir kez daha bakıştılar. Kardeşinin yargılayıcı yüzüne alışkındı. Ana rahminden çıktığında herkese ondan aşağılarmış gibi bakıyordu. Ama Arsen'in yüzündeki ifadeyi görmek tuhaftı. Babası Rus mafyası için çalışan bir infazcıydı ve kendisi yirmi iki yaşında bir katildi. Camdan evler falan.

Felix kalçasını eğdi, bakışları onu tepeden tırnağa şüpheli bir şekilde süzüyordu. Jericho gözlerini devirdi. Tam bir diva gibiydi. "Ne?"

"Her tarafın kan içinde," Felix.

Jericho homurdandı. "Evet, bu işin bir tür tehlikesi."

Felix alay etti. "Evet, ama aynı zamanda sadece biriyle yattığında takındığın o tuhaf, kendini beğenmiş, sırttan bakışı takınıyorsun ve sapık Trevor'la terk edilmiş bir kulübede olduğun için biz... alarma geçtik." Elini dramatik bir şekilde salladı.

Jericho, "Endişeli," diye yankılandı.

Arsen eğildi, sesi komplocuydu. "Sapık Trevor'la yattın mı, Coe?"

Felix yüzünü buruşturdu. "Umarım öldürmeden önce sıkıştır, öldürdükten sonra değil. O çizgiyi bir kez geçersen, bir daha geri dönemezsin."

Jericho onların baş döndürücü düşünce süreçlerini takip etmeye çalıştı ama bir yanıt oluşturmamadan Nico ve Levi geldi. Hay sikeyim. Levi bir dövme modeliyle sevişmiş bir aranıyor posterine benziyordu. Mürekkep karası saçları yüzüne düşüyor ve bir Dum-Dum lolipopu emiyordu. Nico'nun yay gibi sarı bukleleri yüzüne dökülüyordu. Küçük bir canavar olan biri için şaşırtıcı derecede melek gibi görünüyordu.

"Ne ? Neden herkes bu kadar kabız görünüyor?" Levi sordu.

"Coe sapık Trevor'ı becerdi," dedi Arsen, sanki bu onların çılgın spekülasyonları değil de gerçekmiş gibi.

Levi burnunu kırıştırdı. "O herif eşcinsel miydi? Yoksa" - oral seks taklidi yaptı- "rüşvet vererek kurtulmaya mı çalışıyordu?"

Jericho'nun yüzü yağlı kışkı Trevor'dan sakso alma fikri karşısında buruştu ama ona aldırmadılar.

Nico da iğrenmiş görünüyor. "Ne oluyor lan? Anlıyorum. Kim öldürdüğü birini sıklamak ya da siktiği birini öldürmek istemez ki? Ama bu kaygan bir zemin dostum."

Arsen başını sallayarak, "Ben de ona bunu söyledim," dedi. "Bir kez o çizgiyi geçtin mi..."

"Yüce Tanrım. Sapık Trevor'ı becermedim. Sapık Trevor'ı öldürdüm," dedi Jericho, dördünün etrafından dolaşarak ofisine doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapatmaya çalıştı. Kardeşi kapıyı yakaladı ve tekrar açtı.

"Eğer Trevor'ı sen becermediysen, kimdi o zaman? Ve yalan söyleyip bunun olmadığını söyleme. Orgazm sonrası parıltınız asla yalan söylemez," dedi Arsen, kendini düzeltmeden önce tehlikeli bir şekilde geriye doğru sallayacak kadar sert bir şekilde sandalyeye çökerek.

"I-" Jericho başını salladı. "Bir rastladım." "Aletinle mi?" Levi sordu.

Nico'nun kaşları birbirine çatıldı. "Ormanın ortasında mı?"

"Ormandaki evsiz bir adam gibi mi? Bir... Nasıl denir? Serseri mi?" Arsen sordu.

Levi ona dirsek attı. "Artık onlara öyle demiyoruz. Biraz saygı gösterin."

Arsen omuz silkti. "Özür dilerim. Ormanda dolaşıp seks arayan bir adama ne denir?"

"Yalan," dedi Felix, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Kardeşimin ormanda ateşli, terli bir oduncuyla yatmasına imkân yok. Bu onun tipi değil." Uzun, zarif parmakları köprücük kemiklerinin üzerinde geziniyor, kardeşi kendi oduncu fantezisinde kaybolmuş gibi görünürken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyordu.

"I-"

"Ormanda hayvanlar ve Koca Ayak'tan başka bir şey yok," dedi Nico.

"Koca Ayak mı?" Levi papağan gibi tekrarladı.

Nico başını salladı. "Evet, bilirsin işte. Kocaayak."

"Kocaayak'ı siktin mi?" Levi lolipopu ağzından bir patlamayla çekerek sordu.

"Evet, kimdi o? Serseri olmayan mı, oduncu mu, yoksa Koca Ayak mı?" Arsen sordu.

Jericho bıkkın bir ses çıkararak doldurulmuş deri ofis koltuğuna yığıldı. "D. Yukarıdakilerin hiçbiri. Kulübede bir adamla karşılaştım. O da Trevor'ı göndermek için oradaydı. Olaylar birbirini izledi ve bir şekilde tanıştık."

Levi'nin gözleri büyüdü, sandalyesi dikleşti. "Trevor'ın önünde mi?"

"Trevor'ı becermemi mi tercih ederdin?" Jericho, arkadaşının inci tutuşuyla dikkati dağılmış bir halde sordu.

"Tuhaf," dedi Arsen başıyla onaylayarak.

"Hayır," dedi Jericho. "Dinle. Önce Trevor öldü. Biraz heyecanlıydım. O... oradaydı. Ve istekliydi. Kızıl saçlıydı. Hep onlardan bir tane istemişimdir."

"Vay be." Sadece Felix bu kadar kınamayı tek bir kelimeye sığdırabilirdi.

"Ateşli miydi?" Levi bir kez daha sandalyeyi arkaya doğru sallayarak sordu

Bacaklar.

Jericho yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Evet. Öyleydi. Ve sanki... Bilmiyorum. Diğer profesyoneller gibi giyinmişti ama öyle bir şey vardı ki... bastırılmış? Çekingen mi? Bir İncil satıcısından handjob almak gibiydi."

"Sen bir ahmaksın," diye mırıldandı Felix, Levi'nin yanındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atarak. "Peki, onu tekrar görecektir misin?"

Levi lolipopunun etrafında sırtıttı. "Evet, bir üvey babamız mı olacak?"

Jericho kafasına bir kalem fırlattı. "Siktir git. Bu bir oral seks, evlilik teklifi değil."

"Bir İncil satıcısından oral seks mi aldın?" Arsen hayranlık dolu bir ses tonuyla konuştu.

"Hayır, ben bir İncil'e oral seks yaptım, biliyor musun? Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Jericho.

Bu çocukların onu böyle koşturmasına nasıl izin verdi? Yetişkin olan oydu. Aslında hepsi yetişkindi, ama yine de. Otuz yaşında yetişkinlerin en yetişkindiydi. Faturaları ödüyor, kendilerine bakamadıkları zamanlarda karınlarını doyuruyor, karşılığında da Trevor gibi çöpleri toplayarak mahallelerini temizlemesine yardım ediyorlardı. Ve o civarda çöp sıkıntısı yoktu.

"Peki, İncilci çocuğu tekrar görecektir misin?" Arsen sordu.

Jericho'nun ilk içgüdüğü hayır demekti, ama ağzından çıkan şey "Önce onu bulmam gerek" oldu.

Arsen homurdanarak ayağa fırladı ve Jericho'yu masasından uzaklaştırdı. Jericho'nun masasındaki sandalyeye oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Çocuk sormadan şifresini girdiğinde gözlerini devirdi. Bu küçük canavarlarda zerre kadar saygı yoktu. Bir damla bile.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Adı Atticus. Boyu 1.80'in biraz üzerinde, iri yarı, kesinlikle spor yapmış, gözleri masmavi. Yüzme havuzu mavisi gibi. Sağ omzunun üzerinde kıvrılan bir yılan dövmesi vardı. Profesyonel olduğunu söyledi."

"Profesyonel mi? Fahişe gibi mi?" Nico sordu.

"Seks işçisi, dostum. ama," dedi Levi, iğrenerek.

"Hayır, seni aptal. Kiralık katil gibi bir profesyonel. Herhangi bir kiralık katile benzemiyordu ama muhtemelen tüm bu bloğu satın alabilecek bir saat takıyordu ve ona yedek saatim diyordu, yani... başka kimde o kadar para var?"

"Atticus Mulvaney, milyarder Thomas Mulvaney'nin en büyük oğlu," dedi Arsen, sanki bir işaret kartından okuyormuş gibi.

"Bir milyarderin oğlu. Kesinlikle değil-"

Arsen bilgisayarı Jericho'nun yüzüne doğru çevirdi. "Bu senin İncil satıcın değil mi?"

Jericho beyninin kısa devre yaptığından neredeyse emindi. Bu kesinlikle oydu. Dünyanın en sıkıcı smokiniyle bir sahnede duruyor ve bir tür ödül alıyordu. "Vay anasını."

"Onun hakkında ne diyor?" Felix öne doğru eğilip dirseğini masanın köşesine dayadı ve çenesini avucuna dayadı. Elbette Felix parayı takip etmek istiyordu.

Arsen gözlerini kısarak ekrana baktı. Jericho keşke gözlüklerini taksaydı diye düşündü. "O bir doktor ve bir bilim doktoru. Yetim hastalıklar için gen terapisi üzerine çalışan bir araştırma şirketinin başında."

"Yetim hastalıkları mı?" Levi yankıladı.

Jericho dalgın bir ifadeyle, "Nadir görülen hastalıklar," diye açıkladı.

"Oh, bu çok güzel," dedi Felix. "Başka ne yazıyor?"

"O evlatlık. Altı erkek kardeşi var. Eskiden bir kadınla nişanlıydı."

Diğer üç çocuk akbabalar gibi aynı anda eğilmiş görünüyordu. "Fotoğraf var mı?"

Arsen öfkeyle yazdı. "Bu onun Instagram'ı."

Ekranı diğerlerine gösterdi. "Yeterince güzel," dedi Felix. "Ama gördüğüm kadarıyla tam bir servet avcısı."

Jericho ona güzel diyebilir miydi bilmiyordu. Eğer biri bu tür şeylerden hoşlanıyorsa, geleneksel olarak çekiciydi ama sivri bir yüzü ve gözlerinde Jericho'ya birinin menajeriyle konuşmak için çok zaman harcadığını düşündüren soğuk, hesapçı bir bakış vardı. Atticus'u -onun Atticus'unu- memeli bir buz küpüyle samimi olurken hayal edemiyordu.

"Eski demiştin, değil mi? Yani, o özgür ve temiz."

Jericho iç çekti. "Ama o tam bir gizli vaka. Elini pantolonuma sokmadan hemen önce 'gey olmadığını' söyledi."

"Kardeşlerinden bir erkekle evli, diğeri de nişanlı. Yani homofobik olmadıkları açık, değil mi?" Arsen sordu.

Jericho, Arsen'i oturduğu yerden kaldırdı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Önemli değil. Sadece bir takılmaydı. Siz gidip yapacak başka bir şey bulun. Yatmadan önce biraz kitaplar üzerinde çalışmam gerekiyor."

Yüzlerindeki ifadeden ona inanmadıkları anlaşılıyordu ama hepsi emredildiği gibi ofisten çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar. Bir dakika sonra televizyon bangır bangır çalmaya başladı ve hepsi yoluna devam etti.

Jericho dizüstü bilgisayarını açtı ama muhasebe uygulamasını açmadı. Sadece Atticus'un fotoğrafına . Gözleri gerçekten de çok maviydi. Güçlü bir çenesi, Roma burnu, Jericho'nun deneyimlerinden yumuşak ve esnek olduğunu bildiği ve onun için çok kolay ayrılan dolgun dudakları vardı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve ellerini yüzüne sürdü. Hayatına devam etmesi gerekiyordu. Biriyle yatmadığında böyle oluyordu.

Yeterince. Aşırı takıntılı olmaya başladı. Bu tamamen ulaşılmaz adama kafayı takamazdı. Takamazdı. Sadece onların geceleyin geçen gemiler gibi oldukları gerçeğiyle başa çıkmak zorundaydı ya da bu ifade her neyse.

Sikeyim.

Jericho boğazını temizleyerek dikkatleri kulaklıkları küçük bir sarışına çekti. Ona 'bir dakika' parmağını uzattı.

Bir saniye sonra bakışlarını ona çevirdi, sanki bir tür diziyi tetiklemiş gibi yüzünde bir gülümseme canlandı. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Atticus Mulvaney'i görmeye geldim."

"Oh," dedi şaşırarak. "Dr. Mulvaney sizi bekliyor mu?"

Kesinlikle hayır. Jericho orada olmayı beklemiyordu bile. "Hayır, ama ona Jericho Navarro'nun burada olduğunu söylersen. Sanırım beni görmek için zaman ayıracaktır."

Bunun üzerine kaşlarını çatı ama yapmacık bir şekilde başını sallayarak bir düğmeye bastı. "Merhaba, Dr. Mulvaney-evet, efendim. Rahatsız edilmek istemediğinizi söylediğinizi biliyorum ama burada sizi görmek isteyen bir adam var." Dinlerken durakladı. "Evet efendim, ama bir istisna yapabileceğinizi söyledi. Adı Jericho."

Gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Evet. Tamam." Jericho'ya yeni keşfettiği bir ilgiyle baktı. "Seni geri çağırdığımda sola dön, sonra bir sol daha. Çıkmaz sokaktaki büyük ofisi arayın. Dr. Mulvaney hemen yanınızda olacağını söyledi."

Jericho kadının talimatlarına uyarak mütevazı büyüklükteki ofise girdi. Boyut, mütevazılığın bittiği yerdeydi. Atticus'un masasının arkasındaki duvarın tamamı dereceler ve övgülerle kaplıydı. Bunlardan yüzlercesi olmalıydı. Jericho gülümsemekten kendini alamadı. Kesinlikle bir psikopatın egosuna sahipti. Normalde, Jericho onun bir şeyi aşırı telafi ettiğini söylerdi ama adamı pantolonsuz görünce bunun o olmadığını anladı.

O tavşan deliğine daha fazla düşmeden kapı açıldı. Atticus içeri girdi, kapıyı arkasından sıkıca kapatıp kilitleti. İlginçti. Onu tekrar yakından görmek Jericho'nun duyuları için bir şok oldu, vücudu anında farkına vardı.

Yaşlı adamın laboratuvar önlüğünü çıkarıp tüvit ceketinin yanına izledi. Gıcır gıcır beyaz bir düğme ve kalçalarına yapışan ve poposunu kavrayan özel dikim balıksırtı bir pantolon giymişti. Kaplumbağa kabuğu çerçeveler havuz mavisini gözlerini vurguluyordu. Jericho o geçerken pahalı bir parfüm kokusu aldı.

Atticus masasına oturmadı, sadece köşeye tünedi ve kollarını kavuşturdu. "Beni nasıl buldun?"

Jericho sırıttı. "Benim de kendi yöntemlerim var. Demek hem doktorsun hem de doktorsun, öyle mi?"

"Nedir bu? Babamın zengin olduğunu anladın ve bana şantaj yapmak için mi buradasın?"

Jericho kıkırdadı, yaklaştı, diğer adamın kişisel alanına girdiğinde sinirlenmesinin tadını çıkardı. "Sana ne için şantaj yapacağım? Trevor'ı öldüren benim. Sen sadece bir granola bar yedin. Seni ihbar etmemin bana ne faydası olacak?"

"Peki, neden buradasın?" diye sordu Jericho'nun sikine doğru giden kibirli bir ses tonuyla.

"Açıkçası," dedi Jericho, Atticus'un yayvan dizlerinin arasına girerek, "hiçbir fikrim yok. Derimin altında gibisin. Sanırım çillerin yüzünden. Çillere bayılırım."

Atticus, "Görünüşe bakılırsa bir doktora ihtiyacın var," dedi, soğukkanlı olmaya çalışıyordu ama sinirleri bozulmuş gibiydi.

Kahretsin, Jericho onun tüylerini karıştırmayı seviyordu. Kulağına mırıldanmak için öne doğru eğildi. "Sen doktor değil misin?"

Atticus, "O tür bir doktor değil," dedi.

Jericho onun kolonyasının kokusunu içine çekti, aleti o kadar sertleşmişti ki fermuarında kalıcı bir çentik oluşacağından emindi. Burnunu Atticus'un yanağında gezdirdi. "O zaman gitmemi söyle," diye meydan okudu.

Atticus, "Git," demeyi başardı, sesi çiğ bir fısıltı gibiydi.

Jericho dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "O da neydi? Seni duyamadım."

Atticus sesli bir şekilde yutkundu. "Gitmelisin," dedi zayıf bir sesle.

Jericho dilini Atticus'un dudaklarının kenarında alaycı bir şekilde gezdirdi. "Benim için açıl, Çilli. Bunu istediğini biliyorsun."

Kısa bir tereddüt yaşadı, sonra dudakları aralandı ve Jericho'nun istediğini almasına izin verdi. "Bu çok iyi. Gerçekten güzel. Bana dilini ver."

Atticus dilini Jericho'nun ağzına soktu. Tanrım, emirlere uymakta çok iyiydi. Hay sikeyim. Acele etmedi, ağzının Atticus'un üzerinde kaygan bir şekilde kaymasından ve dilinin kendi dilini tereddütlü bir şekilde okşamasından gerçekten hoşlandığını fark etti.

Ellerini Atticus'un saçlarında düğümlemek için parmaklarını yukarı doğru kaydırduğunda, boğazının arkasından bir ses çıkardı, Jericho'nun ona çok kötü şeyler yapma isteği uyandıran bir tür nefessiz *hnf*. Çenesi boyunca ısırıcı öpücükler bırakmak için ara verdiğinde, Atticus ona daha fazla erişim sağlamak için başını eğdi. Kulak memesini ısırdı ve emdi.

"Beni öldürüyorsun. Tek düşünebildiğim ağzının sikimin üzerinde olması. Bunu benim için yapabilir misin? Hmm?"

Atticus titreyerek nefes aldı. Kararsızlığı . "Eğer korktuğun buysa, bunu kimsenin bilmesine gerek yok."

Atticus ona karşı kaskatı kesilince Jericho içini çekti, Atticus'un çenesini kavrayacak kadar geriye yaslandı ve ona iffetli bir öpücük verdi.

"Tamam, Freckles. Anladım. Mesaj alındı."

Jericho'nun bu konuyu neden zorladığına dair hiçbir fikri yoktu. İkisinin de bazen insan öldürmeleri dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Üzerine bir hayat kurulacak bir şey değildi bu. Kendi saçmalığı karşısında başını salladı. Elini kapının tokmağına dayamıştı ki, dönüp pencere panjurlarını titretecek kadar sert bir şekilde kapıya çarptı.

Jericho daha ne olduğunu anlayamadan Atticus dizlerinin üzerine çöktü, Jericho'nun sikini serbest bıraktı ve onu yuttu, öğürecek kadar derine götürdü. Başı kapıya çarptı ve Atticus'un dudakları geri çekildiğinde, Jericho'nun kalçaları kendi iradeleriyle onu takip etti, tükürük kaygan dudakların mükemmel ısını ve emişini bırakmaya hazır değildi.

Atticus'un ellerinden biri gömleğinin altına, diğeri de kendi pantolonunun içine girerken tısladı. "Oh, lanet olsun."

Bir ritim bulduklarında, sadece Jericho'nun hızlı nefes alışlarının ve Atticus'un çok hevesli oral seksinin ıslak sesleri vardı. Jericho'nun elleri ne zaman saçlarını sıkarsa, bir fahişe gibi inliyor, şaftı boyunca ve taşaklarına doğru bir elektrik uğultusu gönderiyordu. Hareketleri eşit ölçüde hızlı ve yavaş görünüyordu.

"Kahretsin, çok yaklaştım. Boşalacağım," diye uyardı ve Atticus'a çekilmesi için bir şans verdi.

O yapmadı. Çabalarını iki katına çıkarmakla kalmadı, inledi, orgazm olurken vücudu titriyordu. Tanrım. Bu Jericho'nun kendini kaybetmesi için yeterliydi.

Atticus'un ağzına akıtıyor, her damlasını sağmaya çalışırken gözleri zevkten yuvarlanıyordu.

Atticus'un dudaklarından kurtulduğunda adam ayağa kalkmadı ama başını Jericho'nun kalçalarına doğru eğerek titrek nefesler aldı. Bu öylesine tuhaf bir şekilde itaatkâr bir hareketti ki, Jericho kendini onu yatıştırmak için ellerini saçlarında gezdirirken buldu. Bu dokunuş diğer adamın içinde bir şeyleri yerinden oynatmış gibiydi. Sarsılarak ayağa kalktı, giysilerini düzeltti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Jericho çekti, Atticus'un orada durduğunu kabul edip etmeyeceğini görmek için bekledi ama Atticus ona dayanamıyormuş gibi sadece ödül duvarına baktı. Jericho bir kez daha içini çekti. "Top senin sahandâ, Çilli. Eğer daha fazlasını istiyorsan, bu sefer beni bulman gerekecek."

Atticus'un onu duyduğunu gösteren tek şey duruşunun sertleşmesiydi. Jericho başını salladı ve binadan dışarı çıktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Neden onu aradığını, onunla oynadığını. Sadece kaçınılmaz olanı uzatıyordu ama bu kadar kolay tepki verdiğinde onu dürtmemek çok zordu.

Telefonu çaldı. İsmi görünce kaşlarını çatı. Dedektif Vélez. Bu isim midesine inen bir yumruk gibiydi. Mercy ile ilgili olmalıydı. Kızın yüzü gözünün önüne geldi ve bir yanı onun neye benzediğini hâlâ hatırladığı için rahatladı. Kaybolmasının üzerinden sekiz yıl geçmişti.

Jericho cevap vermek için parmağını kaydırmadan önce zihinsel olarak kendini bir sonraki adımda olacılara hazırladı. "Dedektif."

Hattın diğer ucundaki adam boğazını temizledi. "Selâm Jericho. Uzun zaman olduğunu biliyorum ama karakola uğrayabileceğini umuyordum. Kız kardeşinle ilgili bazı haberlerimiz var."

Jericho karakolları pek sevmezdi. "Ne haber? Ne oldu?" "Önce ailenle temasa geçmeye çalıştım ama bana senin babam vefat etmişti. Başınız sağ olsun. Annenin de durumunun iyi olmadığını söylüyorlar, bu yüzden onu üzmemek yerine seninle konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Jericho sonunda, "Çıkar ağzındaki baklayı, Gabe," diye tersledi.

"Mercy'nin cesedini bulduğumuzu düşünüyoruz ama kimliğini tespit etmemiz için size ihtiyacımız var."

Jericho'nun başı döndü ve bir an için sandı. Eski bir giyim mağazasının önüne eğildi ve

Diğer adamın sözlerinin ağırlığı onu kaldırıma oturana kadar aşağı taşıdı, dirseklerini dizlerine dayadı.

Kemiklerde pozitif kimlik mi? Bu hiç mantıklı değil. Yıllar önce gitmişti. Toz olmuş olmalıydı. "Nerede?" diye sordu, boğazında yükselen acı safra yüzünden neredeyse boğulacaktı.

"Eğer sadece-"

Jericho'nun çıkardığı ses bağırmakla hırlamak arasında bir yerdeydi. "Kız kardeşimi nereden buldun, Gabe?"

"Onu beş saat önce körfezden çıkardık."

Jericho başını salladı, beyni bu bilgiyi reddetmişti. "Bu hiç mantıklı değil."

"Lütfen, bundan daha fazlasını bilmiyoruz. Sistemde parmak izi yok ve DNA da haftalar sürecektir. Bize yardımcı olabilir misiniz?"

Onlara yardım edin. Onlara yardım edin... Sanki tüm dünyaları başlarına yıkılan onlarmış gibi.

İğrenmiş bir ses çıkardı. "Evet, Gabe. Sana yardım edebilirim."

THREE

ATTICUS

Atticus ne kadar zamandır orada oturup kapıya baktığını, bunun gerçekten olup olmadığını ya da tür füğ durumuna girip her şeyi halüsinasyon mu gördüğünü merak ettiğinden emin değildi. İkincisi olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Atticus yabancılarla takılmazdı, erkeklerin ona emir vermesine izin vermezdi, dizlerinin üzerine çökebilmek için onları duvarlara çarpmazdı... o adam ne kadar seksi olursa olsun, gözleri ne kadar koyu olursa olsun, dudakları ne kadar yumuşak olursa olsun ya da konuşurken sesi ne kadar alçak ve hırıltılı olursa olsun.

Göz kapakları çırpınarak kapandı. *Benim için aç. Bana dilini ver.* İçini kaplayan ürpertiye durduramadı. Atticus her ne kadar her şeyi hayal etmiş gibi davranmak istese de, Jericho'nun tadını hâlâ dilinde hissedebiliyordu, dudakları hâlâ kızarmıştı ve boğazı hâlâ acıyordu. Ona sakso çekmek için neredeyse yalvaracaktı. Atticus başını salladı. Kendini utandırmadan bu etkileşimden kurtulmaya çok yaklaştı.

Jericho gidiyordu. Gitmesine izin verip gününe devam edebilirdi ama göğsünde daha önce hiç yaşamadığı bir sıkışma onu bunaltmıştı. Onu bir daha görüp göremeyeceğini bilmemek nefesini kesmiş ve onu içgüdüleriyle hareket etmeye zorlamıştı. Ve doğal içgüdüğü diz çökmek olmuştu. Onun için. Tanrım.

Ve şimdi, bununla ne yapacağını bilmiyordu. Bu korku muydu? Atticus - gerçek anlamda dehşeti hiç yaşamamış biri- o anda Jericho'yu bir daha görememekten mi korkmuştu? Belki de sadece sıkılmıştı. Kardeşleri psikopat penguenler gibi ömür boyu çiftleşmeye karar verdiğinden beri randevularında düşüş yaşıyordu. Karşı cinsten yana hiç şansı olmamıştı. Herhangi bir cinsle, gerçekten. İnsanları sıkıcı buluyordu. Ve işine, iyi olduğu şeyleri yapmaya odaklanmayı tercih ediyordu.

Telefonunu çekip Kendra'nın Instagram'ını açtı, sinir bozucu baristalar ve Balenciaga çantasının kayışının kopmasıyla ilgili sağır mesajlar arasında gezindi. İlk çıkmaya başladıklarında ona almıştı.

Kendra'yla çıkmak kolaydı. Şişme bir bebekle çıkmak gibiydi. Tamamen yüzeyseldi, tıpkı onun gibi. Onun duygularını incitmek konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Onun duyguları yoktu. Boş ve sığ biriydi. Atticus cüzdanını açar açmaz, algılanan herhangi bir hafiflik kolayca atfedilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, Kendra'ya karşı hiçbir zaman bir şey hissetmemişti ama bu, onun teşhisine sahip insanlar için alışılmadık bir durum değildi. Bunu kötü genlerine bağlıyordu. Sadece yanlış bağlanmıştı. Hiç çiçekli aşk itirafları istememişti. Gece yarısına kadar çalışmayı tercih etse de umurunda değildi. Sadece maddi şeyler istemişti. Bu onun için yeterli olmalıydı. Neden onun için yeterli olamıyordu?

Şimdi bu lanet adam vardı, bu tamamen yabancı ve Atticus onu terk ettiğinde... mümkün olduğunu bile düşünmediği bir hisle kendini yoksun hissetmişti. Hiç mantıklı gelmiyordu. Adam da böyle mi hissetmişti? Ya da August? Noah ve Lucas'ı bu kadar şiddetle korumalarının nedeni bu muydu? Neden bu duyguyu kucaklamaya bu kadar hevesliydi? Bu... korkunçtu. Tam nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Konsantre olamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu ve kahverengi gözlü, sınırları olmayan adamların dikkatini dağıtabileceği türden bir işi yoktu.

Kapının çalınmasıyla yerinden sıçradı. "İçeri gel," diye bağırdı.

Noah yüzünü buruşturarak kafasını kapıdan uzattı. "Çalışanlarınla böyle mi konuşuyorsun? Tam bir pislik gibi konuşuyorsun."

"Neden buradasın?" Atticus sordu, suratı daha da asılmıştı. Yüzündeki çatık kaşları bir türlü silemiyordu.

"Vay canına, bu sabah kepekli gevreğine kim işedi?" Noah içeri girip kapıyı arkasından kapatarak sordu.

"Hiç kimse. Ne istiyorsun?"

Noah daha önce hiç Atticus'un ofisine gitmemişti ama sanki karakterine aykırı davranan Atticus'muş gibi ona bakıyordu. "Sen söyle. Thomas bu gece bir sürü belgeye ihtiyacı olduğu için birinin gelip onları almasını istediğini ama senin eve kadar gidecek vaktin olmadığını söyledi."

"Kurye servisini kastetmiştim, seni değıl."

Noah karşısındaki sandalyeye çöktü, sanki burası Atticus'un ofisi değıl de kendi eviymiş gibi yayıldı. "Vay canına, misafirperverlik becerilerin berbat, kardeşim. Cidden, hasarın ne? Her zamankinden daha fazla kışını sıkımişsın."

Ona siktirip gitmesini söylemek için ağızını açtı ama kendi kendine "Korku nasıl bir his?" dediğini duydu.

Noah ona göz kırptı. "Ne?"

"Bu geçerli bir soru," diye mırıldandı

Atticus. "İyi misin, kardeşim?"

Atticus iynin tam tersiydi. "Göğsüm sıkışıyor, ağızım kuruyor ve korku mu, endişe mi yoksa kalp krizi mi geçirdiğimi anlayamıyorum."

"Evet, ceset gibi görünüyorsun. Kalp krizi sizi terletmez mi ve sol kolunuzda ağırı hissetmez misiniz? Siz doktorsunuz, kalp krizi geçirip geçirmediğinizi bilmeniz gerekmez mi?"

"Bana neler olduğunu anlamıyorum..."

"Bu ikimiz için de geçerli. hissetmeye başlamadan önce bir şey mi oldu? Biri sana kötü bir haber mi verdi? Biri seni korkutmaya mı çalıştı?" Noah sordu.

Noah'a Jericho'dan kesinlikle bahsedemezdi. Adam'a anlatırdı ve Adam da bu konuda bir basın toplantısı düzenlerdi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Noah gözlerini kısarak dikkatle Atticus'u inceledi. "Bekle... bu bir... kızla mı ilgili?"

Nuh'un kız demeden önceki tereddütü göz kaslarının seğıirmesine neden oldu. Bu kadar açık mıydı? "Hayır."

Öne doğru eğilen Noah'nın yüzünde yavaş bir gülümseme oluştu. "Bu bir erkekle mi ilgili? Sonunda dolabın kapısını mı açtın? Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır!" diye bağırdı, bariz aşırı tepkisi onu yalancı ilan ederken gözlerini kapattı. "Hayır," dedi tekrar, daha sessiz.

Noah gözlerini devirdi. "Tamam, belli ki seni düğümlere bağlayan biri var. Kim onlar?"

Atticus biriyle konuşmak istiyordu ama aynı zamanda hiç tanımadığı biri tarafından bu kadar kolay tuzağa düşürüldüğünü kimsenin bilmemesini de istiyordu. "Kimseye söyleyemezsin."

Noah'nın dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı ve başını salladı. "Tamam. Ne yaptın sen?"

Atticus en ufak bir ayrıntı vermek istemişti ama bunun yerine, şaşkınlık içindeki Noah'ya tüm hikâyeyi kelimelere .

Sözünü bitirdiğinde Noah, "İki kez mi? Onu iki kez gördün ve ikisinde de sen-" Bir elinin parmaklarını daire haline getirdikten sonra diğer elinin bir parmağıyla daireyi ihlal ediyormuş gibi yaptı.

"Kaba olmak zorunda değilsin."

Noah homurdandı. "Haklı öfkeni kendine sakla, kardeşim. Ofisimde yabancılara üfleyen ben değilim."

Atticus çenesini kapalı tutmalıydı. "Bu sadece geçici bir delilikti. Sanırım."

"Ama neden? Seni arayıp buldu. Belli ki seni tekrar görmek istemiş. Neden sadece çıkarları olan arkadaşlar olmayalım? Neden bu konuda bu kadar baskı yapıyorsun?"

Atticus kaşlarını daha sert çattı. "Bir, ben eşcinsel değilim. İki, biz arkadaş değiliz. Üç, bu adamı her gördüğümde kendimi kontrol etme duygumu kaybediyorum." *Ve kendine saygısını*, diye ekledi sessizce.

"Hiç biriyle sadece soyunmak istemedin mi? Yani hiç... barda tanıştığın ya da senin gibi birinin işle ilgili olmayan şeyler yaptığı bir yerde tanıştığın bir adam için azmadın mı?" Atticus başını salladı. "Neredeyse kırk yaşında değil misin?"

Atticus ona ölü gibi baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Noah iç çekti. "Dinle, bu adamla aranızda gerçekten bir elektrik var gibi görünüyor. Nereye gittiğini görmenin ne zararı var? Hamile değil ya." Bakışları Atticus'un üzerinde gezindi. "Ya da seni hamile bırakacak."

Kendisinin kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. " bu değil."

"O zaman ne anlamı var? Sürekli çalışıyorsun. Thomas'ın emrine amadesin. Hiç kötü alışkanlığın yok. Aslında tanıştığın bir sonraki yabancıyı yansıtmak için bekleyen bir androidsin. Belki ondan hoşlanmıyorsun bile, belki de sadece onun sana davranmasını istediği şekilde davranıyorsun?"

Atticus bunu hak ettiği gibi düşündü ama sonra reddetti. İnsanları yansıtmak onun için ikinci doğaydı, ama bunun farkındaydı.

İhtiyaçlarına hizmet ettiğinde bunu yaptı. Hibe parası almak, ağ kurmak ve dünyayı içinde ölü olmadığına ikna etmek için faydalıydı. "Bu işler böyle yürümüyor. Eğer bu duygunun ne olduğunu anlayabilirsem, hayatıma devam edebilirim."

"Yani, normal ruh halinizi nasıl tarif edersiniz? Mutlu mu yoksa üzgün mü hissedersiniz? Kızgınlık ve öfke hissettiğinizi biliyorum. Bunu ilk elden gördüm. Ama diğer insanların yanında değilken nasıl hissediyorsun?"

Kaşları birbirine çatıldı. "." Noah'nın

çenesi düştü. "İstemiyor musun?"

Omuz silkti. "Neden yapayım ki?"

Atticus, Noah'nın noktaları birleştirmeye çalışmasını izledi. "Yani, davranışlarını yansıtabileceğin biri olmadığında, kendini kapatıyor musun? Seni mutlu eden bir programın ya da seni rahatlatan bir müziğin yok mu?"

Atticus kaşlarını çatı. "Ne? Kurgusal karakterler beni neden mutlu etsin ki? Müzik de sadece notaların bir araya gelmesinden ibaret. Hoş bir şey sanırım."

Noah yüzünü buruşturdu. "Oof. Tamam, bütün bunları konuşmak zorunda değiliz ama şunu söyleyeceğim. Eğer bu adam sana bir şeyler hissettiriyorsa, belki de sadece ona yaslanmalı ve ne olacağını görmelisin. En kötü ihtimalle gerçekten harika bir seks yaparsınız... ya da gerçekten vasat bir seks. Her iki durumda da, boşalırsın. Bu senin için gerçekten iyi olabilir."

Atticus sırf Noah'da olduğu için bu fikri reddetmek istedi ama belki de haklıydı. Belki de tüm gerginlik fiziksel bir yakınlık şeklinde ortadan kalktığında, Jericho'yu tamamen unutabilir ve normal hayatına geri dönebilirdi.

"Bunu düşüneceğim."

Atticus bunu düşündü. O gece saat neredeyse dokuza kadar başka hiçbir şey düşünmedi. Calliope az bir çabayla Jericho'yu bulmuştu. Atticus, o aradıktan beş dakika sonra adresini almıştı. Tamirciydi. Şehrin öbür ucundaki kaba bir mahallede kendi dükkânı vardı ve görünüşe göre bu dükkânın üzerinde yaşıyordu.

Atticus kendi kendine, bunun gerçekten yapmak istediği bir şey olduğundan emin olmak için birkaç gün bekleyeceğini söylemişti.

orta yaş krizi. Bunun yerine, Jericho'nun aletinin ağırlığını ve tadını düşünerek çok sessiz dairesinde volta attı, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Pahalı saatini evde bıraktığından emin olarak bir çift siyah jogger ve gri kapüşonlu bir tişört giydi. Dikkatini dağıtacak başka bir şey bir Uber çağırdı. Volvo'yu şasisine kadar soyulsun ve parçaları için hurdaya çıksın diye bırakmasına imkân yoktu.

Jericho'nun evine gitmek dayanılmazdı. Şoföre geri dönmesini söylemek için en az bir düzine kez ağzını açtı ama her seferinde kapattı. Jericho ona topun kendi sahasında olduğunu söylemişti. Öyle demişti. Sayılırdı. Ama ondan habersizce evine gelmesini istememişti. Ama Atticus onu oral seks için ofisine davet etmemiştir, bu yüzden ödeştiklerini düşündü.

Şoför onu ofisin hemen yanındaki kapının dışında bıraktığında, parmağı zilin üzerinde, geri dönüp eve gitmesi için kendini ikna etmeye çalışarak ama bunun yerine bir aptal gibi orada durdu. Bir grup kabadayı genç yanından geçip ona tuhaf tuhaf bakınca, sonunda çağrı kutusundaki düğmeye bastı.

Hemen ardından hoparlörden sert bir ses geldi. "Evet?" Onu uyandırmış mıydı? Belki de gitmeliydi. Yine de orada durdu, kelimelerin gelmesini bekledi. "Alo?"

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. "Benim, Atticus." Aralarındaki sessizlik o kadar uzun sürdü ki sonunda sadece "Ben gidiyorum" dedi.

Kilidin açılma sesi duyuldu. "Kapı açık."

Atticus kapıyı çekerek açtı ve basamakları ikişer ikişer çıktı. Merdiven bir kapıyla bitmiyordu ama aşağıdaki atölyeye bakan cam duvarlı açık bir alana yayılıyordu. Cama yaslanmış bir kanep ve görüş mesafesindeki bir sehpanın üzerinde oldukça pahalı bir televizyon vardı. Köşeye sıkışmış küçük bir mutfak ve alanın her iki yanında kapalı kapılar vardı. Yatak odası olabilir.

Jericho küçük mutfak alanında, gömleksiz, yalınayak, daha önce giydiği kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş bir halde duruyordu. Kolundaki renkli dövme omzuna taşmış ve göğsünün yarısını kaplamıştı. Elinde bir bira vardı ve... seksi ama aynı zamanda sert görünüyordu, sanki Atticus onu birkaç saat önce gördüğünden beri bir şekilde savaşmış gibiydi. Adam yaklaştı, aralarındaki mesafe birkaç metre kalıncaya kadar daraldıkça belirsizlik de artıyordu.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," dedi Jericho, gözleri cam gibiydi. "Kesinlikle bu kadar erken değil."

Atticus omuz silkti. "Ben de öyle."

Jericho bira şişesinden bir yudum daha alarak, "Muhtemelen şu anda burada olmaman gerekiyor," diye uyardı.

Atticus'un kaşları yukarı doğru kalktı. "Nedenmiş o?"

Jericho parmaklarını gözlerine bastırarak sertçe ovuşturdu. "Ben sadece... Şu anda kafam pek yerinde değil."

"O zaman beni neden yukarı çıkardın?" Atticus kırılmadan, sadece gerçekten merak ederek sordu.

Jericho başını tekrar kaldırdığında ifadesi kasvetliydi. "Çünkü bir yanımdan yalnız kalmak istemiyor. Bir yanımdan kötü ruh halimin acısını senden çıkarmak istiyor."

Atticus'un teninde tüyler diken diken oldu, meme uçları sertleşti ve siki kıpırdadı. Jericho'nun alanına girdi. "Tamam."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti ama yüzü taş kesildi. "Ciddiyim, Çilli. Kötü bir gün geçirdim ve birinin canını yakmak istiyorum. Eğer kalırsan sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sanırım bunu kaldırabilirim," dedi Atticus, bunun doğru olduğundan hiç emin değildi.

Jericho ileri atıldı, Atticus'u tezgâh kalçalarına saplanana kadar döndürdü ve sikini metal bir çekmeceye sıkıştırdı. Canını yaktı ama sessiz kaldı. Kulağını ısırdı. "Son şansın."

Atticus bundan sonra olacaklar için kendini hazırladı. Daha önce hiç bir erkekle penetratif seks yapmamıştı, dürüst olmak gerekirse, el işlerini ve birbirlerine sürünmeyi hiç geçememişti. Acıyla başa çıkabilirdi. Eylemin kendisinden korkmuyordu, sadece Jericho'nun onu tezgâha bastırmasından, sesinin tehditle yalvarma arasında bir yerde olmasından, sanki Atticus'un kalmasını mı yoksa gitmesini mi istediğini bilmiyormuş gibi hissetmesinden korkuyordu.

Atticus bunun bir önemi olmadığını zaten biliyordu. "Gitmiyorum."

Jericho'nun elleri kapüşonunun altındaydı, Atticus daha konuşmasını bitirmeden kapüşonunu kafasına geçirip fırlattı.

"Tanrım, bütün bu çillere bayılıyorum," diye mırıldandı Jericho neredeyse kendi kendine, bunu kanıtlamak istercesine omzunu yalıyor ve ısıırıyordu.

Atticus, Jericho'nun göğsünün sırtına yaptığı sıcak baskıdan, dilinin ve dişlerinin teninde yarattığı zevk/acıdan hoşlanıyordu. Atticus'u kendine doğru çekti, eli Atticus'un eşofmanının içine kaydı, alçak bir gümbürtü

Nasırlı avucunu ağrıyan sikinin etrafına kapattığında çıkan ses. "İç çamaşırı yok. Ve zaten benim için sertleşmişsin."

Bunu memnun olmuş gibi, Atticus iyi bir şey yapmış gibi söyledi. Bu duyguya çabucak bağımlı hale gelebilirdi. Jericho onu yavaşça okşarken tüm vücudu kızardı, diğer elinin sert parmakları meme uçlarının sert tepeleriyle oynadığında nefesi kesildi.

Atticus, Jericho'nun da sertleştiğini bilerek biraz teselli buldu. Jericho onu her ittiğinde kıkına bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Jericho alay etti. Atticus başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

Birden Jericho'nun elleri kayboldu. "Benimle gel."

Atticus ani değişiklik karşısında gözlerini kırıştırdı ama Jericho'nun dediğini yaptı. Kapalı kapı, yerde bir şilte ve bazadan ibaret olan yatak odasına ve elden düşme gibi görünen bir yan sehpaye açılıyordu. Oda seyrek ama temizdi. Yatağı bile yapılmıştı. Daha sonra ne olacağını tahmin etmeye fırsat bulamadan Jericho onu duvara yapıştırdı ve derin bir öpücük kondurdu. "Ben negatifim, PReP'deyim. Ya sen?"

Atticus konuşmadaki başka bir değişimi takip etmek için elinden geleni yaptı. "Negatifim ama PReP'te değilim."

Jericho onun dudaklarını bir başka kirli, ağzı açık öpücükle yakaladı. "İstersen prezervatif var. Sadece gerçekten içinde olmak istiyorum."

Atticus su toplayacak kadar sıcak hissetti, kulaklarının ucuna kadar kızardı. Sesli bir şekilde yutkundu. "Tamam."

Jericho geri çekildi ve onu inceledi. "Yani, alttan alabilirim. Üstte olmayı tercih ederim, ama bu sana göre değilse..."

"Benim hiçbir şeyim yok," diye ağzından kaçırdı Atticus. "Ben hiç-" diye sözünü kesti. "Boş ver. Üste çıkabilirsin. Bu konuda iyiyim," diye söz verdi.

İleri atıldı ve Jericho'nun ağzını sadece bir saniyeliğine yakaladı, ardından bir el onu bir kez daha duvara yasladı ve orada tuttu.

"Hiç ne yapmadın?" Jericho onu dikkatle inceleyerek sordu.

Atticus, Jericho'nun omzunun üzerinden duvardaki bir noktaya baktı. "Sana söyledim, ben eşcinsel değilim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Önemli bir şey değil. Ben doktorum, mekaniği bilirim. Seks kısmına geri dönebilir miyiz çünkü konuşma kısmı keyfimi kaçırıyor." Onu tekrar öpmeye çalıştı ama Jericho onu tuttu ve incelemeye devam etti.

Atticus daha fazla dayanamayınca, "Gitmemi istiyor musun?" diye sordu.

Bir duraklama daha oldu ve sonra Jericho onun boşluğuna doğru salınarak dudaklarını yumuşak, zar zor bir öpücükle birleştirdi. "Hayır, Çilli. Gitmeni istemiyorum. Sanırım bu gece için kendime farklı bir dikkat dağıtıcı buldum."

Jericho onun elinden tutup yatağa götürdü ve Atticus'un eşofmanını çıkarıp ayak bileklerine dolanmasına izin verdi. Ayakkabılarını ve çoraplarını beceriksizce çıkarıp onlardan kurtuldu.

Çıplak kalır kalmaz Jericho onu yatağa geri itti, onu takip etti ve kendisine yer açmak için şilteden daha uzağa çekilmeye zorladı.

Jericho üzerine uzanmadı, sadece üzerinde durdu, dizleri kalçalarını ayırmaya zorladı, onu usulca öpmek için eğilirken tüm ağırlığını avuçlarının üzerinde tuttu, dilini dudaklarının kenarı boyunca gezdirdi ama içeri itmedi. "Hadi," diye mırıldandı hafifçe. "Benim için açıl. Ne istediğimi biliyorsun."

Atticus bu kadar kolay teslim olmasından, dilini içeri sokabilmek için Jericho'nun ağzını açmasından nefret ediyordu. Jericho kontrolü ele aldığı anda sikinin sızmasından nefret ediyordu. Bu ifadelerin ikisinin de doğru olmamasından nefret ediyordu.

Bu çok fazlaydı - bu ezici istek, hiçbir şey hissetmeyen biri için çok fazlaydı. Bu, aslında elektrikli bir çit olduğu halde dilinizi bir pile bastırdığınızı düşünmek gibiydi. Yine de bunu durduramayacağını biliyordu. Jericho'nun en ufak bir dokunuşuyla içinden akan adrenalin şokuna bağımlı hale .

Atticus huysuz bir ses tonuyla, "Baştan çıkarma kısmını atlayıp devam edebiliriz," dedi.

Jericho onun yanına uzandı, yan dönerek kot pantolonlu baldırlarından birini Atticus'un çıplak baldırına geçirdi. İki parmağını tutarak sert pedleri Atticus'un dudaklarında nazikçe gezdirdi. "Oh, hayır. Bunu yapmayacağız. Gitme şansın vardı ve sen reddettin, bu yüzden şimdi gecenin geri kalanını seni parça parça ayırarak geçireceğim, ta ki sikim için yalvarana kadar, içinde benden başka bir şey düşünemeyene kadar. Anladın mı?"

Atticus'un içi onun sözleri karşısında ürperdi. "Ben yalvarmıyorum."

Jericho'nun kıkırdaması çileden çıkarıcı, hatta aşağılayıcıydı. Dudaklarını Atticus'un kulağına bastırdı. "Kimi kandırıyorsun, Çilli? Sana söylersem yalvaracağını biliyorsun. Senden istediğim her şeyi yaparsın." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine, "Aç ağzını," diye homurdandı.

Atticus'un göz kapakları kayarak kapandı ama utancı artarak razı oldu. Jericho iki parmağını içeri kaydırarak Atticus'un dili boyunca sürttü. Tadı belli belirsiz kimyasaldı, belki biraz kir ya da motor yağı gibi, ama bu sadece Atticus'u daha da sertleştirdi.

Jericho, "Em," dedi.

Atticus dudaklarını parmaklarının etrafına kapattı ve Jericho parmaklarını ağzına sokup çıkarırken onları emzirdi.

Jericho memnun bir şekilde gürledi. "Gördün mü? Sorun değil ama. Sırrın benimle güvende. Kimseye söylemem. Bunu ne kadar sevdiğini benden başka kimse bilmemeli." Parmaklarını çekti ve dudaklarına sürdü. "Acaba benim için sana başka neler yaptırabilirim?"

Atticus da merak ediyordu. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

FOUR

JERICO

Jericho bundan daha iyi bir dikkat dağıtıcı isteyemezdi. Atticus, yatağında çıplak ve istekli, o kadar savunmasız görünüyordu ki Jericho'nun hem onu rahatlatmak hem de tecavüz etmek istemesine neden oluyordu. Tanrım, parmaklarını emişi, Jericho'nun istediği her şeyi yapması. Birkaç saat önce kalbinin göğsünden nasıl söküldüğünü unutmak çok kolaydı.

Bunu düşünmek istemedi. Bunun yerine Atticus'a odaklandı. Başını eğdi ve bir meme ucunu ağzına almadan önce yaladı, dişleriyle hafifçe çekti, Atticus'un nefesinin kesilmesiyle siki zonkladı.

Diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdi, parmaklarının karnının üzerinde gezinmesine izin verdi, geçerken kasların nasıl alçaldığını hissetti. Ereksiyonunun hemen üzerinde durdu ama daha ileri gitmek için hiçbir hamle yapmadı. Henüz değil.

Jericho onunla oynarken, uysal dudaklarını öpmekle meme uçlarını okşamak arasında gidip gelirken, Atticus hayal kırıklığı içinde kıvranmaya başladı. Jericho daha hızlı hareket etmek istemeyerek başparmağıyla karnının alt kısmında yatıştırıcı daireler çizdi. Atticus'tan bir yemek yapmayı planlıyordu ve acele etmeyecekti.

Onun üzerine yuvarlandı, göğsünü öpmek için dizlerinin arasına yerleşti, parmakları kaburgalarını yumuşattı ve ağzının onların yolunu izlemesine izin verdi. Dudakları karnının alt kısmına değdiğinde Atticus

titriyordu. Yine de Jericho, kırmızı bukletlerden oluşan bir yuvadan dışarı fırlayan kızarmış siki görmezden geldi, bunun yerine Atticus'un bacağıyla gövdesinin birleştiği yere burnunu sokarak taşaklarını dilleyip emdi.

Jericho ayağa kalktığı anda Atticus hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı, yan masaya doğru yürüdü ve kayganlaştırıcıyı aldı, prezervatifi kaldırdı, başını sallamadan önce uzun bir süre ona bakan Atticus'a gösterdi. Jericho onun sözüne inanmanın aptalca olduğunu biliyordu ama aralarında bir şey olmasını istemiyordu ve Atticus kendi kararlarını verebilecek yaşıydı, hatta Jericho'dan bile büyüktü. İkisinin de kendi hayatlarına ya da başkalarının hayatlarına pek saygıları yoktu. Bu muhtemelen bütün hafta boyunca yapacakları en az pervasızca şeydi.

Kayganlaştırıcıyı yatağın üzerine bıraktı, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı, sonra Atticus'un yayılmış bacaklarının arasına oturdu. Jericho iki elini Atticus'un gövdesinde gezdirdikten sonra parmak uçlarını hafifçe iç bacaklarında gezdirdi. Jericho'nun dikkati karşısında tüm vücudu kızarmış gibiydi. Hafif bir ter tabakası tenini kaplamıştı.

"Dizlerini bük. Topuklarını şiltenin üzerine koy." Jericho'nun burun delikleri Atticus'un sorgusuz sualsiz itaat etmesiyle alevlendi. "Bacaklarını benim için aç. Daha geniş. Böyle iyi. Gerçekten çok iyi. Seni tatmak istiyorum."

Başını kaldırdığında Atticus'un nefesi onu hızla terk etti. "Ne?"

Jericho bakışlarını onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı. "Dilimi içinde istiyorum."

Atticus başını tekrar yastığa koyarken, "Siktir," diye mırıldandı.

Jericho'nun derin ve ilkel bir parçası Atticus'u çözen kişi olmaktan hoşlanıyordu. Atticus'a bir şeyler hissettiren tek kişi olmayı istemek bencilce miydi? Muhtemelen, ama umurunda değildi. Onun dağıldığını duymaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. Gitmesine izin vermesi gerekiyordu ve Jericho'nun da onu oraya götüren kişi olması gerekiyordu.

Atticus'un bacaklarının arasına uzandı ve onu açmaya çalışmadan önce başparmaklarını uyluklarının iç etlerinde gezdirdi. Atticus'un kasları içgüdüsel olarak kasıldı. "Benim için rahatla." Atticus'un sikinin dibine burnunu soktu, ucunu ağzına almadan önce dilini alt tarafında gezdirdi.

Atticus kaybolmuş gibi bir ses çıkardı, elleri Jericho'nun saçlarında kenetlenmişti, sanki durmasını mı yoksa daha fazlasını almasını mı istediğinden emin değildi. Fark etmezdi, Jericho Atticus yalvarana kadar ona istediğini vermeyecekti. Anlaşma buydu.

Atticus onu tekrar sikine doğru çekmeye çalışana kadar taşaklarını emerek çekildi. Jericho onun ısrarlarına aldırmadan kıkırdadı. Bu kez bacaklarını geriye itti, deliğini açıkta bıraktı, böylece yüzünü onun kalbine koyabildi, dilini deliğinin üzerinde gezdirdi, onu istediği gibi tattı.

Jericho'nun dili onu her yokladığında Atticus yarı ısırılmış bir inilti çıkarıyor, Jericho saçlarını koparabileceğinden biraz endişelenene kadar saçlarını avuçluyordu. Atticus'un parçalanışını dinlemek Jericho'da planı unutma isteği uyandırıyor, sadece içine girip vücudunu ona göre yeniden düzenlemeye zorlama isteği uyandırıyor. Atticus'un boyun eğmesine neden ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama vardı. Sadece Jericho'nun onun için bunu yapabileceğini kabul etmesine ihtiyacı vardı, her ne ise.

Kayganlaştırıcıya uzandı, yanlışlıkla parmaklarına çok fazla döktüğü için küfretti, şişeyi düzeltmeden önce Atticus'tan yumuşak bir kahkaha aldı. Başını kaldırdı ve sırttı. Atticus da gülümsedi, Jericho parmak ucuyla sıkı kas halkasına masaj yaparken göz kapakları titreyerek kapandı. Bu kez, Atticus'un sikini ağzına aldığı anda, onu boğazının arkasına kadar götürdü ve dudaklarının her emişinde bir parmağını içeri soktu.

Atticus onun etrafında kenetlendi ama sonra kendini gevşemeye zorlar gibi oldu. Jericho yavaşça başladı, sadece parmağı değil de aleti Atticus'un vücudunun sıkı sıcaklığına battığında nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Jericho prostatını her sıyırdığında Atticus inliyor, dilinin üzerine precum sızıyordu. Bir dahaki sefere geri çekildiğinde, ilk parmağıyla birlikte ikinci bir parmak daha soktu, Atticus tısladığında yavaşladı, sadece onun etrafında gevşediğinde ilerledi.

Atticus'un çıkardığı sesleri rehber olarak kullanarak, nefes alış verişlerinin hızlanmasını, seslerinin sabırsızlaşmasını dinlemekten, sabırsızlıkla kıvranmaya başlamasını hissetmekten zevk alarak, sadece onun için onu açmaya çalıştı.

"Sanırım iyiyim," diye fısıldadı Atticus, sesi titrekti.

Jericho geri çekildi, ayağa kalktı ve Atticus'u yatağın kenarına sürükledi. Elini yatağa dayamadan önce kayganlaştırıcıyı sikinin üzerine sürerek bir gösteri yaptı, eğildi ve yanaklarının arasından geçirerek deliğinin üzerinde gezdirdi. Yine de onu delmek için hiçbir hamle yapmadı, sadece tekrar geri çekilmeden önce en ufak bir baskı uyguladı.

Atticus inledi. "Ne bekliyorsun?"

Jericho onu derinden öptü, Atticus'un dilini açgözlülükle emmesine bayıldı. "Ne beklediğimi biliyorsun Çilli. Sen yalvarana kadar seni sikmeyeceğimi söylemiştim. İçindeki benden başka bir şey düşünemeyene kadar. Henüz orada mısın?" diye dudaklarına karşı alay etti.

"Evet," dedi, sesi sızlanmaya yakındı. "Öyle olduğumu biliyorsun."

Jericho dudaklarını çenesinde, çenesinde gezdirdi, kulağının arkasından burnunu soktu. "Kelimelere ihtiyacım var. Yalvardığımı duymam gerek." Atticus'a bakmak için geri çekildiğinde, yüzünde bir kararsızlık vardı, sanki gururuyla ihtiyacı arasında mücadele ediyordu. "Sana söyledim, kimse bilmeyecek. Benden başka kimse." Biraz daha bastırdı ve Atticus'un nefesinin kesilmesine bayıldı. "İçine girdiğimde çok iyi hissedeceksin. Senin de bunu istediğini biliyorum. Düşünürken bile ne kadar sertleştiğine bir bak. Sen bana istediğimi ver, ben de sana ihtiyacın olanı vereyim."

"Lütfen..." Atticus sanki fiziksel olarak canı yanıyormuş gibi başardı. "Lütfen ne, Çilli?"

Atticus gözlerini sıkarak kapattı, sesi gergin bir şekilde, "Becer beni. Seni içimde istiyorum. Söylediğin şeyleri yapmanı istiyorum. Lütfen." Jericho kıpırdamayınca Atticus'un gözleri bir kez daha açıldı, yalvaran bakışlarla baktı ve sesi boğuklaştı. "Lütfen..."

Bu sesle içinde bir şeyler koptu ve tek seferde Atticus'un içine gömüldü, gömülene kadar durmadı. Alınlarını birbirine bastırdı, vücudunun emici sıcaklığından yerinde boşalmamaya çalışıyordu.

"Sadece hareket et. Lütfen. Bu bir işkence," diye mırıldandı Atticus. Jericho kıkırdadı. "Pek parlak bir eleştiri sayılmaz."

Atticus bacaklarını kaldırıp Jericho'nun beline doladığında tüm espriler kayboldu. Jericho ön kollarına dayanana kadar kendini alçalttı, Atticus'un bu hisse alışmasına izin vererek sığ itişlerle girip çıkmaya başladı.

Neredeyse sonuna kadar çekip tekrar içeri girdiğinde ikisi de inledi. Atticus'un Jericho'nun aşağıya doğru itişlerinin her birini karşılamak için kalçalarını yuvarlaması çok uzun sürmedi ve ikisinin de yakın olduğunu biliyordu.

Ayağa kalktı, Atticus'u dizlerinin altından yakaladı ve istediği gibi içine girerken onları genişçe açtı. "Benim için kendine dokun. Sikim ağzındayken neler kaçırdığımı görmek istiyorum."

Atticus'un gururunu umursamayacak kadar ileri gittiği belliydi çünkü eli kendi sızan ereksiyonunun etrafına dolandığında inledi. Jericho

Gözlerini ondan alamıyordu, hangisinin daha çok hoşuna gittiğinden emin değildi, Atticus'un kendini sarsarken yumruğunun kendinden emin kayışı mı yoksa bunu yaparken yüzünün nasıl görüldüğü mü, başı geride, dudakları ayırık, gözleri kapalı.

Jericho daha fazla dayanamadı. Atticus'u kulübeden beri onu becermeyi düşündüğü şekilde becerdi, sert ve hızlı bir şekilde içine girdi, siki eve her çarptığında içinden fırlayan şok edici zevki kovaladı. Çok yakındı, çok yakındı, ama vücudunun onun etrafında kasıldığını hissetmek istiyordu. "Siktir. Çok iyi görünüyorsun. Sadece boşalmanı izlemek istiyorum."

Atticus haykırırken bakışları ona kaydı, salgısı karnına ve göğsüne yayıldı, hatta bir kısmı çenesine kadar ulaştı.

Jericho, Atticus'un etrafındaki nabız atışları karşısında gözlerini devirerek, "Ah, kahretsin," demeyi başardı.

Atticus'un bakışları vücutlarının birleştiği yere yapışmış, Jericho'nun orgazmı onu delip geçmeden önce tam bir dakika daha içine girmesini izliyordu. Atticus'un dudaklarını yakaladı, içinden akan zevk dalgalarını sürerken ağzına doğru inledi.

Tekrar düşünebildiğinde Atticus'un bacaklarını nazikçe bıraktı ama Jericho çenesine düşen döl damlasını yalayana kadar ağızlarının tembelce kaymasını durdurmadı.

"Çok geldin. Belli ki buna ihtiyacın vardı," dedi Jericho, sonra da güldü. "Benim de ihtiyacım vardı."

Onun yanına uzandı, ayakları hâlâ yatağın ayak ucunda olduğu için yere basmıyordu. Atticus hemen ayağa kalktı. Jericho koluyla çıkışını engelleyerek ona adeta giysi giydirdi. "Gitmiyorsun."

"Şimdi de rehine mi oldum?" Atticus bu fıkirden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Bu sadece seks, değil mi? Sevişiyorsun ve sonra . Bu arkadaşlığın faydaları, değil mi?"

Jericho kaşlarını çattı. "Hayır mı? Çıkar ilişkisi arkadaş olduğumuz anlamına gelir, değil mi?"

Atticus gözlerini kaçırarak bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı. "Benim hatam."

Jericho yine onun geri çekilmesini engelledi. "Tanrım, seni yatağa bağlamak zorunda mıyım? Diyorum ki, eğer çıkarları olan bir arkadaş olmak istiyorsan, gerçekten arkadaş olmayı deneyebilirsin."

Atticus biraz sönükleşti. "Daha önce hiç arkadaşım olmadı. Yeterli olduğumu sanmıyorum."

Jericho bunu herkesten daha iyi anlıyordu. "Arkadaşlarımın çoğu içki içecek yaşta bile değil. Ama gerçekten boktan bir gün geçirdim, bu yüzden sadece... sadece kalabilir misin? En azından bir süreliğine," diye sordu Jericho, sesinin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ederek.

Atticus gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. "Evet. Tamam."

"Teşekkür ederim," dedi, sesindeki hafif bıkkınlığı tutamadı.

Başka insanlara ihtiyaç duymaya alışık değildi. Çoğu insanı sevmezdi bile. Kardeşi, çocuklar, savaşta birlikte olan insanlar gibiydiler. Hiçbir şeyin dokunamayacağı bağları vardı. Aileleri vardı ama yaralarının evlerinde açılmıştı. Kan onlar için bir şey ifade etmiyordu. O, geride kalan insanları önemsiyordu.

"Peki, günün neden bu kadar kötüydü?" Atticus sordu, bakışları tavana dönmeden önce Jericho'ya kaydı.

"Kız kardeşim öldü." Bunu yüksek sesle söylemek garipti.

"Özür dilerim," dedi Atticus, sesi pek üzgün çıkmıyordu ama yüz hatlarını pişmanlığa benzer bir şekle sokmaya çalışıyordu. "Nasıl öldü? Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

Jericho başını salladı, hâlâ cevabı anlamaya çalışıyordu. "Çoklu sistem organ yetmezliği."

Atticus başıyla onayladı. "Uzun hasta mıydı?"

Jericho omuz silkti. "Bilmiyorum. Sekiz yıl önce ortadan kayboldu."

Atticus sormadan önce çok uzun bir duraklama oldu, "Ve sizi birdenbire arayıp öldüğünü mü söylediler? Onun en yakın akrabası olarak listelenmiş miydiniz?" "Öyle bir şey değil. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Annem tüm bunlarla uğraşamayacak kadar hasta. Mercy on yedi yaşındayken kayboldu. Kaybolduğunda, uyuşturucu için evden kaçtığını söylediler. Ailem buna inandı çünkü onun hakkında hep en kötüsüne inanmışlardı ve uyuşturucu kullanıyordu. Ama ben ve kardeşim buna inanmadık. Uyuşturucuda o kadar ileri gitmemişti, henüz değil. Felix ve bana söylemeden ortadan kaybolmazdı, çünkü onu asla ailemize ispiyonlamayacağımızı biliyordu. Sonra bugün, birdenbire, onu körfezden çıkardılar, dışarıdan tamamen sağlıklı görünüyordu- şişkinlik hariç- ama içi bir felaketti. Bana verecek cevapları yok. Araştırdıklarını söylüyorlar ama gerçekten araştırarak ne var ki?"

Atticus başını salladı. "Bu çok fazla. Neden yalnız kalmak istemediğini anlayabiliyorum."

Jericho kaşlarını çattı. "Yapabilir misin?"

"Aklınıza gelebilecek her türlü senaryoyu kafanızda canlandırdığınızı, kız kardeşinizin nasıl olup da genç bir kaçıktan morgdaki bir levhaya dönüştüğünü anlamaya çalıştığınızı hayal ediyorum. Ben de öyle yapardım."

"Sadece yirmi beş yaşındaydı," dedi Jericho, acı onu bir gelgit dalgası gibi vurdu ve tekrar geçene kadar dayanmaya zorladı.

Atticus kaşlarını çattı. "Yirmi beş yaşında birinde çoklu sistem organ yetmezliği o kadar da yaygın değildir."

"Buna sepsis denen bir şeyin neden olduğunu söylediler. Böbrek naklinden kaynaklanan komplikasyonlar. Çok taze bir kesi vardı."

"Kız kardeşin böbrek mi aldı?"

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre bir böbreğini bağışlamış ve... komplikasyonlar olmuş."

Atticus biraz doğrulup vücudunu ona doğru çevirdi. "Nakiller son derece sıkı denetlenir. Bir hasta böbrek aldığı anda ya da böbrek bağışladığında, kilometrelerce evrak takibi yapılır. Bir bebeği böbrek almaktan daha kolay alabilirsin. Haftalar süren fiziksel muayeneler ve kan tahlilleri, haftalar süren ameliyat sonrası bakım, ilaçlar ve takip ziyaretleri var. Böbrek bağışlayan bir kızın hastaneden öylece çıkıp gitmesine izin vermeleri mümkün değil."

"Davaya bakan dedektif benim eski sevgilim ve olayı takip etmekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Patronları da ilgilenmiyor zaten. Onlara göre o sadece başını belaya sokmuş bir uyuşturucu bağımlısı."

"Adamlarım var. Sizin için araştıracağım."

"İnsanların mı var?" Jericho sordu, belli belirsiz bir gülümseme oluştu ve sonra aynı hızla kayboldu.

"Size söyledim, ben bir profesyonelim. Bütün bir ekibim var."

Jericho doğrulup oturdu. "Saçmalamayın kes. Hem doktor hem de katil misin? Kimse hem MD-PhD yapıp hem de kiralık katil olarak ek iş yapmaz. Senin oyunun ne?"

"Gündemi olan bir adam tarafından yetiştirilmiş bir psikopat olduğunuzda bunu yaparsınız. Toplumun namuslu bir üyesi olmak, gök kubbenin bu tarafında bulunma hakkını kaybetmiş insanlardan kurtulmamı sağlayan şeydir. Ben... bunun için yetiştirildim."

"Seri katil olmak senin doğuştan gelen hakkın mı?" Jericho sordu.

Atticus alay etti. "Kendimi bir seri katil olarak görmüyorum. Onların imzaları, ritüelleri, fetişleri var. Ben sadece bir iş yapıyorum. Hoşuma bile . Benim

Kardeşim August, buna bayılıyor. İkizler de öyle. Geri kalanımız için bu sadece bir iş."

Jericho ona göz kırptı. "Yani, kulübede kardeşlerinle birlikte öldürdüğünü söylerken ciddiydın. Bu bir tür mecazi bir şey değil miydi? Bütün ailen insan mı öldürüyor?"

Atticus başını salladı. "Hayır. Babam ellerini temiz tutar. O ustabaşı gibidir; işleri organize eder. Bizler amele gibiyiz. Kardeşimin nişanlısı onun gölgesi gibi çalışıyor, işi öğreniyor."

"Stajyer gibi mi?" Jericho düşündü.

Atticus başını salladı. "Bir bilgisayar uzmanımız var ama neye benzediğini bile bilmiyoruz. Diğer kardeşim - insanları öldürmeyi seven - kocası psişik ve eski bir FBI ajanı, bu yüzden hızlı istihbarata ihtiyacımız olduğunda onu kullanıyoruz." "Özür dilerim" demeden önce konuşmayı aniden kesti. Bana kız kardeşini kaybettiğini söyledikten sonra bu konu hakkında konuşmak çok adice. Babam terbiyesizliğime çok kızardı."

Jericho kaşlarını birbirine çattı. "Beş dakikadır tanıdığın bir adama büyük bir aile sırrını açıkladığın için baban üzülmez miydi?"

Atticus tekrar yatağa uzandı. "Jeopardy'de ırkçı bir oyun sırasında bir adamın parmaklarını kesişini izledim. Sanırım burada bir sessizlik konisi olduğunu düşünmüştüm. Arkadaşların sırları olmaz mı?"

Jericho bunun üzerine sırtıttı. "Evet.

Öyle." "Güzel."

"Anlıyorum. Yaptığınız şeyi neden yaptığınızı. Benim mahallemde zayıfları, savunmasızları avlayan pek çok insan var. Sınır dışı edilme korkusuyla polise gidemeyeceklerini bildikleri insanlar -özellikle de şu anda. Bu yüzden ben ve çocuklarım onlara göz kulak oluyor, çöpleri dışarı çıkarıyoruz."

"Trevor gibi bir pislik mi?" Atticus sordu.

"Evet, tıpkı Trevor gibi çöp." Jericho ona mizahsız bir gülümseme verdi. "İşte, şimdi ikimizin de kaybedecek bir şeyleri var."

Atticus uzandı ve Jericho'nun elini tuttu. Avucu sıcaktı ve tutuşu garipti ama sıkıldığında Jericho onun kendisini rahatlatmaya çalıştığını anladı. Elini çekmedi. Birkaç dakika geçtikten sonra, "Lütfen, kardeşini araştırmana yardım etmeme izin ver. Bu onu geri getirmeyecek ama hiç değilse içini biraz rahatlatabilir."

Jericho hayır demesi gerektiğini biliyordu. Ama polise hiç güveni yoktu. Gabe ile aralarında çok fazla husumet vardı. Gabe'in ona

ona inat bir ipucunu takip etmeyecek kadar ileri gidebilirdi, ama hiçbir zaman özellikle titiz olmamıştı... hiçbir şeyde, gerçekten. "Evet. Sakıncası yoksa."

Atticus bir kez daha onun elini sıktı. "Benim için fark etmez. Pizza ister misin? Birdenbire açlıktan ölüyorum."

Jericho omuz silkmeden önce konuların değişmesine güldü. "Evet, pizza kulağa... pizza kulağa hoş geliyor."

FIVE

ATTICUS

" ...ve işte bu şekilde kendimi bir porno filmde buldum."

Jericho'nun çarşaflarına dolanmış bir halde çıplak oturuyorlardı, aralarında bir pizza kutusu vardı. Akşam yemeği için anlaştıklarından beri önemli bir şey konuşmamışlardı.

Atticus ona göz kırptı, pizzasını düşünceli bir şekilde çiğniyordu. "Büyüleyici. Söylediklerinin ne kadarının doğru ne kadarının saçmalık olduğunu anlayamıyorum."

Jericho, Atticus'un soğukkanlı konuşması karşısında sırtıttı. "Merak etmeyi sana bırakıyorum," dedi, ekmeği ağzına tıktırıp iğrenç bir şekilde çiğnedikten sonra kocaman lokmayı yuttu. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlatabilirsin, o zaman sessizliği doldurmak zorunda hissetmem."

Atticus homurdandı. "Sana seri katil bir aileden gelen psikopat bir kanunsuz olduğumu zaten söyledim. Bundan sonraki her şey önemsiz görünüyor, değil mi?"

"Bunu bana neden söyledin?" Jericho sordu. "Bu kadar büyük bir şeyin üst düzey bir sır olduğunu düşünürdüm. Ölüm döşeğindeki itiraflar için saklanan bir sır. Neden bunu tamamen yabancı birine söyledin?"

Atticus uzun bir süre bunu düşündü. Adam ve August'un bu kadar kolay ortaya çıkarmasına çok kızdığı büyük bir aile sırrını neden ağzından kaçırmıştı? Jericho umursamazdı. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki

kendi güvenliği ve refahı konusundaki bu kibirli tavrını yalanlıyordu. Atticus'un da aynı şeyi yapmak istemesine neden olan bir bakış.

"Kulübede söylediğin gibi, yalan söylemek zorunda olmadığın biriyle ne sıklıkla karşılaşırısın?"

Jericho'nun sırtışı Atticus'u incelerken kayboldu. "Çok yalan söylüyorsun, ha? İnternette bir sürü fotoğrafını buldum. Kokteyl partilerinde ve ödül yemeklerinde. Belediye meclisi üyeleriyle poz vermişsin. Hepsi kocaman gülümsemeler ve rahat omuzlar, benimleyken olduğun gibi değil."

Atticus bir ısırık daha aldı, Jericho'nun ifadelerini düşündü, kendini açıklaması gerekip gerekmediğini merak etti ve her iki durumda da açıklayacağına karar verdi. "Babam benim bir taklitçi olduğumu söylüyor. Başkalarının davranışlarını hiç denemeden taklit ettiğimi. Ne alırsam onu veriyorum. Bu yüzeysel, performatif bir şey. Kardeşim Adam da bunu yapabiliyor ama o çok umursamaz. İnsanlarla oynamayı, sorun çıkarmayı seviyor. O bir kaos. Babam beni kamusal yüz olarak kullanıyor çünkü ben aslında gözümün arkasında hiçbir şey olmadan insanları kendilerine geri yansıtan bir aynayım."

"Bu saçmalık. Ayna olayı değil ama hiçbir şey kısmı. Bu doğru değil." Jericho pizza kutusunu kapatıp yere fırlatırken Atticus'un kalp atışları hızlandı. Atticus'u tekrar yastıkların üzerine itti ve onu takip etti. Atticus hemen bacaklarını açarak Jericho'nun bacaklarının arasına yerleşmesine izin verdi. Jericho'nun tekrar ilişkiye girmek istemediğini umuyordu. O kadar pizzadan sonra yaptıklarını tekrar yapabileceğini sanmıyordu.

"Bir daha seks yapmak istemiyorum," diye ağzından kaçırdı Atticus. "Hiç mi?"

Atticus evet diyebilmeyi diledi. "Sadece... şu anda değil. Pizza..."

Jericho başını salladı. "Gerçekten de samimiyet kavramına sahip değilsin. Bu büyüleyici. Ben çok dokunaklıyım. Öpüşmeyi, sarılmayı ve kucaklaşmayı severim, hatta ateşli ilişkiler bazen yatıya kalmakla sonuçlanır."

Jericho'nun bunu yapması... bunu başka biriyle istemesi düşüncesi onu bir şok dalgası gibi öfkелendirdi. Bu hiç mantıklı değildi. Atticus ona sadece arkadaş olduklarını söylemişti, o kadar. Sadece menfaat. Ama Jericho'nun başka birini öptüğünü ya da becerdiğini düşünmek istemiyordu ve kesinlikle onu düşünmek istemiyordu... onları rahatlattığını ya da onlara sarıldığını. Ne oluyor lan?

Jericho onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Geri gel." "Ne?" Atticus kalın bir sesle sordu.

"Kesinlikle bir dakikalığına oradan ayrılmışsın."

"Ben de tam son cümlelerin ne kadar saçma olduğunu düşünüyordum," diye yalan söyledi. "Samimiyeti anlıyorum. Sadece benim yapabileceğim bir şey değil."

Jericho kaşlarını çatarak onun yüzünü inceledi ve başını eğerek dudaklarını bir öpücükte birleştirdi. Jericho'nun sert parmak eklemleri yanağında gezindiğinde, Atticus düzensiz bir ürperti verdi. Jericho çenesini aşağı çekip dilini içeri kaydırırken Atticus kızardı.

Atticus'un bir yanı onu kulübede öpüşükleri gibi, çığ ve öfkeli bir şekilde öpmesini diliyordu. Acılı ve saldırgan. Bu yumuşaklık, Jericho'nun dilinin üzerinde yavaşça kayması, yüzünün yan tarafını okşaması, tıpkı daha önce ofisinde olduğu gibi göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Gördün mü?" dedi öpücüklerin arasında. "Bu samimiyettir."

Atticus, Jericho'nun ağzını bir kez daha yakalamak için başını kaldırırken bile, "Bu sadece benim seni yansıtmam," dedi.

Jericho, Atticus'un alt dudağını emerek, "Berbat bir yalancısın," diye alay etti. "Seni öptüğüm anda bütün vücudun gevşiyor. Bundan nefret ediyorsun - senin üzerinde böyle bir etkim olmasından nefret ediyorsun- ama bu doğru. Kontrolü ele almamdan hoşlanıyorsun."

Atticus kaşlarını çatı. "Bu sadece fiziksel bir tepki. Seninkine bir tepki."

Jericho diğer elini Atticus'un saçlarının arasına soktu, küt tırnaklarını kafa derisinde gezdirdikten sonra başını yana eğerek burnunu boynunda gezdirdi. Dişleriyle kulak memesini çekiştirdikten sonra, "Hayır, Çilli. Bu psikolojik bir şey. Senin bir parçan benim baskın parçamı tanıyor. Bu yansıtma değil. Öyle olsaydı, her şeyi kontrol etmeye çalışır, algılanan güç dinamiğimizi korumaya çalışırdın."

"Algılanan güç dinamiği mi?" Atticus başardı.

"Mm, daha büyük olduğun, biraz daha iri olduğun, daha çok para kazandığın için bir şekilde aramızdaki saldırganın sen olduğun fikri. Ama bu doğru değil, değil mi?"

Atticus nereden bilecekti ki? Hiçbir ölçüsü yoktu. Kendra'yla seks nadiren ve genellikle üstünkörü yapıldı. Oyuncaklarını tercih ederdi. Jericho'ya gerçekten itaatkar mıydı? *Ağzını aç. Bana dilini ver. Bacaklarını aç.* Cevabı biliyordu. Sadece nefret ediyordu. Ya da nefret etmediğinden nefret ediyordu.

Jericho onu tekrar öpüyordu, Atticus'un sikinin aralarında sertleşmesine neden olan o derin, uyuşturucu öpücükler. "Ne zaman seni öpsem, sana dokunsam, sana ne yapacağını söylesem... gözlerin kararıyor ve hemen yapıyorsun. Çok... itaatkârsın. Bu çok seksi."

Öyle miydi? Jericho Atticus'tan gerçekten böyle mi hoşlanıyordu? Neden umursuyordu ki? Bu bir yansıtma olmalıydı. Atticus'un duyguları yoktu. Büyük olanlardan değil. Olabilirdi.

Kızgın, sinirli ve hatta utanmış, ama ekler, empati? Bunu yapamazdı. Ona ne oluyordu?

Jericho şimdi tembel tembel ona doğru sallanıyor, siki Atticus'un kalçasının oluğu boyunca kayıyordu. "Düşünmek zorunda olmamayı seviyorsun. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsun. Hızla favorim olmaya başlıyorsun." *En sevdiğin ne?* Atticus, pizzalarındaki domates sosu kadar kızardığından emin, diye düşündü ama Jericho hâlâ konuşuyordu. "Benim için bir ayna değilsin Çilli... Bu seni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın."

"Neden bilmiyorum," diye sonunda başardı Atticus, her yeni sallanma hareketinde zevk kıvılcımları üzerine yuvarlanırken gözleri göz kapaklarının arkasında yuvarlanıyordu.

"Tamam, Çilli. Sen öyle diyorsan," dedi Jericho, sesi soluk soluğaydı ama daha az eğlenmiyordu. "Bacaklarını etrafıma sar."

Atticus'un sorgusuz sualsiz itaat etmesi Jericho'nun ne demek istediğini daha da kanıtlıyordu ama dikkatini dağıtacak bir şey bulmuş gibiydi. Elleri Atticus'un altından geçerek omuzlarına dolandı ve onu yerinde tutarak kendini Atticus'a karşı bir amaç doğrultusunda kullanmasını sağladı.

Jericho yüzünü Atticus'un boğazına gömmek için başını eğdiğinde, sırtındaki kasları takip etmekten kendini alamadı, kışının kabarıklığını avuçlamak için onu teşvik etti.

Jericho hareket ederken sözcükleri derisine doğru soludu. "Mm, evet, bu. Aynen böyle. Siktir, beni çok sertleştiriyorsun. Sikeyim. Sikeyim."

Atticus Jericho'nun boşaldığını hissetti, kalçasındaki ani ıslaklığı hissetti, ama bu konuda ne yapması gerektiğini düşünemedi Jericho ayağa kalktı, parmaklarını salgısından geçirdi ve yumruğunu etrafına kapatmadan önce Atticus'un horozunun üzerine sürdü.

Jericho birkaç kez yavaşça çekiştirdi, bakışları Atticus'a kilitlendi. "Kendini boşaltmak için yumruğumu kullan." Atticus sadece bir dakika tereddüt ettikten sonra kalçasını iki kez tereddütlü bir şekilde salladı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin. Göster bana."

Atticus ön kolunu gözlerinin üzerine attı, Jericho avucunun içine doğru çalışmaya başladığında ona bakmak istemiyordu. Biraz yapışkandı ve Jericho'nun eli zımpara kâğıdı pürüzlülüğündeydi ama bu onu serbest kalmanın peşinden koşmaktan alıkoymadı. Hatta bir şekilde daha da ateşli hale getiriyordu. Ama bu sadece sikiğin etrafındaki sıkı sıkıştırma değildi, diğer eli de karnının alt kısmını sıyrıyor, iç uyluklarını ovuyor, parmak uçlarını sikiğin tabanının hemen üzerindeki derinin üzerinde gezdiriyordu, ta ki aşırı uyarılmış bir sinir ucu gibi hissedene kadar.

Her üçüncü vuruşta Jericho elini çeviriyor, başparmağını yarığına . Jericho kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Kahretsin, çok fazla sızıntı yapıyorsun," dedi. "Böyle çok ateşli görünüyorsun, çok muhtaçsın. Seni bunun için çalışırken izlemeye bayılıyorum. Hadi ama. Bana bak."

Atticus onun sözleri üzerine boğazının arkasından bir ses çıkardı, kendini söyleneni yapmaya zorladı, bakışları Jericho'nun neredeyse siyah gözlerine kilitlendi. Sonra bir el, o zeki parmaklar, yanaklarının arasından kayarak deliğinin üzerinde oynamaya başladı. Sadece bu dokunuş bile yeterliydi. O gece ikinci kez sertçe boşaldı ve Jericho'nun yumruğunun üzerine döküldü.

Jericho onun yanına çökmeden önce elini yatağa silerken sert bir kahkaha attı. Çıplak bir köstebek faresi renginde olan ve maraton koşmuş gibi nefes alan Atticus'tan çok daha derli toplu görünüyordu.

Orada bir süre rahat bir sessizlik içinde yattılar. "Gece kalacak mısınız?"

Atticus başını salladı. "Sabah altıda şehrin öbür ucunda babamla buluşmam gerekiyor."

Yalan değildi. Thomas'la buluşması gerekiyordu ama sadece birkaç imza içindi. On dakikadan fazla sürmezdi. Ama bütün gece Jericho'nun yanında uyumak kulağa tehlikeli geliyordu. Kardeşleri gibi onu da kaybetmek istemiyordu. Jericho'yu olduğundan daha fazlası olarak görmeye başlayamazdı. Bir dikkat dağıtıcı. Adam ve August gibi düğümlere dolanmayacaktı. Kendini kontrol edebiliyordu.

Jericho ona bilmiş bir bakış attı ama sadece sırtıttı. "Sen kaybedersin, Çilli. Harika bir yastık yaparım."

Atticus, Jericho'nun tüysüz göğsüne özlemle bakıyor, onun vücudunu da Jericho'nun kendi vücudunu keşfettiği kadar derinlemesine keşfetmek istiyordu. Belki tam olarak Jericho'nun onunkini keşfettiği gibi değil. Ama bunun bir önemi yoktu. Günaha teslim olmadan önce kalkıp dışarı çıkması gerekiyordu.

Ayağa kalktı, kıyafetlerini buldu. "Adını ve numaranı telefonuma yaz."

Jericho itiraz etmedi, sadece telefonunu aldı. "Kilitli." "1-9-8-2."

Jericho telefonunun kilidini açıp iletişim bilgilerini yüklerken, "Kime bilgi verdiğin konusunda gerçekten daha dikkatli olmalısın," diye alay etti.

"Güvenli olmayan bir hatta gerçekten suçlayıcı bir şey yaptığımızı mı düşünüyorsun?" Atticus sordu.

"Sanırım değil."

"Adamlarıma kız kardeşin Mercy'yi araştırmalarını söyleyeceğim. Bunu hemen yapacağım ve ne bulduklarını size bildireceğim."

Jericho'nun yüz hatlarında bir gölge dolaştı, önceki gerginlik geri geldi. Keder. Atticus tam olarak anlayamasa da bunu fark etmişti. Başıyla yapmacık bir selam verdi.

Atticus giyindikten ve Uber'i yola çıktıktan sonra Jericho ayağa kalktı, bacaklarını yerde duran bir çift jogger'ın içine soktu, bir gömlekle uğraşmadı. Onu dışarı çıkarmakta ısrar etti. Dükkânda ışıklar yanıyordu ve konuştukları kelimeler olmasa da gülüşen ve bağırان çocukların sesi duyulabiliyordu.

Jericho verandada, sonbaharın keskin rüzgârından korunmak istercesine kollarını göğsüne sardı. Daha geçen gün hava çok sıcaktı ama sıcaklık tam zamanında düşmüştü. Yapraklar çoktan değişmeye başlamıştı.

Atticus, "İrtibatta olacağım," dedi.

Arkasını döndüğünde, Jericho'nun dudaklarının milimetrelerce uzağında, tuğla duvara doğru itildiğini gördü. "Bana böyle veda edemezsin."

Atticus'a ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük verdi ve sonra gitti, kapı arkasından çarparak kapandı ve Atticusbuz gibi rüzgâr yüzüne çarparak orada öylece bıraktı.

Atticus babasıyla görüşmeye girip çıktığından emin oldu ama soru sormamak için de elinden geleni yaptı. Bugün Thomas'ın sorgulamasını kaldıramazdı. İşe gitmesi gerekiyordu ama bunu yapmak için hiç acelesi olmadığını fark etti. Yorgun ve dikkati dağınıktı. Gözlerini bir dakikalığına bile kapatsa, dün geceyle ilgili düşünceler aklına geliyordu. Mümkün olan en iyi şekilde ağrıyordu ama her sancı onu kirli anılarına geri gönderiyordu. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Onunla bir şekilde akraba olmayan biriyle.

Arkadaş olarak gördüğü tek kişiyi aradı. Sadece bir kez

çaldı. "Günaydın, Günışığı."

"Hey, Calliope," dedi Atticus, hissettiği kadar üzgün görünmemeye çalışarak.

"Neyin var? Neden sesin Eeyore gibi çıkıyor? Babanla kavga mı ettin? Kardeşlerinle? Padget bursunu alamadın mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece kötü bir gün geçiriyorum," dedi, ses tonu bunun çok önemli bir şey olduğunu ima ediyordu.

"Bana yalan söyleme," diye azarladı. "Hadi, anneme her şeyi anlat. Zaten dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Bu koddaki hataları bulmaya çalışırken kör olacağım."

Atticus deri koltuğunun yan tarafındaki düğmeye bastı ve koltuğunu halkın görüş alanından çıkana kadar yavaşça yatırdı, Volvo'nun inci grisi iç kısmına bakarak somurttu. "Sadece... bu kişi var... bu adam..." Başına gelenleri nasıl açıklayacağını bilemediği için sözlerini yarıda kesti.

Bir sandalye gıcirtısı duyuldu. "Bu *onunla* mı ilgili? Kabin ateşi *Brokeback Dağı* ilişkiniz mi?"

Atticus derin bir iç çekti. Bunu ona söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama o gece eve dönerken konuşacak birine ihtiyacı vardı ve Calliope onunla aynı soyadını paylaşmayan tek sabit kişiydi. Aradığında her zaman cevap verirdi ve konuşmalarını kendine saklardı.

Jericho'ya hiç arkadaşı olmadığı konusunda yalan söylememişti. Calliope tam olarak bir arkadaş değildi. O bir aileydi. Bazen daha çok bir terapist ya da rahip gibiydi. Diğerlerine asla söylemediği şeyleri ona anlatırdı. Belki de bunun nedeni onun yüzünü hiç görmemiş olmasıydı. Anonimlik, tüm günahlarını itiraf etmesini ve hayal kırıklıklarını açığa vurmasını kolaylaştırıyordu. Ailenin geri kalanı gibi onu asla yargılamıyor ya da duygularını sorgulamıyordu.

Tüm psikopatların insanmış gibi davranarak hayatlarını sürdüren otomatlar olduğu düşüncesi vardı, ancak bu doğru değildi. Psikopati bir spektrumdu. Belki nörotipik bir insan gibi suçluluk, pişmanlık ya da sevgi hissedemiyordu, ama diğer her şey hakkında çok fazla duygusu ve empati kuramayan ve karamsarlığını işlemenin hiçbir yolu olmayan altı erkek kardeşi vardı. Atticus'un empatisi vardı ama sadece kendisi için.

Neyse ki Calliope'un yüz kişiye yetecek kadar empatisi vardı - sadece burnunu sokma ve alaycılıktan oluşan sert bir kabuğa sarılmıştı. Ama Jericho ve aralarında olanlar hakkında biriyle konuşması gerekiyordu. Babasına anlatabileceği gibi değildi. Thomas'ın camın diğer tarafından ilişkisini izlediği bir vaka çalışmasına girebilirdi. Başını iki yana salladı. İlişki değil. Arkadaşlık. İlişki... Her neyse. Babası anlamazdı.

Atticus'un babasına karşı herhangi bir düşmanlığı yoktu. Thomas'ın yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyordu. Bunu yapmak için çağrıldığını hissettiğini biliyordu. Ama bazen, sırf bilimi geliştirmek için evlat edinildiğini bilmek zor geliyordu.

Yani Calliope vardı. Onun sırlarını sakladı ve onu uçurumdan aşağı indirdi ve mızımızlandığını, önemsiz olduğunu ya da... huysuz olduğunu söylemedi. Öyle olsa bile. Öyle olduğunu biliyordu. Herkesin düşündüğü o küçük kara fırtına bulutu olmak istemiyordu ama o böyle biriydi işte.

Calliope onu yargılamadı ve onlar gibi onunla alay etmedi. "Sadece kulübede değil. Ofisimde ve dün gece de onun evinde takıldık."

"Seviştiniz mi?" diye dürttü. "Ağır sevişme gibi mi yoksa yatay tango mu yaptınız?"

Atticus gözlerini devirdi ama yine de "İkincisi" dedi.

"Oh," dedi, sonra, "Oh! Peki, sen... atış mı yaptın yoksa yakaladın mı?"

Tekrar kızardığını hissedebiliyordu. Neyse ki kimse onu göremiyordu. "İkincisi."

"Aslında, evet, bu mantıklı. Sen tam bir dibe vurmuşsun." "Vay canına," diye mırıldandı Atticus. "Bunu söylemeye izin olduğunu sanmıyorum."

Calliope alay etti. "Beni gey merkezine mi şikayet edeceksin? PFLAG gelip müttefik kartımı elimden mi alacak? Neden bu kadar asık suratlısın? İyi gitmedi mi? Hoşuna gitmedi mi?"

Atticus dramatik bir şekilde içini çekti. "Ben gayet beğendim." Yılın en büyük yetersizliği. "Sorun da bu zaten. Sizi ele geçirmesine izin verdiğiniz biriyle tanıştınız mı hiç?"

"Sevişiyor musun, Günişığı, yoksa şeytan mı çarptı?" Calliope alay etti. "Gerçi seks yeterince iyiye, her ikisinden de biraz varmış gibi hissettirebilir."

"Bir iblisten kurtulmak daha kolay olurdu." Çünkü gerçekten de bir iblisin vücudundan atılmasını isterdi. Ama Jericho değil. Ve bu büyük bir sorundu.

"Peki, kim kimi önce buldu?" diye sordu. "Cinayet sonrası kulübede yaptığınız tacizden sonra iletişim bilgilerinizi paylaştığınızı sanmıyorum, çünkü onu bulmam için bana ihtiyacın vardı."

Atticus kaşlarını çatı. Jericho'nun onu nasıl bulduğunu hiç öğrenmemişti. "Beni buldu ama nasıl bulduğunu bilmiyorum."

"Seni iş gününün ortasında mı buldu? Yani seni o kadar çok istiyordu ki gün ortasında seks görüşmesi için mi geldi? Geldiğinde ne dedi?"

Bir cips poşetinin hışırtısı gibi yüksek bir ses duyuldu ve ardından Calliope sessizce kulağını kemirmeye başladı. "Bundan zevk alıyorsun," dedi sinirlenerek.

"Tabii ki öyleyim. Bu bir telenoveladan daha iyi. Tüm oğullarım sonsuza dek mutlu sonlarını buluyorlar. İtiraf etmeliyim ki, bir sonraki düşenin sen olacağını düşünmemiştim ama bence bu senin için iyi. Rahatlamam gerek."

Atticus başını salladı. "Onun yanındayken rahatlamıyorum, onun yanındayken aklımı tamamen kaybediyorum. Hayır deme yeteneğimi kaybediyorum."

"Hayır mı demek *istiyordun*?" diye sordu temkinli bir şekilde, hâlâ bir şeyler atıştırıyordu.

Tabii ki yapmadı. Sorun da buydu zaten. Neden insanlar bunu anlamıyordu? "Noah onunla takılmam gerektiğini söyledi. 'Çıkarları olan arkadaşlar' olmalıymışız." Kimseye hava atmadı.

"Noah'ya mı söyledin?" Sesi şokla incinmişlik arasında bir yerdeydi. "Aileye açık olmadığını sanıyordum."

"Açık değilim çünkü eşcinsel değilim. Ben... deney yapıyorum."

"Tamam," dedi dikkatle. "Ama poponla bir şeyler yapmayı denedin ve geçmişte birlikte olduğun kızlara karşı hiçbir şey hissetmedin. Belki de bunun nedeni erkeklerden hoşlanmak için yaratılmış olman."

Atticus homurdandı. "Kimseye karşı bir şey hissetmedim çünkü ben bir psikopatım Calliope."

"Yine de, bu yabancı seni düğüm düğüm etti. Yani, sana *bir şeyler* hissettiriyor? *Öyle değil mi?* Onunla üç kez soyunacak kadar."

Atticus elini yüzünde gezdirdi. "Bunların hiçbir önemi yok. Bu sadece bir aşama. Eninde sonunda onu istemeyi bırakacağım ve sonra normale dönebileceğim. Şu anda sadece garip bir yerdeyim."

Calliope kulağına bir çip daha attı. "Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı?" "Şu tam anlamıyla bir otoparktayım. Ama aslında seni bir şey için aradım. sebep."

"Bana biriyle yattığını söylemek dışında mı?" Calliope sordu.

"Evet, onun dışında. Arkadaşım kız kardeşinin öldüğünü öğrendi."

"Oh, keder seksi. Bu çok yoğun. Onun yanında olman iyi oldu."

Atticus onu görmezden geldi. "Ama ondan önce sekiz yıl boyunca kayıptı. Ölmeden hemen önce bir böbreğini bağışladığını ve sepsisten öldüğünü söylediler. Akla yatkın olmayan bir şeyler var. Nakillerin ne kadar çok belgelendiğini biliyorsun. Ne bulabileceğine bakabilir misin?"

"Tabii. Adı ne?"

"Mercy Navarro. Sana doğum tarihini de mesaj attım. Otopsi raporuna bakıp bana polisten dava dosyasını getirebilir misin?"

"Hallediyorum. Bana birkaç saat ver."

"Bir şey bulduğunuzda bana haber verin."

SIX

JERICO

Jericho saat yedi gibi yataktan kalktığında, kaybolmayı reddeden sersem bir yarım gülümsemeyle normal sabah rutinini sürdürdü. Atticus gününün boktan sandviçinden hoş ve şaşırtıcı bir şekilde uzaklaşmasını sağlamıştı. Jericho pizzanın ve karşılıklı orgazmın morgda gördüğü görüntüleri bir kenara itmeye yeteceğini hiç düşünmemişti ama her nasılsa Atticus'a odaklanmak tam da bunu yapmıştı.

Bir süreliğine.

Yatak odasının kapısını açar açmaz gerçeklik diyaframına bir yumruk indirdi. Somurtkan Felix, üzerinde dökümlü siyah bir pantolon ve şeffaf çiçekli bir bornozla kanepede kıvrılmış oturuyor, Jericho'nun dizüstü bilgisayarına bakarken gözleri kızarmış ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Ne yapıyorsun küçük kardeşim?" Jericho kahve kokusunu mutfığa kadar takip ederek sordu.

Elinde kahveyle Felix'in yüzüne döndüğünde, Felix ona kısık gözlerle bakarken ağzının sert bir çizgi halinde olduğunu gördü. "Kız kardeşimizin cenazesini planlıyordum, senin aksine, yine birileriyle yatmaya karar verdim..." Jericho kardeşinin iğnelemesine bir yanıt vermeyince devam etti. "Sabahın ikisinde buradan çıkıp giden senin erkek arkadaşındı, değil mi?"

Jericho derin bir nefes alıp verdi ve Felix'in sadece canı yandığı için saldırganlaştığını kendine hatırlattı. "O benim erkek arkadaşım değil ve evet, o yaptı. Benden ne yapmamı istiyorsun? Yıllardır şüphelendiğimiz bir şey için oturup üzülmemi mi? Alt katta içiyordun ve video oyunları oynuyordun. Seni yargıladım mı? Hayır. Varsayılan ayarının yargılayıcı olduğunu biliyorum, ama bunu biraz azalt. O benim de kız kardeşimdi."

Felix gözlerini devirdi ve Jericho'nun yeşil çay olduğundan emin olduğu çaydan narin bir yudum aldı. "Önemli bir nokta. Aşağıda video oyunları oynuyordum çünkü erkek arkadaşın yatakta çok gürültü yapıyor. 'Tanrım' diye inlemesini dinleyemedim. Oh, siktir,' diye inlemesini artık dinleyemiyordum. Sen kesinlikle buna layık olamazsın."

Jericho yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı, bu da Felix'in alaycı bir şekilde homurdanırken gözlerini devirmesine neden oldu. Atticus biraz gürültü yapmıştı. ateşliydi. Gerçekten de Jericho'nun istediği her şeyi yapmış, bunun için yalvarmış, çok kolay teslim olmuştu. Jericho'nun kontrolü ele almasını istemişti.

-Üzerindeki baskıyı azaltmak için buna ihtiyacı vardı. Jericho bir yandan hastaları iyileştirmeye çalışırken bir yandan da yaşayanlardan intikam almaya çalışmanın Atticus gibi biri için çok yorucu olduğundan şüpheleniyordu. Beynini kapatıp düşünmemeye ihtiyacı vardı.

Bu Jericho için sorun değildi. Eğer bu onu mutlu edecekse Atticus'un yastık prensesi oynamasına seve seve izin verirdi. Atticus'un kendisine verdiği tepkiyi neredeyse dokunuşu kadar ateşli buluyordu. Ayrıca, eşcinsel olsun ya da olmasın, Atticus Jericho'yu içinde seviyor gibiydi ve eğer Atticus'un bedeninin içinden gelmesini deneyimleyecekse, bu onun için fazlasıyla yeterliydi.

"İğrenç. Şu anda ona çakmayı , değil mi?
Dostum, senin neyin var?"

Jericho kendini kirli düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Kapa çenenini."

Geri dönüşler açısından harika değildi ama başka ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Daha önce hiç kimsenin kafasında bu kadar yer kaplamasına izin vermemişti. Atticus'la ilgili her şey Jericho'nun tüm dikkatini talep ediyor gibiydi. O hiç kimsenin ilk şeyi olmamıştı. Başka bir gün olsa çılglık çılgılığa ters yöne koşardı. Bakirelerin kızlığını bozmazdı, sadece eşcinsel seks türünde olsa bileKimsenin deneyi olmak istemiyordu. Ama dün gece Jericho sağlıklı düşünememişti. En azından kendine söylediği buydu. Kahvesini aldı ve
Felix'in yanına oturdu.

Kanepe. Küçük kardeşi anında daha yakına çekildi. "Neye bakıyorsun sen?"

Felix'in sesi bir hıçkırıkla kesildi. "Tabutlar."

Jericho'nun kalbi milyonlarca parçaya bölündü. "Felix... Mercy gömülmek istemedi. Yakılmak istiyordu, hatırladın mı? O çok kötü gecede hepimiz bunu konuşmuştuk. Hani seni de yanımıza alıp o iç karartıcı filme gittiğimiz, sonra hamburger yediğimiz ve senin çalılarının arasına kustuğun gece? Ve su kulesine gitmek istediğin için üzülüyordun ama biz senin çok küçük olduğunu söyledik ama kabul edene kadar mızımızlandı?"

"Ben sızlanmadım."

"Biz yukarıdayken, annemle babamı kızdıracağı için küllerini tam oraya serpmemizi istediğini söylemişti. Hatırladın mı?"

Jericho bunun hâlâ doğru olup olmadığını bilmiyordu. Jericho'nun kafasında o hâlâ on yedi yaşındaydı. Babalarını kızdırmak için hâlâ kot pantolonunu çok aşağı giyiyor, kafataslı ve bıçaklı atletler giyiyor ve annesini kızdırmak için muhteşem koyu kahverengi saçlarını siyaha boyuyordu. Ama bu doğru değildi. Sekiz yıl boyunca başka bir yerde yaşamıştı. Sekiz yıldır aynı şehirdeydi ama onu ve Felix'i görmeye hiç gelmemiş, hiç aramamıştı. Bir yanı öfkeliydi ama bu öfke onun ölmüş olduğu gerçeğiyle gölgeleniyordu. Ölmüş ve bir çöp gibi atılmıştı.

"İnsanların vedalaşmak için bir şansı olması gerekmez mi?" Felix yanağından bir damla gözyaşı süzülerek sordu.

"Hangi insanlar, *didi*? Sen, ben ve annem varız ve o çoğu zaman bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Onun için yapabileceğimiz en iyi şey, onu en son tanıdığımızda ne istiyorsa onu yapmak ve çabalarımızı son sekiz yıldır hangi cehennemde olduğunu bulmaya harcamak. Bu noktaya nasıl geldiğini bilmek istiyorum. Ya siz?"

Felix söndü ve kendini Jericho'nun kolunun altına sıkıştırdı. Küçük kardeşi aşırı uçlardaydı. Tatlı ya da tuzlu, öfkeli ya da coşkulu, delicesine mutlu ya da teselli edilemez. Sürekli sallanan ve çıkan her şeyi deviren bir sarkaç gibiydi; bir an cinayet işlemeye meyilli bir öfke yumağı, bir sonraki an ise muhtaçlığın büyük, emici bir deliği.

Jericho ailelerini suçladı. En büyükleri olarak tüm baskılarını önce ona, sonra da Mercy'ye yapmışlar, bu ülkeye göç ederek kendilerine verilen fırsatları heba etmemeleri gerektiğini sürekli hatırlatmışlardı. Ama Felix'i şımartmışlardı. O doğduğunda, dizginleri biraz gevşetebileceklerine karar .

Sonra her şey çok hızlı bir şekilde dağıldı. Mercy ortadan kayboldu. Babaları kemik kanseri olduğunu öğrendi ve sonra anneleri

Saldırıya uğradı. Güpegündüz kendi mağazasının önünde saldırıya uğrayan kadının kafası, kanamaya neden olacak kadar şiddetli bir darbe almış ve feci şekilde yaralanmıştır.

Jericho, annesi yaralandığında babasının işini çoktan devralmıştı ve kendisi henüz bir yetişkin bile değilken bir genci yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı. Doktorlar geri dönüş olmadığını ve travmatik beyin hasarı seviyesinin sürekli gözetim gerektirdiğini söylese de, Mercy'nin geri döneceğine, annesinin beyninin bir şekilde kendini düzelterek umudunu korumaya çalışmıştı.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Felix burnunu çekerek sordu.

Jericho, Felix'e onu fazla derine inmekten alıkoyacak kadarını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Atticus'un kulübede olduğunu ve zengin olduğunu biliyordu ama bunun bir aile operasyonu olduğunu bilmiyordu. "Arkadaşımın bağlantıları var. Yardım edebilecek insanlar."

"Mafya gibi mi?"

Jericho yarım bir gülümseme verdi. "Hayır. O sadece yüksek mevkilerde arkadaşları olan ve bürokrasiyi nasıl aşacağını bilen zengin bir adam."

Felix arkasına yaslandı ve ona baktı. "Zengin bir adam neden seninle çıkmak istesin ki? Alınma ama."

Jericho onu yanından dürttü. "Çok alındın, sık kafalı." Jericho iç çekti. "Biz çıkmıyoruz. Henüz çıkmıyoruz. Ama onda bir şeyler var. Beni etkiliyor."

"Bana sorarsan cinsel yolla bulaşan bir hastalığa benziyor," dedi Felix, yargılayıcı ifadesi yerine iyice yerleşmiş olarak.

Jericho yargılayıcı Felix'i Felix'e tercih ederdi. "Zamanımı sana ve arkadaşlarına bakıcılık yapmaktan alıkoyan hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun."

Felix alay etti. "Bebek bakıcılığı mı? İkimiz de biliyoruz ki biz olmadan bu işi yapamazdın. Her zaman söylüyorsun, çöpler kendi kendine dışarı çıkmıyor. Ve mahallemizde bir sürü çöp var."

Jericho bazen kardeşini ve diğerlerini görevine sürüklediği için kendini suçlu hissediyordu. Kasıtlı değildi. Annesine saldıran adamları bulup onlara kendi ilaçlarını tattırdıktan sonra, mahalledeki insanlar ona gelmeye başladı. Nasıl hayır diyebilirdi ki? Ama o sadece bir kişiydi. Travma geçirmiş bir grup öfkeli, yönsüz gence fareli köyün kavalcılığını yapan bir kişi. Onlara öfkelerini odaklayacakları bir hedef verdi.

"Biliyorum. Haklısın. Ama aşağı inmem gerek. Müşteriler her an gelmeye başlayabilir. Belki de henüz düzenlemeler hakkında endişelenmeyelim. Tamam mı?"

Felix tereddütlü bir şekilde başını sallamadan önce uzun bir süre ona sertçe baktı. "Evet, tamam."

"Giyin. Bu sabah dersin yok mu?"

"Üniversiteye gitmem konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunuzu anlamıyorum. Kıyafet tasarlamak için diplomaya ihtiyacım yok. Doğal bir yeteneğim var."

Jericho homurdandı. "Annem ve babam için önemli olduğunu biliyorsun. Şimdi sınıfına git, Bay Doğal Yetenek."

Jericho dükkânı açmak için aşağı indiğinde, bekleyen insanlar vardı bile. Bölmenin kapısını itti ve Arsen'in çoktan ofiste çalışmaya hazır olduğunu görünce minnettar oldu. Mavi saçlarını başının ortasından aşağıya doğru örmüş, tıraş edilmiş yanlarını ortaya çıkarmış, aslında kendine sahte bir mohawk yapmıştı.

"Zengin adamınızı bu sabah çıkarken gördüm," dedi Arsen selamlarken, aksanı her zamankinden daha ağırdı. "Felix onun çok... hevesli olduğunu söyledi."

Jericho gözlerini devirdi. "Kapa çeneni."

Arsen sırtıttı, mükemmel beyaz dişleri ortaya çıktı. Ama o daha karşılık veremeden, askılı bluz giymiş bir kız kollarını ve göğüslerini tezgâha dayadı. "Selam, Arsen," dedi kız, ona en iyi "*sık beni*" bakışlarını atarak. "Lastiğime bakabilir misin? Sanırım içinde bir çivi var."

Arsen kaşlarını çatı. "Geçen hafta lastiklerinize bakmadım mı? Bütün bu çivi ve vidalarla nereye gidiyorsun?"

Jericho sırtıtmaktan kendini alamadı. Arsen, kızların düzenli olarak ona atlamasından tamamen habersizdi. Sığınmak için Jericho'nun evine akın eden diğer oğlanlar gibi o da aynı cinsiyete yönelmişti. Hepsi bu yüzden oraya gelmişti. Acı verici derecede geleneksel "aile" değerlerine bağlı bir mahallede açılacak kadar cesur ya da aptal olanlar için güvenli bir sığınaktı.

Arsen, Jericho'ya bir bakış attı -bu kızın gülünç olduğunu düşündüğünü belli eden bir bakış- sonra tulumunun arka cebine bir bez tıktırdı ve köşeyi dönerek kızı takip etti. Kızlar Arsen'in eşcinsel olduğunu tamamen göz ardı etmişlerdi. Sadece umursamadılar. Jericho'nun kontak lens olduğunu bildiği mavi saçları ve su rengi gözleriyle Rus çocuğu kazanmaya kararlıydılar.

Atticus'un aksine. O güzel mavi gözler tamamen ona aitti. Bu düşünceyi kafasından silkeleyip attı, dün gecenin anılarıyla dikkatini dağıtmak istemeyerek kendini gününe devam etmeye zorladı. Çok uzun sürmedi. Günün büyük bir kısmını sadece dün gece yaptıkları şeylere değil, bir dahaki sefere onu tamamen kendine aldığında ona yapmayı planladığı her şeye takılarak geçirdi.

Eğer tekrar olursa. Tanrım, tekrar olmasını umuyordu. Artık tadını aldığına, içine gömüldüğüne göre, bir daha yapmadan durabileceğini sanmıyordu. Atticus kancalarını ona takmıştı. Jericho'nun bundan bu kadar hoşlanması endişe vericiydi. Belki de mazoşistti.

İki gün. Atticus iki gün boyunca onunla iletişime geçmedi. Ne bir mesaj ne de bir telefon. Jericho, Atticus'un sonunda pes ettiğini ve daha fazlasını istediğini haber vermek için kapısındaki zilin çalmasını umarak iki huzursuz gece geçirmişti. Ama sadece sessizlik vardı.

Jericho kendini işle meşgul tutmaya çalıştı. Gerçekten de öyle. Kendi hayatı yokmuş gibi değildi. Dükkânı sabahdan akşama kadar doluydu. İnsanlar Jericho'nun dürüst olduğunu ve onlara kazık atmayacağını bilirdi. Ayrıca insanların ödeme planı yapmasına da izin veriyordu. Bu da onu orta sınıf mahallelerinde popüler yapıyordu.

Yine de Atticus aklından hiç çıkmıyordu. Günde en az yirmi kez ona mesaj atmak için telefonunu çıkardı. Ama bir şey onu hep durduruyordu. Geçen gece Atticus'a yalan söylemişti; yüzüne karşı yalan söylemişti. Ona dokunaklı bir adam olduğunu, takıldığı kişilerle yatıya kaldığını söylemişti. Hepsi palavraydı. Kardeşine ve annesine karşı sevecendi ama hiçbir zaman aşırı düşkün olmamıştı. Bu sadece Atticus'tu. Jericho'ya karşı bir şeyler hissetmemeye o kadar kararlıydı ki, bu onu geri adım atmaya, Atticus'a inatçılığının bir kandırmaca olduğunu göstermenin bir yolunu bulmaya zorladı. Diğer adama karşı duyduğu bu çekimi anlamıyordu. Belki de gerçekten kızılılara karşı bir şeyler hissediyordu.

Yine de, Atticus kısa süre içinde onunla temasa geçmezse, Mercy'nin cinayetini çözmesine yardım etmeye niyeti olmadığını düşünecekti. Böyle bir şeyi kaldıramazdı. Sanki Mercy'nin

onun kayboluşu ve ölümünün gizemini çözmenin bir yolunu bulana kadar huzurlu olamayacaktı.

Jericho anahtarları bir müşteriye teslim etmek üzereydi ki telefonu cebinde titredi. Bir mesajdı. Atticus'tan. **Haberlerim var. Buluşalım. Öğle yemeği vakti mi?**

Jericho'nun midesi bulandı. Belli ki bu Mercy ile ilgiliydi. **Evet, tamam. Nerede?**

Jericho, Atticus nihayet göndermeden önce noktaların dansını izledi: **Morg.**

Ne oluyor lan? Jericho titreyen elleriyle yanıtını yazdı. **Ne?**

Atticus'un cevabı bu sefer çok hızlı oldu. **Sadece bana güven. Ardından: Lütfen.**

Lütfen. Sadece bu kelime bile içinde bir farkındalık şoku yaratmıştı. Geçen gece bunu söylemekten o kadar nefret etmişti ki. Jericho'nun alaylarına daha fazla dayanamayana kadar mücadele etmişti. Gün ışığında bunu söylemek onun için daha mı kolaydı? Nedense Jericho öyle düşünmüyordu. Bir yanı Atticus'un o tek kelimeyle kendisini ne kadar kolay kandırabileceğini fark edip etmediğini merak ediyordu ama bu fikri bir kenara itti.

Bu kız kardeşiyle ilgiliydi. Bu Mercy ile ilgiliydi.

Alo?

Jericho düşüncelerinden sıyrıldı. **Özür dilerim. Evet. Tamam. Tamam. Öğlen orada ol.** Atticus'un tek cevabı bir adres oldu.

Sabahın geri kalanında hiçbir işe yaramadı. Ayrılma vakti geldiğinde dükkânı Arsen'in ellerine bıraktı ve eski Ford Bronco'suna koşmamaya çalıştı. Uzun bir yol değildi ama göğsünde kurşun bir ağırlık varmış gibi hissediyordu, sanki her nefesi bir kamışla emiliyordu. Müziğin sesini açtı, bulduğu şeyin hayatını sonsuza dek değiştireceğini haykıran kafasının içindeki sesi bastırabileceğini umuyordu.

Geçen sefer morga vardığında, önlük giymiş sivri burunlu bir adam Gabriel gelene kadar bir bankta beklemesini emretmişti. Bu sefer, masanın arkasındaki orta yaşlı kadın ona sempatik bir gülümseme gösterdi. "Jericho Navarro?"

"Evet?" diye sordu, neden tereddüt ettiğinden emin değildi.

"Şu kapıların ardında sizi bekliyorlar." "Onlar mı?"

"Evet. Dr. Mulvaney, Profesör Blackwell ve Baş Tıbbi Tetkikçimiz Dr. Abbot."

Jericho'nun tek yapabildiği "Oh," demek oldu.

Kapıları iterek içeri girdiğinde, Atticus'u görünce göğsündeki düğüm çözüldü, her ne kadar yüz ifadesi asık olsa da. Bir otopsi masasının başında durduklarını ve önlerine bir ceset serildiğini fark ettiğinde sertçe yutkundu. Merhamet.

"O-" Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Hey."

Atticus başıyla onayladı. "Jericho, bu Dr. Abbot. İlk adli tabibin gözden kaçırdığı bir şey olmadığından emin olmak için kız kardeşinin cesedini yeniden inceledi."

"Öyle mi yaptı?"

Doktor başını salladı. "Evet, ama korkarım ki bu pek bir fikir vermiyor. Dr. Mulvaney bana kız kardeşinizin uyuşturucu kullanım geçmişi olduğunu söylediğinde, vücudunda herhangi bir uyuşturucu belirtisi olup olmadığını anlamak için saç örneğini test etmeye karar verdim."

Jericho boğazındaki yumruyu yuttu. "Ve..."

"Görünüşe göre kız kardeşiniz eroin kullanıyormuş." Jericho irkilmemeye çalıştı ama bunu başardığından emin değildi. "Ancak, en az beş aydır temiz olduğu anlaşıyor."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Jericho sordu.

Dr. Abbot ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Test edildiğinde, her bir santimetre saç yaklaşık bir aylık süreyi yansıtır. Yani, saç telinden ne kadar aşağıya inersek, kurbanın en son uyuşturucu almasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmiş demektir. Kız kardeşiniz için bu süre beş ay gibi görünüyor."

Jericho'nun yüzü acıyla buruştu. "Bana kız kardeşimin sekiz yıl boyunca uyuşturucu bağımlısı olduğunu, sonra temizlendiğini ve öldüğünü mü söylüyorsun?"

Adam, Jericho'yu okunamayan bir ifadeyle izleyen Atticus'tan daha sempatik görünüyordu. Profesörün yüzü en çok Jericho'nun hissettiklerini yansıtıyordu; keder ve kararlılığın garip bir karışımı. Sanki sonuç öngörülebilirdi ama yine de yürek parçalayıcıydı.

Jericho bir kez daha boğazını temizledi, artık orada yaşıyor gibi görünen yumrudan kurtulabileceğini umuyordu. "Bu kadar mı? Benden bilmemi istediğin şey bu muydu?"

Atticus tıbbi tetkikçiye döndü. "Tim, cesetle birkaç dakika görüşmemizin sakıncası var mı?"

Adam başını salladı. "Acele etme." Jericho'nun yanından geçerken omzuna vurdu. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Jericho, bu benim kayınbiraderim, Lucas."

"Eski FBI medyummu mu?" Jericho sordu.

"Şu anki medyum, eski FBI çalışanı," diye açıkladı Lucas espri yapmadan.

"Tamam..."

"Analistime kız kardeşinizi akla gelebilecek her şekilde araştırmasını söyledim, ancak kaybolduktan sonrasına ait hiçbir bilgimiz yok. Ayrılmadan önce bazı hırsızlık olaylarında şüpheli olduğunu ve bölgedeki bazı düşük seviyeli çete üyelerinin bilinen bir ortağı olduğunu biliyoruz, ancak daha sonra ortadan kayboldu."

Jericho yüzünün kızardığını hissetti. "Evet, polisler bunu yıllar önce anladı."

"Kız kardeşine ne olduğunu öğrenmenin tüm olağan yollarını tükettiğimize göre, alışılmadık bir yol deneyebiliriz diye düşündüm. Bence Lucas'ın bir şeyler bulmaya çalışmasına izin vermeliyiz."

"Psşik olarak," dedi Jericho, ifadesiz bir sesle.

"Ben... İnsanlara veya nesnelere dokunduğumda, titreşimleri, izlenimleri, görüntüleri algılayabiliyorum."

Jericho kabalık etmemeye çalışıyordu ama medyumlara ya da o tür büyü şeylere inanmıyordu.

Lucas bir kez daha sıkıca gülümsedi. "Biraz kanıta ihtiyacın olursa seve seve gösteririm. Bu ailede buna alışkınım."

Atticus Jericho'ya doğru ilerledi. "Size karnaval medyumlarına inanan biri gibi mi görünüyorum? O gerçek bir medyum. Kanıta ihtiyacın varsa bırak sana göstereyim. Biz sadece Mercy'ye ne olduğunu bulmana yardım etmek istiyoruz."

Atticus'un Mercy'nin adını söylediğini duymak Jericho'nun içinde bir şeyleri kırdı. Başını sallarken gözyaşlarını tutamadı. "Evet, tamam. Göster bana."

Lucas onu yanına çağırdı. "Elinizi alabilir miyim?" Jericho elini uzattı. Lucas elini tutmadan önce, "Görmemi istediğin şeyi düşünmen genellikle daha iyi olur. En azından kafanın içinde dolaşmamı istemiyorsan."

Jericho kaşlarını çatı ama başını salladı. Yüzeye çıkan anı, geçen gün Felix'le birlikte hatırladıklarıydı. Üçü birlikte su kulesinin tepesindeydiler. Mercy'nin mürekkep gibi siyah saçları rüzgâra kapılmış, Jericho'nun bacakları iskeleden sarkmıştı. Felix'i sırtı sarnıca dönük oturtmuşlardı.

"Eğer anneme seni buraya getirdiğimizi söylersen, seni atmak için buraya geri getiririm," dedi Lucas, Jericho'yu o kadar şaşırttı ki neredeyse

elini çekti. "Kapa çeneni. Ben bebek değilim. Sen bir bebeksin. Küçük, minicik bir bebek. Annem ve babamın küçük evcil hayvanı. Seni korumak için ikimizi de öldürürler."

Mercy ve Felix'in konuşmalarını bir yabancının ağzından duymak gerçeküstü bir şeydi. Jericho elini çekti. "Sana inanıyorum. Şimdi ne olacak?"

Lucas keskin yeşil gözleriyle ona baktı. "Şimdi istersen kız kardeşinin eline dokunabilir ve ne -eğer bir şey varsa- gördüğüme bakabilirim."

Hay sikeyim. Bunu gerçekten yapıyorlar mıydı? Gözleri içgüdüsel olarak yaklaşan Atticus'a kaydı, birbirlerine dokunmadan durdular ama Jericho'nun giydiği hafif ceketten bile vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın durdular. "Bırak yapsın. Bir tür sıçrama noktasına ihtiyacımız var ve şu anda elimizde hiçbir şey yok. O sadece... ortadan kayboldu."

Jericho bir elini yüzüne sildi ve başını sallamadan önce ağzını kapattı.

Lucas bir adım öne çıkarak çarşafı şişmiş, rengi solmuş bir eli ortaya çıkaracak kadar geri çekti. Jericho boğazına tırmanan safrayı yutarak döndü. "Sadece yap şunu."

SEVEN

ATTICUS

Atticus Lucas'ın yaptıklarını ne kadar sık izlerse izlesin, hiçbir zaman tuhaflığı ya da büyüleyiciliği azalmıyordu. Atticus Lucas'ın yeteneklerine değildi. Kanıtları çürütmek mümkün değildi. Lucas kesinlikle bir tür psişik yeteneği olmasa bilemeyeceği şeyleri biliyordu.

Ama kardeşi August'un aksine Atticus'un alışması biraz daha zaman almıştı. Atticus ile August'un ne kadar farklı olduklarını gösteren -cinayete olan hevesleri dışında- tek bir şey varsa o da Lucas'ın psikometrisini nasıl değerlendirdikleri olurdu. August, alışılmışın dışındaki IQ'suyla Lucas'ın yeteneklerini gözünü kırpmadan kabul etmekle kalmamış, birkaç kez kendi yararına kullanmıştı.

Ama Atticus öyle düşünmüyordu. Lucas'ın August'u bir şekilde kandırmaya ya da aile sırlarını ifşa etmesi için yemlemeye çalıştığını düşünmüştü. İyi ki öyle değilmiş yoksa hepsi hapse girecekti çünkü August daha ilk günden Lucas'a içini dökmüştü.

Jericho ile yaptığı gibi. Ama o farklıydı. Jericho ve o birlikte öldürmüşlerdi. Jericho Trevor'ı öldürmüştü ama Atticus yardım ve yataklık etmişti. Biri yakalansaydı, diğeri de ciddi bir hapis cezası alabilirdi. Karşılıklı yıkım sadakati garantiliyordu. En azından Mulvaney ailesinde.

Atticus gözlerini Lucas'tan ayırmıyordu, ne bekleyeceğinden emin değildi ama Jericho'yu da görmezden gelemeydi. Duruşunda bir gerginlik, ondan yayılan bir enerji vardı. Zar zor dayanıyordu. Atticus bile bunu görebiliyordu. Atticus uzanıp ona dokunsa, bir parça bile nezaket gösterse, bu Jericho'yu uçurumdan aşağı atabilirdi. Bunun yerine, aklına gelen tek şeyi yaptı. Onun yanında durdu... her ihtimale karşı.

Lucas nefesini içine çekti -içindeki her neyse onunla bir tür bağlantı kurduğunun işaretiydi bu. Göz kapaklarını daha da sıkarak kapattı ve sanki daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Yanında bir adam var, onu bir yere götürüyor. Bir eli üst kolunda, onu zorlamıyor ama... onu kontrol ediyor."

"Neye benziyor?" Atticus sordu.

"1.80'in üzerinde. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. Keskin çene. Kötü bir cilt. Göğsünde harfler ya da bir kelime dövmesi var ama gömleği görüşümü engelliyor. Boynunda bir tane daha var. Kanlı dikenleri olan bir gül. Elinde de var ama seçilemeyecek kadar bozuk. Ev yapımı ya da bir tür hapishane işi gibi görünüyor." Sessizleşti, başı diğer tarafa doğru eğildi. "Şimdi, bir otel odasında ya da bodrumda. Ot ve ekşi ter kokuyor. Yalnız değil. Başkaları da var. Yarı giyinik kızlar, dövmeli adamlar. Belki bir ev partisi? Başka bir kız ona eroin enjekte ediyor. Zorlanmış gibi hissetmiyor ama yüzünde büyük bir morluk var."

Jericho'nun omuzları dikleşti, çenesi öne doğru çıktı, öfkesi hissediliyordu.

Atticus bakışlarını tekrar Lucas'a çevirdi. "Başka bir şey görebiliyor musun? Yardımcı olabilecek bir şey var mı? Ölüm zamanına yakın bir şey var mı?"

"Deneyebilirim. Gördüklerimi gerçekten kontrol edemem. Ama deneyeceğim." Derin bir nefes alıp verdi ve gözlerini sıkarak kapattı. Sonra birden Lucas değişir gibi oldu. Dişleri sertçe birbirine çarptı, vücudunu ürpertiler kapladı. Teni yeşilimsi gri bir renge dönüştü.

Jericho o zaman döndü ve Lucas'ın görünüşündeki değişikliği görünce kaşlarını çatı.

Lucas'ın gözleri hâlâ sınıksız kapalıydı, muhtemelen Mercy'nin hayatının trajik son saatlerine dalmıştı. "Terliyorum ama çok üşüyorum. Midem çok kötü ağrıyor. Sanki bir şişe asit yutmuşum gibi. Çok susadım. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama dilim ağzıma büyük geliyor."

"biri mi var?" Atticus sordu.

"Orada bir adam var. Önlüklü. Kirli. O da kirli. Yağlı saçlar, kötü dişler. Telefonunda bir oyun oynuyor. Müziği duyabiliyorum. Sinir bozucu derecede hareketli. Boğazım acıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama kafasını kaldırıp oyununa geri dönüyor. Buradan nefret ediyorum. Söyledikleri gibi bir şey değildi."

Atticus hâlâ orada şaşkın şaşkın duran Jericho'ya baktı. "Kimin dediği gibi?"

Lucas Mercy'nin elini bırakıp geriye doğru sendeledi. "Özür dilerim. Elimden bu kadarı geldi." Lavaboya döndü ve yüzüne su sıçratmadan önce hızla ellerini yıkadı. "Sonunda çok... kafası karışmıştı."

"Teşekkür ederim," dedi Jericho, sesi kısılmıştı.

Lucas Atticus'a sert bir bakış attıktan sonra Jericho'ya doğru başını salladı. Belli ki onlara bir tür işaret vermeye çalışıyordu ama çoğu şey gibi bu da Atticus'un gözünden kaçmıştı. Lucas başını salladı ve odadan çıkarken hafifçe el salladı.

Atticus daha konuşmadan Jericho da çıkışa doğru koşmaya başladı ve Atticus'u yetişmek için koşmak zorunda bıraktı.

Jericho, Atticus'un onu takip edip etmemesiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Bunu kişisel algılamamaya çalıştı. Dar siyah elbiseli ve kordonlu bir kadın koridorun sonundan onlara doğru yürüdü. Kadın yanlarından geçerken Jericho, "Tuvalet mi?" diye bağırdı.

İrkilen çalışan koridorun aşağısını belli belirsiz işaret etti, sonra Jericho'nun yanından geçip koşarak uzaklaştı, Jericho ise görevdeki bir adam gibi koridorda ilerlemeye devam etti.

Atticus elini omzuna koydu ama bu Jericho'yu . "Sen iyi misin? Yani, iyi olmadığını biliyorum, ama iyi misin - bilmiyorum - araba kullanabilecek misin? Çalışabilecek misin? Yalnız kalabilecek misin?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Jericho huysuzca.

Bu bir yalandı. Jericho kesinlikle iyi değildi. Jericho banyoya girdiğinde Atticus da onu takip etti ve kapıyı arkasından kilitledi. Jericho ona sinirli bir bakış attığında Atticus buranın sadece tuvalet ve lavabodan oluşan tek bir tuvalet olduğunu fark etti. Jericho'nun gerçekten tuvaleti kullanması gerekiyor muydu? Doğrusu Atticus'un umurunda değildi. Onu yalnız bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu.

Jericho'nun burun delikleri alevlendi ama gözlerinde bir teslimiyet vardı. "Şu anda bunu seninle yapamam."

Sesi yorgun geliyordu.

Atticus kaşlarını çattı. "Ne yapmak?"

Jericho işaret etti. "Bu. Bu her neyse. Şu anda iyi davranamam."

Atticus'un kaşları birbirine çatıldı. "Senden hiç kibar olmanı istedim mi?"

Jericho yumruğunu çirkin mavi fayansa vurdu. "Ben ciddiylim. Kendimi Kopmama iki saniye kaldı. Bir şeye yumruk atmam, vurmam, parçalamam gerekiyor. Çok sinirliyim."

Atticus onun bakışlarını yakaladı. "Bana vurabilirsin. Yüzüme vurmazsan bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim. Zaten berbat işlerim yüzünden kardeşlerimden yeterince fırça yiyorum. Ama bana vurmak seni daha iyi hissettirecekse, durma."

Jericho tam bir dakika boyunca ona baktı, göğsü hızla inip kalkıyor, yabancı bir dili okumaya çalışıyormuş gibi Atticus'un yüzünü inceliyordu. Atticus onun hareket ettiğini görmedi, duvara çarpana kadar fark etmedi bile, soğuk fayanslar ince elbise gömleğinden kanıyordu. Jericho'nun eli boynundaydı.

Atticus bir an için Jericho'nun yumruğunun yüzüne inmesini bekledi. Ama onun yerine dudakları birbirine çarptı, Jericho dilini Atticus'un ağzına zorla sokmadan önce dişleri çarpıştı. Atticus ona karşı koymadı. Duvara yaslanarak rahatladı ve Jericho'nun istediğini almasına izin verdi. Jericho'nun kendini daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapmasına izin verecekti. Babası yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söyleyecekti.

Tamam, belki Thomas Jericho'yu bu şekilde yatıştırmanın doğru olduğunu söylemezdi ama duygu aynıydı. Ama belli ki Jericho'nun ihtiyacı olan şey buydu. Çılgına dönmüştü -öpücükleri oburcaydı, elleri acımasızdı, parmakları Atticus'un boğazını sıkarken dudaklarını ısıyor, çenesini ısıyor, dişleriyle kulak memesini çekiştiriyordu.

Jericho Atticus'un elini fermuarına götürdüğünde hiç tereddüt etmeden tek eliyle pantolonunu çözdü ve avucunu Jericho'nun yarı sertleşmiş sikinin etrafına sarmak için içeri daldı. Atticus'un Jericho'ya istediği gibi dokunabilmesi için neredeyse hiç yer olmadığından açığı garipti, ama önemli görünmüyordu. Jericho aniden yüzünü Atticus'un boynuna gömdü, dudaklarından düzensiz bir hıçkırık dökülürken kendini sıkılmış yumruğuna doğru çalıştırdı.

Nefes alamıyormuş gibi hisseden Atticus'tu. Bunu Jericho için nasıl daha iyi hale getirebileceğini bilmiyordu. Tek yapabildiği ona sarılmaktı. Başının arkasını kavradı, Jericho ona sarılmış, umutsuzca serbest kalmanın peşinde koşarken, gözyaşları Atticus'un teninde sıcakken, nefes nefese aldığı nefeslere odaklandı.

Bunun seksi bir yanı yoktu. Çiğ, terli ve hatta biraz acılıydı. Atticus sert bile değildi. Mesele bu değildi. Seksle ilgili değildi. Bu rahatlıkla ilgiliydi. Jericho'nun kendine ya da bir başkasına zarar vermeden önce bir tür baskıdan kurtulmasını sağlamaktı.

Atticus'un bir kısmı bunu tamamen bencil nedenlerle yaptığını kabul ediyordu. Jericho kendini kaybedecekse, gördüklerini -öğrendiklerini- unutmak için kendini becermeye çalışacaksa, bunu Atticus'la yapacaktı. Başka kimseyle değil. Bunun nedenini irdelemeyecekti. Jericho'nun birine ihtiyacı varsa, bu o olacaktı. Sadece o olacaktı.

Jericho inledi, salıverilmesi Atticus'un elinin üzerine döküldü. Jericho geri çekilmek için hiçbir hareket yapmayınca Atticus onu daha sıkı tuttu. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Jericho hâlâ ağlıyordu. Atticus onun gözyaşlarının yakasını ıslattığını hissedebiliyordu. Ona acele etmedi, sadece parmaklarını saçlarında gezdirdi, bu hareketin Atticus'un çocukken yaptığı gibi sakinleştirici olmasını umuyordu. O zamanlar teselli nadiren olurdu -sadece annesinin ayık olduğu o kısa anlarda ortaya çıkan bir şeydi- ama bu duygu hoşuna gitmişti. Yatıştırıcıydı. Jericho'nun yatıştırılmaya ihtiyacı vardı.

Nihayet geri adım attığında, ellerinin tersiyle artık şişmiş olan gözlerini sildi ve uzanıp giysilerini düzeltmeden önce boğazını temizledi. "İstiyorsun..." Bakışları doğrudan Atticus'un kasıklarına kaydı.

Atticus onun gözlerini takip etti, sonra başını salladı. "Hayır. Hayır, ben iyiyim. Şimdilik," diye ekledi beceriksizce.

Atticus bir an için Jericho'nun arkasını dönüp gideceğinden, her şey hiç olmamış gibi davranacağından emin oldu. Bunun yerine alnını onunkine bastırdı, sonra burnunun ucunu öptü. "Teşekkürler Çilli. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Atticus kendini beğenmiş Jericho'ya, alaycı Jericho'ya alışkındı. Bu Jericho farklıydı ama daha az cazip değildi. Bu Jericho'nun teselliye ihtiyacı vardı ve bunu ona veren Atticus'tu. Psikopat Atticus, Jericho'nun çok boktan bir günün ardından kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Bu onu iyi hissettirmemeliydi ama hissettirmişti.

"Lucas'ı karşınıza çıkardığım için özür dilerim. Medyum kelimesini duyup sana gerçek olduğunu göstermeden kaçmandan korktum."

Jericho başını salladı, ağzının sol köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, muhtemelen öyle yapardım." Uzaklara baktı ve sonra geri döndü, küçük mizah izi yerini tam bir ıssızlık ifadesine bırakmıştı. "Şimdi ne yapacağım?"

"Lucas'ın tarif ettiği adamı tanıyamadınız mı?"

Jericho omuz silkti. "Oldukça sert bir mahallede yaşıyorum. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve dövmeli uzun boylu bir adam mı? Herhangi birinden bahsediyor olabilir, benden bile."

Atticus başıyla onayladı. "Lucas'tan eşkâli analistimiz Calliope'a vermesini isteyeceğim. Bakalım o da NCIC'de bu dövmelere sahip suçluları aratabilecek mi? Belki birkaç eşleşme bulursak, Lucas bizim adama kadar daraltabilir."

"Bunu benim için neden yapıyorsun?" Jericho ekledi.

"Çünkü babam beni öyle olmasam bile iyi bir insan gibi davranmam için yetiştirdi," diye yalan söyledi. Jericho'nun yüzü Atticus'un genel cevabı karşısında düştü ve Atticus'un göğsündeki o ağır yük geri geldi. Jericho'nun böyle görünmesinin nedeni olmak istemiyordu. Olamazdı da. Jericho'yu tutup tekrar içeri çekti ve kendini dürüst olmaya zorladı. "Ayrıca seni üzgün görmek beni huzursuz ediyor."

"Huzursuz mu?" Jericho sordu, o koyu kahverengi gözlere bir sıcaklık hücum etti ve kesinlikle sonunda aletinin dikkatini çekti.

Atticus başını salladı. "Evet, üzgün olmanı istemiyorum. Senin... sen olmanı seviyorum."

"Peki ben kimim?" Jericho alay etti, sesine bir parça ukalalık geri döndü.

Atticus sırttı. "Bir cesedin yanında bir psikopatla flört eden adam."

"Kendime engel olmadım." Jericho onun boşluğuna doğru sallandı ve tekrar çekilmeden önce dilini Atticus'un dudaklarının kenarında gezdirdi. "Sadece benimle ilgilenmekten hoşlanmıyorsun. Sanırım benim seninle ilgilenmemi istiyorsun."

Kötü niyetle söylenmemişi ama Atticus yine de sinirlendi. "Sadece iyi olmadığım şeyleri yapmaktan hoşlanmıyorum. İnsanlarla ilgilenme konusunda iyi değilim. Kimsenin bana bakmasına da ihtiyacım yok."

Jericho parmaklarını Atticus'un kemer halkalarından geçirerek onu kendine doğru çekti. "Bu bir yalan, Çilli. Ve yalan söylemek günahdır. Az önce bana çok iyi baktın." Atticus onun bu iltifat karşısında kızarmasından nefret ediyordu. "Ama benden saklanamazsın. Muhtaçlığın senden yayılıyor. Mükemmel olma ihtiyacın. En iyisi olma ihtiyacın." Atticus sesli bir şekilde yutkunurken Jericho daha da cesaretlendi. "Sana bebek gibi bakmaktan gocunmuyorum, Çilli. Sende yokmuş gibi davrandığın o büyük duygulara aldırımıyorum. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

"Beni tanı mıyorsun bile."

Jericho homurdandı. "Seni neredeyse herkesten daha iyi tanıdığımı bahse girerim." Çenesini kavradı. "Ne kadar kolay boyun eğdiğini bilen başka biri var mı?" O

Atticus'un alt dudağını dişleriyle yakaladı, bırakmadan önce hafifçe çekiştirdi. "Adımı inlediğinde, seni becermem için yalvardığında sesinin nasıl çıktığını, bana açılmanı söylediğimde gözlerinin nasıl bulutlandığını bilen başka biri var mı?"

Atticus kendini Jericho'nun büyüüne kapılmış hissediyordu. Sözlerinin taşıdığı büyü her neyse, onu kendisinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o yere çekiyordu.

Bir çığlık patladı ve boş banyonun fayanslarında yankılandı. Atticus'un kalp atışları, arayanın kendi telefonu olduğunu fark edene kadar hızlandı.

Jericho ondan uzaklaştı. Atticus cebinden telefonunu çıkardı ve arayanın küçük kardeşi Adam olduğunu görünce inledi.

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

Havadan sudan konuşulmadı. "Aile toplantısı. Devon 3. katta. Arka oda. Şimdi."

"Ne? Neden babamda değil?"

Adam onun sorusunu duymazdan geldi. "Otuz dakika."

Adam aramayı sonlandırdı ve Atticus'u telefonuna bakmaya bıraktı. Sonunda başını kaldırdı. "Gitmem gerekiyor. Aile işleri. Sonra konuşur muyuz?" Jericho başıyla onayladı. Atticus zorlukla yutkundu. "Belki bu gece bana gelebilirsin?"

Jericho sırtıttı. "Evet, bunu yapabilirim. Böylece kardeşimi bütün gece adımı haykırarak uyutmamış olursun."

Atticus ona ters ters baktı. "Ben senin adını haykırmadım." "Sen ne dersen de. Akşama görüşürüz."

Sonra da gitti.

Devon's, arka tarafında özel odaları ve sahibinin karısı ile kızının konuklara şarkı söylediği bir sahnesi olan eski tarz aile restoranlarından biriydi. Sıfırdan pişirilmiş rahat yiyecekler konusunda uzmanlaşmışlardı, ancak Mulvaney'ler ses geçirmez arka odaları ve personelin kendi işlerine bakma konusundaki istekliliği için burayı sık sık ziyaret ediyorlardı.

Atticus geldiğinde tüm aileyi beklerken buldu. Hayır, tüm aile değil. Aiden her zamanki gibi yoktu. Ama bu kez Thomas da yoktu. Ancak Lucas ve Noah oradaydı.

August masanın başına oturdu, Lucas sol tarafında, Adam da sağ tarafında. Noah da Adam'ın yanına oturmuştu. İkizler Asa ve Avi, sanki toplantıyı o çağırması gibi içkisine ters ters bakan Archer'la birlikte karşılarında oturuyorlardı. Atticus kardeşinin öğleden sonra iki ya da üçten önce uyanmaya alışık olmadığından emindi.

"Beni işimden alıkoyacak kadar önemli olan neydi?" Atticus sordu ve Atticus'un buruşuk kıyafetlerine dikkatle bakan Lucas'ın sırtmasını kazandı. "Sonunda Archer'ın içki içmesi için bir müdahale mi yapıyoruz?"

Archer homurdandı, sonra içkisinin kalanını mideye indirdi, arkasındaki raftan bir şişe kaptı ve bardağını yeniden doldurdu. "Bu mümkün. Kimse bana bir şey söylemedi." Kendi içkisini mi getirmişti?

"Biz de," dedi ikizler hep bir ağızdan.

"Bu gizlilik ve hançer saçmalığı da neyin nesi?" Lucas gözlerini Adam'a dikerek sordu.

Noah Adam'a baktı ve bu buluşmayı ayarlayanın küçük kardeşi olduğunu doğruladı. "Evet, neden buradayız bebeğim?"

"Bugün babamla başka konuşan oldu mu?" Adam sordu.

İkisi de birbirlerine baktılar. Atticus, August'un karşısındaki koltuğa oturdu ve sıkıcı bir toplantı olacağından emin olduğu toplantıya hazırlandı. "Bu babamla mı ilgili? O... kayıp mı?"

Adam başını salladı. "Hayır. O... perişan halde."

"Perişan mı?" Atticus boş bir sesle yineledi.

Adam ciddiyetle başını salladı. "Evet, gerçekten perişan halde."

Noah kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Bunu nereden biliyorsun? Bağlamsal ipuçlarında pek iyi değilsin, bebeğim."

Adam alay etti. "Babam gündüz içiyordu. Lanet olası Blue bu ipuçlarını ."

"Kim?" Archer sordu. Kimse cevap vermedi.

"Yani Archer gündüz içiyor ve hayatında tek bir gün bile perişan olmadı," diye mırıldandı Lucas.

Archer bardağını sahte bir selamla eğdi ama Adam kararlı bir şekilde başını sallıyordu. "Anlamıyorsun. Babamı en son ne zaman sarhoş gördün? Hiç mi?"

"Sarhoş muydu?" Atticus kafası karışmış bir halde sordu. Adam başını salladı.

İkizler birbirlerine baktılar ve sanki sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünen o ürkütücü ikiz şeyini yaptılar. Sonunda Avi, "Babam en son Aiden'ın ülkenin öbür ucuna taşınacağını söylediği gün sarhoş olmuştu," dedi.

"Kesinlikle!" Adam, sanki bu bir şekilde her şeyi yanıtlıyormuş gibi haykırdı. "Kesinlikle, ne? İçki mi içiyordunuz? Bizi neden buraya sürükledin?"

Atticus sordu. "Bazılarımızın günlük işleri var."

August kaşlarını kaldırarak, "Erkek arkadaşınla morgda olduğunu sanıyordum," dedi, kendini beğenmiş yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Bütün gözler ona Atticus'un kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. "Ne? O benim erkek arkadaşım değil. O sadece bir arkadaş. Bir arkadaşla yardım edebilirim. Arkadaşı olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun." Asa ikizine 'vay canına' dercesine bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Atticus elini salladı. "Bir... arkadaşım olduğuna inanmak neden bu kadar zor?"

"Tamam o zaman. Senin 'arkadaşınla' morgda olduğunu sanıyordum," dedi August, parmaklarını arkadaş kelimesine geçirerek.

"Hayır. Bunu yapma. Arkadaşın etrafında hava tırnakları yok." Diğerleri kıs kıs güldü. "Oh, biliyor musun? Siktirin gidin."

"Vay canına, bu adam seni çıldırtmış," diye düşündü Asa. Lucas'a baktı. "Onu gördün. Neye benziyor?"

"Seksi. Kesinlikle kötü çocuk tipi. Onun liginin çok dışında." Atticus ihanet içinde Lucas'a bakarken çenesinin düştüğünü hissedebiliyordu. "Ama belli ki bunun farkında değil," diye devam etti Lucas hızla. "Çünkü kederliyen bile Atticus'tan hoşlandığı belliydi."

İnanılır gibi değil. "Buraya benim aşk hayatımı mı yoksa babamın içki içmesini mi konuşmaya geldik?" Atticus tersledi.

"Aşk hayatı mı?" Asa ve Avi aynı anda papağan gibi tekrarladılar.

Atticus onlara parmak salladı ama sonra arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, surat asıyor ya da kızıyor gibi görünmesini umursamıyordu. "Bizi buraya neden sürüklediğinize geri dönebilir miyiz?"

Adam derin bir iç çekti. "Aiden babama evrakları gönderdi. Evlat edinme işleminin iptal edilmesi için mahkemeye başvuruyor."

"Ne? Neden?" Atticus tekrar ileri fırlayarak sordu.

Sanki içlerinden biri gizlice tüm cevapları biliyormuş gibi hepsi şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Neden şimdi?" Archer sordu, ama bu haberdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Sizce son ziyaretinde onunla yaptığımız konuşma yüzünden mi? Sence onu buna biz mi sürükledik?" Adam sordu.

"Bu aylar önceydi," diye hatırladı August. "Bu olamaz."

"Babamla ne derdi var bunun?" Asa sordu. "Sanki o adam ona her şeyi vermiş de o tam bir veletmiş gibi. Yani, ortaya çıktığında neredeyse bir yetişkin olduğunu biliyorum ama en azından biraz saygı gösterebilirdi. Babam ona her şeyi verdi. Bir ev, bir eğitim, bir iş."

Avi başını sallayarak, "Bunun hiçbir anlamı yok," dedi.

Atticus, Lucas ve Noah'nın birbirlerine anlamlı bakışlar attıklarını fark ettiğinde başını sallıyordu. "Siz ikiniz. Bu göz teması da neyin nesi? Ne biliyorsunuz ki?"

Noah kırılmak üzereydi ama Lucas ona zar zor fark edilebilen bir baş sallama hareketi yaptı. August kaşlarını çatarak, yüz ifadesini mükemmel bir masumiyete dönüştürmek için elinden geleni yapan kocasına baktı.

Adam gözlerini Nuh'a dikti. "Bir şey mi biliyorsun?"

August ve Adam sevgililerine karşı mücadele ettiler. İlk sözü Noah aldı. "Kesin bir şey *bilmiyoruz* ama burada ne olduğu oldukça açık görünüyor."

Hepsi ona boş boş bakınca Lucas, "Gerçekten mi? Hiçbiriniz görmediniz mi?"

"Peki, neden bizi aydınlatmıyorsun?" Archer, parmağını kadehinin kenarında gezdirirken, ses tonu .

"Thomas ve Aiden... bilirsiniz..." Noah, sanki bu bir şekilde kalan noktaları birleştirmelerini sağlayacakmış gibi başını sallayarak konuyu kapattı. Hiçbiri onun muğlak ifadesini tamamlamayınca alay etti. "Aman Tanrım. Birbirleri için yanıp tutuşuyorlar."

Atticus'un eli, skandala uğramış bir genç kızın incilerini tutması gibi göğsüne gitti. "Bu çok saçma. O bizim kardeşimiz."

Noah homurdandı. "Öyle mi peki?"

Lucas öne doğru eğildi. "Bu sizin düşündüğünüz gibi skandal değil. Thomas onu yanına aldığı anda Aiden'ın neredeyse bir yetişkin olduğunu söylemiştin. Bir şey yaptıklarını sanmıyorum ama bence belki de Aiden yapmak istemiştir."

Asa başını öne eğdi. "Neden böyle söylüyorsun? Sen ne bilirsin ki? Aiden'la hiç tanışmadın bile. Babamız sana bir şey mi söyledi? Bekle, bir şey mi *gördün*... bir şey *görmek* gibi mi?" Ne demek istediği anlaşılmaz diye şakağını dürttü.

Lucas başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey değil. Ben sadece... İçimde bir his var..."

"Ağabeyimizin babamızı becermek istediğini mi hissediyorsun?" Atticus bu fikri bilinçaltında reddedişormuş gibi başını salladı.

Noah gözlerini devirdi. "Aiden artık on altı yaşında değil. Adam'dan daha büyük. Aiden babanı hiçbir zaman bir baba olarak görmedi çünkü aralarında o kadar da yaş farkı yoktu. Olayların büyük planında değil. Yani, bu mantıklı."

"Bu nasıl mantıklı olabilir?" Adam şaşkın şaşkın bakarak sordu.

Noah alay etti. "Flaş haber: Baban çok seksi. Tam bir duman gösterisi gibi. Bunu bilmen gerek. Aiden on altı yaşındayken Thomas muhtemelen onun istediği her şeydi."

"Babam asla o çizgiyi aşmaz," diye tersledi Avi. "O bir pedofil değil."

Noah elini kaldırarak başını salladı. "Kimse öyle bir şey demiyor. Genç erkekler her zaman kendilerinden büyük erkeklerle karşılıksız aşık olurlar. Ben de matematik öğretmenime çakmak istemiştim. Yaşlı erkekler seksidir. Bir yanım, sonunda tüm faturalarımı ödeyecek yaşlı bir şeker babam olacağını düşünüyordum," diye alay etti Noah.

"Yarı yarıya haklıydın," diye mırıldandı Archer.

Lucas omuz silkti. "Düşündüğün zaman çok mantıklı geliyor. Aiden Thomas'a aşık oluyor, ilgisini itiraf ediyor, Thomas onu reddediyor, Aiden aşağılanmış bir şekilde ayrılıyor ve bir daha geri dönmüyor. Thomas suçluluk duygusu içinde yuvarlanır."

Atticus kardeşlerinin her birine baktı. Onların da kendisi gibi, ikisi arasında gördüğü her etkileşimi tekrar tekrar düşündükleri için çarklarının döndüğünü görebiliyordu ama Atticus dikkatini çeken tek bir önemli anı bile hatırlayamıyordu. Gerçekten de bencil biriydi. "Neden şimdi? Neden on yıllar sonra birdenbire evlat edinme işlemini iptal ettirmek için mahkemeye dilekçe versin?"

"Bilmiyorum ama tetiği o çekti ve babam teselli bulamıyor," dedi Adam. "Sence babam da Aiden'ı böyle seviyor mudur?"

"Sana söyledim, babam sapık falan değil," diye tersledi Asa.

Adam gözlerini devirdi. "O zamanlar Aiden'dan hoşlandığını söylemiyorum ama belki şimdi hoşlanıyordur? Belki de bu yüzden Aiden onu üzüyordur?"

Avi Asa'ya baktı. "Mantıklı gibi. Babam en son ne zaman biriyle çıktı?"

" zaman evlat edinmenin feshedilmesi herkes için daha iyi olmaz mı?"

"Aiden hepimizle bağlarını koparıyorsa hayır. Eğer Thomas gerçekten ondan hoşlanıyorsa, belki de tek bağıni kaybettiğini düşünüyordur?" Noah önerdi.

August burun kemiğini sıktı. "Basın bunu ele geçirdiğinde babam rezil olacak."

Asa ve Avi Lucas'a baktı. "Peki... babama soralım mı?" Asa sordu.

Avi başını salladı. "Evet, mesela Aiden'a olan hisleri hakkında bizimle konuşmasını sağlamaya çalışacak mıyız?"

Lucas kaşlarını çattı. "Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?"

"Çünkü ağabeyimizin babamızla yatmak istediğini düşünen sensin," diye tersledi Adam.

"Ve sen de bir psikiyatristsin," diye hatırlattı Archer ona.

Lucas bu habere sanki o bilgiyi unutmuş gibi tepki verdi. "Ah, evet. Pekâlâ, sanırım hepimiz hiçbirinizin bu konuyu babanıza açacak kadar bile nitelikli olmadığınız konusunda hemfikiriz. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi mahvedecek ve onu bulduğunuzdan daha kötü bir durumda bırakacaksınız."

"Vay canına. Bize gerçekten nasıl hissettiğini anlat," dedi

Archer eğlenerek. "Peki, ne yapacağız?" Adam sordu.

Lucas omuz silkti. "Ona göz kulak ol. Çok dikkatsiz davranıp kendini küçük düşürmediğinden emin ol."

"Aiden'la konuşma," dedi Noah. "En azından bu konuda. Teknik olarak bu bizim işimiz değil."

Archer bir kez daha alay etti. "Teknik olarak..."

"Küçümseyici yorumlar dışında katkıda bulunacak bir şeyiniz var mı?"

Noah, sanki bir oda dolusu psikopatı utandırabileceğini düşünüyormuş gibi, Atticus'un 'anne bakışı' dediği şeyi yaparak sordu.

Archer gözlerini devirdi. "Daha fazla katkıda bulunmamı mı istiyorsun? Bu konudaki fikrimi gerçekten duymak istiyor musunuz?" Kimseden ses çıkmayınca, "Peki. Bence Aiden bu aileye hiç getirilmemeliydi. Birçok yönden diğerlerimiz gibi değil ama daha da önemlisi, Thomas onu deney için istemedi. Bizim gibi olduğu için onu yanına almadı. Bize hiç benzemediği için aldı. Neden sadece altı kişi olacağımızı söyledikten sonra gidip Adam'ı evlat edindi sanıyorsunuz? Altı psikopat demek istedi, altı çocuk değil."

Noah yüzünü buruşturdu. "Vay canına. Sertmiş."

"Ne demek bizim gibi değilsiniz?"

Archer iç çekti. "Aiden bir psikopat değil. Eminim bunu fark etmiş olmalısınız. Yaşadığı sorunlar her ne ise, empati ya da pişmanlık eksikliğinden kaynaklanmıyor. Travmadan kaynaklanıyordu."

"Bu doğru olamaz," dedi Atticus, içten içe bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordu. "Beş çocuğa sahip olduğun her şeyi verdiğini, onları sevdiğini, onlara baktığını, her ihtiyaçlarını karşıladığını, seni asla sevemeyeceklerini bildiğini hayal ediyorum

Muhtemelen yalnızlık çekiyordur. Belki de Aiden'ın onu tekrar seven kişi olabileceğini düşünmüştür. Eğer babamın bakış açısı buysa, anladı ama hayal ettiği gibi değil." Archer bardağına biraz daha viski doldurdu. "Ne dilediğine dikkat et, haksız mıyım?" diye sordu bardağının kenarından herkese bakarak.

Atticus, "Bu aile tam bir kâbus," diye mırıldandı.

EIGHT

JERICO

Jericho genç yüzlerden oluşan bir denize baktı. Umduğu kadar çok değillerdi ama kısa bir süre için hayal ettiğinden çok daha fazlaydılar. Onlardan işten sonra dükkânın arka tarafında, henüz kendisi için aynısını yapabilecek yaşta onları güvende ve beladan uzak tutmak için yarattığı alanda buluşmalarını istemişti.

Jericho nihayet bölmenin kapılarını kapatıp gece için tabelayı söndürdüğünde, olağan şüpheliler çoktan toplanmıştı. Levi ve Arsen eski püskü büyük kanepenin arkasına tünemiş, Felix ve Nico ise minderlerin üzerine oturmuştu. Cree, Lake ve Seven da gelmeyi başarmıştı. Bilardo masasının üzerine çirkin yaratıklar gibi tünemişlerdi.

Jericho her birine baktı. "Yardıma ihtiyacım var."

Diğerleri başlarıyla onaylarken Nico, "Her şeyi yaparım dostum," dedi. "Ne var yok?"

Jericho boğazını temizledi ve içine dolan hüznün dalgasını yuttu. "Mercy'nin katili ya da en azından ona ne olduğuna dair cevapları olabilecek biri hakkında bir ipucu buldum."

"Kim o?" Felix ayaklarını altına için hafifçe kalkarak sordu. Jericho başını salladı. "Bilmiyorum. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var." "İpucu nedir?" Lake sordu.

Lake uygun bir isimdi. Uzun ve zayıftı, dalgalı kahverengi saçları ve göl renginde gözleri ve... çok hareketsizdi. Başka hiçbir şey yoktu.

onu tarif etmenin bir yolu. Asla sesini yükseltmez, öfkesini asla kaybetmezdi. Neredeyse Felix'in zıttıydı, ancak ikisi de ne kadar ölümcül oldukları düşünüldüğünde ürkütücü derecede yumuşak görünüyorlardı. Sadece görevlerine çok farklı şekillerde saldırıyorlardı.

"Birisi onu... adını hiç duymadığım bir adam tarafından sürüklenirken gördüğünü söyledi. Henüz bir isim yok ama bir eşkali var. Bir buçuk metre boyunda. Kahverengi saçlı. Kahverengi gözlü. Keskin çene. Kötü bir cilt. Göğsünde bir kelime dövmesi var. Boynunda bir gül ve diken dövmesi var. Elinde bir tür hapishane dövmesi var ama seçilemeyecek kadar çamurlu. Bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Dostum, bu kasabanın yarısı olabilir," dedi Seven.

Jericho başını salladı. "Biliyorum. Bu yüzden sizden etrafı soruşturmanızı istiyorum... Gizlice."

Seven'ın gerçek adı Stanley'di, tahsilat işinde kendisine yardım eden bir haydut çetesini yöneten kötü şöhretli bir bahisçi olan babası Stan Symanski'den geliyordu. Seven, Symanski'nin doğan on oğlundan biriydi, hepsinin adı Stanley'di - adamın kendisiyle ilgili aşırı şişirilmiş düşüncesi sayesinde - hepsi de farklı annelere sahipti. Onları takip edebilmek için her birini doğum sırasına göre çağırıyordu, Seven da lakabını bu şekilde almıştı.

Stan pisliğin tekiydi, kesinlikle oğullarına adını ya da ününü yüklemeye layık değildi. Neyse ki Seven, zengin bakır teni, deniz camı gözleri ve genellikle arkaya doğru uzanan şapkasının altında sakladığı koyu kahverengi saçlarıyla Mısırlı annesine benziyordu. Seven'ın annesi onun aynı cinsiyetten tercihlerini kabul etse de, babası kabul etmiyordu ve bu sayede Seven Jericho'nun oğullarından biri oldu. Birlikten kuvvet doğardı.

"Hepimizin aynı adam hakkında sorular sormaya başlamamızı ama bunu gizli tutmamızı mı istiyorsun?" Arsen sordu, ses tonu bunun imkânsız olduğunu ima ediyordu.

"Seni uyaran bu kişi kimdi?" Felix şüpheli bir ses tonuyla sordu.

Felix zaten Atticus tarafından tehdit ediliyordu ve Jericho ile çok az tanıyorlardı. Onlara Atticus'un ailesini getirdiğini söylemenin -bir psişik, daha az değil- bu, gelecekteki karşılaşmaları yumuşatmaya yardımcı olacaktır.

Jericho sonunda belli belirsiz, "Bir arkadaşımın arkadaşı," dedi.

"Yattığın arkadaşının arkadaşı mı?" Felix ısrar etti, gözleri kısılmıştı.

Jericho, "Ben öyle bir şey demedim," diye sözünü kesti.

Nico, "Bunu söylememiş olamazsın," diye belirtti.

Felix'in kurnaz bakışları Jericho'nun içini yakarken, o devam etti. "Oydu, değil mi? Zengin kızıl? Bu mahallede arkadaşları mı var? Bizim bilmediğimiz arkadaşları mı?"

Levi kaşlarını kaldırdı. "Kulağa sus gibi geliyor, dostum. Kim bu herif? Polis mi? Bu adamı nereden tanıyor? Gabe'i tanıyor mu?"

Jericho'nun ruh hali eski erkek arkadaşının adını duyunca bozuldu. İyi şartlarda ayrılmamışlardı ve onu morgda ölü kız kardeşinin başında, yüzü sahte bir sempati maskesine bürünmüş halde görmek -araştırmacı olarak çalışırken yılda yüzlerce kez taktığı bir maske- çok ağır gelmişti. Jericho ona dokunmasını istememiş, hatta onunla konuşmak bile istememişti.

Atticus'a aynı tepkiyi vermemiş olması onu şaşırtmamıştı. Ama Atticus hissetmediği bir sempatiyi taklit etmeye çalışmamış, daha iyi yerler ve Tanrı'nın planı hakkında kastetmediği basmakalıp sözler söyleyerek kendini daha iyi hissettirmeye çalışmamıştı. Jericho kederinden saklanmaya ve kendini soyutlamaya çalıştığında, Atticus onu takip etmiş, ısrar etmiş, duygusal bir karşılık veremediğinde fiziksel teselli sunmuştu.

Hatırasını silkeleyip attı. "Bunun Gabe'le hiçbir ilgisi yok." "Yani davada başka bir polis mi var?"

Jericho onlara her şeyi sorgulamayı öğrettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. "Sayılır."

"Sayılır mı?" Lake sorguladı.

Jericho içini çekti. "Bak, sadece bana güven. Verdiği bilgiler yasal. Emekli bir federal."

Lake sorguladı. "Federal mi? FBI gibi mi?"

Jericho daha cevap veremedi Felix öne doğru eğildi. "Kız kardeşimizle bir adamı gören ama sonra zengin erkek arkadaşın etrafta dolaşmaya başlayana kadar hiçbir şey söylemeyen emekli bir federal mi? Neden bekledi?"

Jericho, "Atticus'un arkadaş olduğunu hiç söylemedim,"

diye . Levi, "Senin bizden başka arkadaşın yok," dedi.

Yüce İsa. Acımasızlardı. "Güzel. Evet. Atticus'un bir arkadaşı var. Atticus'un bir arkadaşı var ve o arkadaş bana bilgi verdi. Şimdiye kadar sahip olmadığı bilgileri."

"Bir şeyler saklıyorsun," diye değerlendirdi Nico. "Neden bize gerçeği söylemiyorsun? Kardeşinin bu işin peşini bırakmayacağını biliyorsun."

Felix'in çenesi öne doğru çıktı, bakışları sertleşti.

Jericho başını salladı. "Önemli bir şey değil. Bilgi yasal. Bunu geçip bu adamın kim olduğunu bulmaya devam edebilir miyiz?"

Hep birlikte başlarını salladılar.

Seven, "Bu kadar tehlikeli olmamıza izin vermezsiniz," diye belirtti.

Haksız değildi. Ama Jericho dediğimi yap, yaptığımı yapma ilkesinin büyük bir hayranıydı. Bu bilgiyi nereden aldığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordu ama bu işin peşini bırakmayacakları açıktı.

"Hayır. Bize gerçeği söyleyene kadar olmaz. Bize yalan söyleyemezsin. Biz senin aileniz," diye hatırlattı Arsen.

Onu büyük silahlarla vuruyorlardı. Onlar onun ailesiydi. O da onların. Birbirleri hakkında kan bağı olan akrabalarından daha çok şey biliyorlardı. İsteseler birbirlerini gömebilecek, sonsuza dek uzaklaştırabilecek kadar çok şey biliyorlardı. Ama asla . Birbirlerini asla . Önce onlar ölürdü. Jericho'nun dünyasında bir aileyi aile yapan şey buydu.

Sonunda iç çekti. "Arkadaşımın kayınbiraderi emekli bir FBI ajanı. Ama aynı zamanda-" Ne olacağını bildiği için tereddüt etti. "O aynı zamanda bir medyum."

Şok olmuş birkaç yüze bakarken ani sessizlik sağır ediciydi. Sonra kaos patlak verdi, her biri diğerinin üzerine konuşuyordu.

Nico alay etti. "Saçmalık."

"Deli misin sen?" Levi sordu.

Arsen kaşlarını çattı, görünüşe göre kafası karışmıştı. "Medyum, geleceği görenler gibi mi?"

Sonunda Felix, "Ciddi olamazsın. Bir medyumun yalanlarına mı kandın? Bize bunların saçmalık olduğunu söyleyecek ilk kişi sen olurdun."

"Ona ödeme , değil mi?" Lake sordu.

Jericho sinirlendiğini hissedebiliyordu. "Bu saçmalık değil ve ona hiçbir şey ödemek zorunda değildim. Orada olmasını bile ben istemedim. Atticus ayarladı. Yardım etmek istedi."

"Tabii ki öyle," diye alay etti Felix.

"Medyumlar gerçek değildir," diye belirtti Seven, Jericho hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Evet, ."

Hepsi o ana kadar sessiz kalan Cree'ye döndü. Duvara yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çok güzeldi. Omuzlarına dökülen uzun kestane rengi saçları ve neredeyse siyah denecek kadar koyu iri gözleri vardı. Nehiyawak kabilesinin yüzde yüz yerli bir parçasıydı. Beş yaşındayken 'iyi bir aile' tarafından evlat edinilmişti.

Christian'ın ailesi, geldiği günden beri ona ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıyordu.

"Büyükbabamda bu yetenek vardı. Bu gerçek," dedi, sanki aksi yönde tek bir kelime daha duymak istemiyormuş gibi kesin bir tonla.

İşe yaradı. Cree kelimelerini asla boşa harcamazdı. Sadece duygularını ifade etmek için başka bir yol bulamadığında konuşurdu. Akıllı ve utangaçtı ve her zaman izlerdi. Diğerlerinin heyecanla gözden kaçırdığı en ufak ayrıntıları bile fark ederdi. Diğerleri Cree'nin açıklamasını olduğu gibi kabul ederek Jericho'ya döndüler.

Seven başını eğdi, bakışları deliciydi. "Peki, bu adamı bulursak ne yapacağız? Vatandaş tutuklaması mı yapacağız?"

"Hiçbir şey," dedi Jericho kararlılıkla. "Hiçbir şey yapmıyorsun. Doğrudan bana geleceksin. Başka kimseye değil."

"Sekiz yıl oldu. Bu adamın hâlâ yerin bu tarafında olduğunu nereden biliyorsun?" Felix sordu.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum ama ölmüş olsa bile başka arkadaşları da vardır. Birileri Mercy'yi hatırlayacaktır."

"Toplantı bitti mi?" Cree sordu. "Evet, bitti."

Arsen ve Levi aşağı kayarak Felix ve Nico'nun arasına oturdular ve kumandalara uzanmaya başladılar bile. Arsen hâlâ ayakta olanlara baktı. "Kalıyor musunuz?"

Üçü karşılıklı bakıştı, sonra omuz silkti.

"Elbette," dedi Cree, diğerlerinin önünde yere oturarak. Felix ona kumandasını uzattı ve çocuğun saçından parçalar kopararak karmaşık bir örgü haline getirmeye başladı. Cree saçları konusunda çok korumacıydı ama nedense Felix bu kuralın istisnasıydı.

Seven kumandayı Nico'dan kaptı ve kendini onunla Arsen'in arasına soktu. "Kalıyor musun dostum?" diye sordu Jericho'ya beklentiyle bakarak.

"Hayır, bir randevum var. Muhtemelen bu gece evde olmayacağım. Çıkarken kapıyı kilitlediğinden emin ol. Dükkan açılmadan dönmüş olurum."

Felix ona somurtkan bir bakış fırlattı ama Jericho onu görmezden gelerek duş almak ve Atticus'u görmeye gitmeden önce yağ ve kirden arınmak için üst kata koştu. Bu düşünceyle birlikte içinde oluşan farkındalık şokunu görmezden gelmeye çalıştı. Onda bir şeyler vardı. Jericho'nun bir yanı, Atticus üzerinde de aynı etkiyi yaratıp yaratmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Kendini fırçalarken aklı bir karış havada kaldı. Atticus üzerinde aynı etkiyi yaratıp yaratmadığını neden umursuyordu ki? Hatta herhangi birine karşı böyle duygular besleyebilir miydi? Jericho... Atticus'la çıkmak istiyor muydu? Çıkmak, ölümden kaynaklanan ve birbirlerine her iki adım yaklaştıklarında tutkuyla patlayan bir şey için çok zayıf bir kelime gibi görünüyordu. Jericho Atticus'a sahip olmak istiyordu. Onu elinde tutmak. Onu korumak. Onun için güvenli bir yer olmak istiyordu. Atticus'un yatak odasının içinde olduğu kadar dışında da savunmasız olmasını istiyordu.

Jericho, Atticus'un binasını o gelmeden dört blok önce görmüştü. Yüksek kompleksi ya da çatıda bir havuz olduğunu gösteren tepeden sarkan palmye ağaçlarını gözden kaçırmak mümkün değildi. Jericho valeye yanaştığında, altın rengi beyaz bir üniforma giymiş yirmi yaşlarında bir çocuk koşarak geldi. Anahtarları alırken araca bön bön baktı.

"Bunu kendiniz mi restore ettiniz?" diye sordu.

"Evet, tüm parçaları incelemek biraz zaman aldı."

Çocuk ıslık çaldı. "Bu 88 model Eddie Bauer, değil mi?"

"Arabalardan anlıyorsun evlat," dedi Jericho etkilenmiş bir ifadeyle.

"Evet, babam eski Amerikan arabalarını çok severdi. Bizim buralarda hep yüksek fiyatlı hurdalar var. Bu bir klasik," dedi saygıyla. "Koleksiyoncu musunuz?"

Jericho güldü. "Ben mi? Hayır. Ben bir tamirciyim. Onu bulduğumda berbat haldeydi. Yola çıkacağından emin değildim."

Çocuk kaşlarını çattı. "Burada ne işin var? Burası senin için biraz... lüks değil mi?"

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum. Atticus

Mulvaney." Çocuk yüzünü buruşturdu. "Ah, evet. O... gergin biri."

Jericho diğer valenin dikkatini çekecek kadar yüksek bir kahkaha attı. "Bu konuda yanılmıyorsun." Çocuğun sırtını sıvazladı. "Onu benim için güvende tut."

"Evet, kesinlikle."

Jericho, telefonla konuşan ve binaya ait olup olmadığı konusunda fazla endişeli görünmeyen masa görevlisinin yanından geçti, ancak asansör düğmesine basarken kot pantolonunu ve tişörtünü bir kez daha gözden geçirdi.

Yukarı çıkarken, Atticus'un huysuz tavırlarıyla personele korku saldığı düşüncesiyle gülümsemekten kendini alamadı. Birinin ona bildirmesi için can atıyordu. Jericho kesinlikle bu iş için biçilmiş olduğunu düşünüyordu.

Atticus en üst katta oturuyordu. Asansör onu sadece tek bir çift kapısı olan küçük bir odaya çıkardı. Bütün kat kendisine mi aitti? Jericho bundan şüphe etmezdi. Eski parayla zengin olmuştu.

Kapının zilini çaldı ve sonra hafifçe geri çekildi. Atticus bunu bir randevu olarak mı görüyordu? Akşam yemeği mi yiyeceklerdi? Onun evinde mi kalıyorlardı? Teknik olarak, hâlâ gizliydi ve bunun sadece bir aşama olduğuna, eşcinsel olmadığına yemin ediyordu. Jericho uzun zamandır eşcinseldi ve yaptıkları şey oldukça eşcinsel hissettiriyordu, ama Atticus hazır değilse onu dolaptan çıkmaya zorlamayacaktı.

Beş dakika kadar geçmesine rağmen Atticus cevap vermeyince Jericho bir kez daha zili çalmak için kolunu kaldırdı ve kapı açıldığında irkildi. Atticus havluyla duruyordu, koyu kumral saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslak diken diken olmuştu. Yine de vücudunun tamamen kuru olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Erkencisin," diye homurdandı Atticus.

Jericho bakışlarını pembe yüzünden kızarmış gövdesine doğru Atticus'un üzerinde gezdirdi, ta ki gözleri belindeki pamuklu kumaşı saran bariz ereksiyonuna takılana kadar. Jericho sııttı. "Görünüşe göre tam zamanında geldim, Çilli."

Atticus bir tür argüman geliştiremeden Jericho onu açık kapıya doğru geri itti ve sıkıdığı parmaklarından havluyu çekerken ağzını pis bir öpücükle yakaladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı elini Atticus'un sert uzunluğunun kadifemsi tenine sararken. Atticus bir şey söylemedi, sadece bir iniltiyle kalçalarını yumruğuna doğru eğdi.

"Beni düşünerek mi otuz bir çekiyordun?" diye alay ederek dilini Atticus'un dudakları arasında gezdirdi. Her zamanki gibi uysaldı, Jericho'nun kontrolü ele almasına, ne isterse sorgusuz sualsiz almasına izin veriyordu. Bu çok ateşliydi.

Diğer elini Atticus'un çıplak kalçasının üzerinde gezdirdi, parmakları kıcının oluşuna kaydı, deliğinin kaygan olduğunu görünce kendi siki zonkladı. Atticus'un kıpkırmızı olmuş yüzüne baktı. ". Kendini mi parmaklıyordun, Çilli? Kendini benim için hazırlıyor muydun?"

Atticus zor nefes alıyordu ama yine de bir şey söylemedi. Jericho kapıyı kapatması gerektiğini biliyordu. Herhangi biri asansörden inip onları kapının önünde bulabilirdi ama bunu bilmek her şeyi daha da ateşli hale getiriyordu. Adamın sikini serbest bıraktı ve onu kapıya sıkıştırarak etrafında döndürdü. Gömleğini çekip çıkardı ve fırlattı, aceleyle iç çamaşırını ve kot pantolonunu kalçalarına doğru itti. Aletinin başını Atticus'un yanaklarının arasında, ağzına takılana kadar gezdirdi. "Benim için çoktan ıslandın mı? Hemen sokabilir miyim? Hazırlık yok mu? Seni tam burada, kapının önünde sikebilir miyim? İstedğin bu muydu? Benim için kendini parmaklarken bunu mu düşünüyordun?"

Atticus kendini Jericho'nun sikine doğru bastırdı. Jericho gözlerini kapadı ve Atticus'un omzunu, vücudunun sıkı sıcaklığı etrafını sararken bir iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırdı. Daha derine inmek için hiçbir hamle yapmadı. Onunla oynamayı henüz bitirmemişti. Bunun yerine, ellerinin gövdesinde dolaşmasına, meme uçlarını çekiştirmesine, sikinin etrafında dolaşmasına, boynunu, omzunu, ulaşabildiği her yeri ağzına almasına izin verdi.

Atticus bir kez daha Jericho'nun sikini geri itmeye çalıştığında, Jericho bir tıslama sesi çıkardı. "Uh-uh. Ben istediğimi elde edene kadar ihtiyacın olanı elde edemezsin. Anladın mı?"

Atticus, "Ne istiyorsun?" dediğinde sesi hayal kırıklığıyla karışık bir iniltiye dönüştü.

Jericho ve Atticus'un kulak memesini çekiştirerek, "Ne istediğimi biliyorsun Çilli. Bunu istediğini duymak istiyorum. Açgözlü küçük deliğinde sikimi ne kadar çok istediğini söylemeni istiyorum."

Atticus, "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı ama bu sözün arkasında kötü bir niyet yoktu. Jericho serbest kalırken gülümsemesini Atticus'un omzuna gömdü, Dişlerini omzunda gezdirmeden önce bir kez daha sikinin başıyla alay . "Hadi, duymama izin ver. 'Becer beni Jericho' de."

Atticus'un sırtı Jericho'nun göğsüne doğru otuz saniye boyunca inip kalktı ve ardından, "Becer beni Jericho," diye mırıldandı.

Jericho ona işkence etmekten neden bu kadar zevk aldığını bilmiyordu. "İçinden geldiği gibi söyle, Çilli." Bir elini sikinin etrafına sardı ve birkaç kez çekiştirdi. "Ne kadar sert olduğunu, ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyorum. İçine gömüldüğümde o kadar iyi hissedeceksin ki... Bana duymak istediklerimi söyle, beni buna inandır ve seni öyle bir sikeyim ki komşuların polis çağırsın."

Atticus yanağını kapıya bastırdı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Becer beni, lütfen. Lütfen..."

"Lütfen, ne?" Jericho ikisini de inletecek kadar bastırarak sordu.

"Lütfen, Jericho."

Jericho onun sesindeki çiğ çaresizlikten sızıyordu. Önce omzunu, sonra yanağını öptü ve kulağına fısıldayarak, "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" dedikten sonra sert bir hareketle kendini gömdü.

Atticus'un ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve Jericho oracıkta boşalmamak için omzunu sertçe ısırarak zorunda kaldı. Bu adamda bir şeyler vardı. Jericho bağımliydi.

"Kahretsin, çok darsın," diye mırıldandı Jericho, her sert itişte içinden fişkırarak zevk kıvılcımlarını kovalarken hızı artıyordu. "Saatlerdir senin içinde olmayı düşünüyordum. Seni düşünmeden duramazken işime konsantre olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Atticus hâlâ sessizdi ama Jericho'nun kışını kavrayarak geri uzandı, sanki onu daha yakına, daha derine çekmeye çalışıyordu.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Jericho dişlerini sıkarak alay etti. "İstediğimi biliyorsun," diye soludu Atticus, sırtını kamburlaştırarak.

Jericho onun saçlarını kavradı, öpücük vermek için başını arkaya çevirdi, kapı duvara sertçe çarpana kadar hızını ve yoğunluğunu artırdı ve her itiş ikisinin de birbirlerinin ağzında inlemesine neden oldu.

Jericho sonunda Atticus'un sikini kavramak için uzandı ve Atticus artık utanmaktan endişe etmediği ve sadece sızlanıp nefes nefese kaldığı o noktaya ulaşana kadar kafasına odaklanarak acımasız itişleriyle aynı zamanda onu çalıştırdı, "Oh, Tanrım. Oh, lanet olsun."

Jericho genellikle zevklerini uzatmaya çalışırdı ama gerçek şu ki, duramıyordu. Atticus'un onu sımsıkı kavraması çok iyi hissettiriyordu ve nefesinin altında inleyip mırıldanması çok fazlaydı. Atticus'tan önce boşalmak istemiyordu. "Hadi ama. Bu küçük, dar deliği açmadan önce sikimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum."

Atticus keskin bir nefes çekti, deliği etrafında titreşmeden önce boğuk bir ses kaçı, serbest bırakılması Jericho'nun eline döküldü.

Jericho'nun gözleri doldu, iki sert hamle daha yaptıktan sonra içine boşalırken kalçalarının ritmi düştü. Kollarını onun etrafında tuttu,

vücudundan ayrılmadı, sadece alnını omzuna dayadı ve çok ihtiyaç duyduğu oksijeni içine çekti. Atticus yumuşayınca o da kurtuldu ama yine de birkaç dakika daha oyalanmaya devam ettiler ve sonunda geri çekilip Atticus'u çevirerek kızarmış yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kahretsin, Çilli. Bir erkeği nasıl hoş karşılayacağını gerçekten iyi biliyorsun." Pantolonunu düzeltti ama gömleğini almaya zahmet etmedi. "Akşam yemeğinde ne var?"

NINE

ATTICUS

Atticus giysi bulmak için odasına girdiğinde Jericho da onu takip etti ve sanki her şeyi kavramaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana baktı. Geniş ve aydınlık mekânın nesinin bu kadar ilginç olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok... minimalistti. Dekorâtör buna İskandinav dekoru demişti. Temiz çizgileri takdir etmekle birlikte, İskandinavlar Atticus'un battaniye ihtiyacını açıkça abartmışlardı. Kanepelerin üzerine örtülmüş ve dokuma sepetlerde düzgünce katlanmışlardı. Hatta bir tanesi hiçbir yere çıkmayan bir merdivenin üzerine örtülmüştü.

Kendi dairesinin tasarımına hiç ilgi duymamış ya da katkıda bulunmamıştı. Evi bulduğunda, Kendra hemen kendini evinde hissetmiş ve evden kendi evleri olarak söz etmeye başlamıştı. Atticus onu düzeltecek kadar önemsememişti. Nasıl olsa bu şekilde olacağını düşünmüştü.

Kendra, elbette onun parasıyla bir dekorâtör tutmuştu ama iş öyle bir kabusa dönüşmüştü ki, ilk altı ay içinde üç tasarımcı işi bırakmıştı. Dördüncüsü işi tamamlayamadan ayrılmışlardı. Atticus evi ona verip başka bir yere taşınmayı düşünmüştü ama aile dönmüştü. Hatta August, Atticus ona teselli ödülü olarak bir milyon dolarlık bir daire verirse kafasına bir kurşun sıkmakla tehdit etmişti.

Atticus Kendra'dan pek hoşlanmamıştı ama ölmesini de istemiyordu, bu yüzden daireyi tuttu ve dekorâtöre iki katı para ödeyerek Kendra'nın istediği her şeyi yapmasını istedi.

ve onu bu konuda rahatsız etmemek. Zaten herhangi bir günde nerede olduğunun farkına bile varmazdı. Çoğu gece hava kararana kadar çalışır, sonra eve gelir ve yatar; babası için çalıştığı geceler hariç, o zaman da protokollere uyulduğu sürece gece nerede yattığının pek bir önemi yoktu.

Atticus bir çift atletik şort giydi ve Jericho'nun kolları arkasından ona dolandığında sertleşti. "Ne yapıyorsun sen?"

Jericho kıkırdadı. "Sana sarılıyorum." "Neden?"

Jericho onun omzunu öptü, elleri göbeğinin üzerinde gezinirken dudakları öylece kaldı. "Çünkü sana dokunmayı seviyorum. Güzel kokuyorsun ve sıcacıksın."

Atticus rahatlamak için elinden geleni yaptı. "Oh."

"Gerçekten de sana pek sık dokunulmuyor, ha?" Jericho düşündü.

"Ben psikopat bir ailede büyüdüm. Kucaklaşmayı pek sevmeyiz." "Baban bile mi?" Jericho sorguladı.

"Babam bize karşı elinden geleni yaptı. Bedensel özerkliğimizin her zaman çok farkındaydı. Eğer sarılmak ya da öpülmek istemiyorsak, mesafesini korurdu."

Jericho geri çekildi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Atticus, Jericho'nun ellerini etrafından kaymadan önce yakaladı, onları tekrar yerine çekti ve tekrar ayrılmaya çalışması ihtimaline karşı orada tuttu. Geriye yaslandı, tenlerinin birbirine değmesi hoşuna gitmişti. "Hayır. Ben sadece... Sevgiyi nasıl sindireceğimi bilmiyorum."

Bir kez daha, o sinir bozucu kıkırdama. "Bunu işlemek zorunda değilsin, Çilli. Sadece hissetmelisin."

Atticus başını salladı. "Ben bir şeyler hissetmiyorum. En azından senin hissettiğin şeyleri."

hissetmemi *istiyorsun*."

Jericho önce kulağının arkasına, sonra da saç çizgisine bir öpücük kondurdu. "Herhangi bir şekilde hissetmeni istemiyorum. Sadece dokunuşumdan hoşlandığını kabul etmeni istiyorum. Sen bir doktorsun. İnsanların dokunmaya ihtiyacı olduğunu bilmen gerekir. Bunun tedavi edici olduğunu."

"Ben çoğu insan değilim."

Jericho bir adım uzaklaştığında Atticus itiraz etmeye başladığını hissetti ama sonra Jericho onun elini tuttu. "Buraya gel."

Atticus, Jericho'nun kendisini yatağa doğru çekmesine izin verdi. Jericho'nun ayakkabılarını çıkarışını ve yanındaki yeri okşayarak uzanışını izledi. Atticus tereddütle onu takip etti. Jericho onun yanına sırt üstü yatmaya gittiğinde,

Jericho bir ses çıkardı. "Uh-uh. Başını göğsüme koy. Kendini bana doğru sar, Çilli."

Atticus sert bir şekilde onun dediğini yaptı ve olduğu gibi kalmaya niyetlendi. Jericho'nun onun bu tür bir yakınlık kuramayacağını bilmesi gerekiyordu. Jericho'nun kalp atışları kulağının dibinde , parmakları saçlarını okşamadan önce dalgınca ensesinde oynuyordu.

Jericho'nun çenesi Atticus'un başının tepesine değerken, "Bana gününden bahset. Aile dramın neydi?"

Atticus'un bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Ama bunu söylemek için ağzını açtığı anda, ağzından çıkan şey, "Kardeşim babama aşık," oldu.

Jericho'nun parmakları, onu tekrar okşamaya başlamadan önce on kez saymak için saç çizgisinde durdu. "Vay canına. Bu..."

"Evet," diye onayladı Atticus.

Jericho, "Ama kardeşin de senin gibi evlatlık, değil mi?" dediğinde göz kapakları ağırlaştı.

Atticus başını salladı. "Aiden bizim gibi değildi. Thomas onu yanına aldığı anda çok daha büyüktü. Onun sonuncu olması gerekiyordu. Biz altı kişi olacaktık. Ama sonra birdenbire Aiden'ı eve getirdi ve o çoktan on altı, neredeyse on yedi yaşındaydı. Onu evlat edinmek geri kalanımız için hiçbir anlam ifade etmiyordu, özellikle de babam gidip Adam'ı evlat edindiğinde. O zaman yedi kişiydik."

"Aiden buralarda mı yaşıyor? Bunu size o mu söyledi?" "Kimse bize söylemedi. Resmi olarak değil. Aiden, babama evliliğini feshetmesi için belgeler gönderdi.

onun evlat edinilmesi. Bu onu çılgına çevirdi. Lucas ve Noah bunun Aiden'ın babama aşık olmasından kaynaklandığını söyledi."

Jericho'nun parmakları daha da derine indi, kör tırnakları Atticus'un kafa derisinin üzerinde geziniyor, arkalarında neredeyse yatıştırıcı benzeri bir sakinlik bırakıyordu. "Sence yalan mı söylüyorlar?"

Atticus elinin Jericho'nun karnında durduğunu hissetti. "Hayır. Sanırım biz bunu göremedik. Geriye dönüp bakınca mantıklı geliyor. Sürekli Thomas'ın onun babası olmadığını, sadece bizim babamız olduğunu söylüyor."

"Sence onlar..." Jericho sözünü kesti.

Atticus parmağını Jericho'nun göbek deliğinden bel kemerine kadar takip etti ve altındaki derinin zıplamasından hoşlandı. "Hayır. Asla olmaz. Babamın katı ahlaki kuralları vardır. O çizgiyi asla aşmaz. Aiden üniversiteye gitti ve bir daha geri dönmedi. En azından uzun süre. Bazen iş için eve geliyor ama Thomas'tan uzak duruyor. Thomas'tan hep uzak durur."

Atticus parmaklarını Jericho'nun bel kemerinin biraz altına daldırdı ve Jericho'nun nefesinin kesilmesine neden olarak, "Bu bilgi hakkında ne hissediyorsun?" dedi. Atticus durakladı, Jericho'nun bu konuda özel bir şey hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyordu. "Bunun fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Stresli hissediyorum çünkü bunun hayatımı daha da zorlaştıracığını biliyorum, özellikle de gazete feshi ele geçirir." "Neden umursasınlar ki?"

"Çünkü babam ünlü biri. Hepimizin büyük, mutlu bir aile olduğuna dair özenle hazırlanmış bir yalan yarattı. Katıldığımız her kamusal etkinlik koreografidir, dakikasına kadar planladığı bir operasyondur."

"Onun için üzülüyor musun?"

Atticus kaşlarını çatı, parmaklarını yukarı doğru kaldırdı. "Hayır. Thomas'ın yaralanması ve hepimizi tehlikeye atması durumunda kendini kaybedebileceğinden endişe ediyorum."

"Baban hiç umurunda değil mi?" Jericho sordu.

"Onun incinmesini istemiyorum. Bize verdiği her şey için ona minnettarım. Onu kaybetmenin yasını tutarım. O benim babam. Bunun sevgi ya da şefkat duygularına nasıl dönüştüğünü bilmiyorum."

Jericho'nun eli aşağıya indi, parmak uçları Atticus'un omurgasında gezindi. "Bu öğleden sonra neden beni banyoya kadar takip ettin?"

Atticus konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırptırdı ve onun dokunuşuna odaklanmamakta zorlandı. "Ne?"

"Neden beni takip ettin?"

Atticus kaşlarını çatı. "Çünkü üzgün olduğumu biliyordum." "Ve?" Jericho sordu.

"Ve senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

Jericho'nun dudakları başının tepesini okşadı.

"Neden?"

Atticus, Jericho'nun bununla nereye varmak istediğini bilmiyordu. "Çünkü senin üzgün olmandan hoşlanmıyorum."

"Neden?" Jericho bu kez daha yumuşak bir sesle sordu.

"Çünkü sen üzgün olduğunda hissettiklerimden hoşlanmıyorum."

Jericho, Atticus'un kulağına doğru gürleyen bir ses çıkardı. "Bu bana bir duygu gibi geldi."

Atticus içini çekti. "Duygularım var ama senin türden değil." "Sanırım az önce kendini durumun böyle olduğuna ikna ettin."

"Beni kulübede gördün. Sen Trevor'ı lokmalık parçalara ayırırken özellikle duygusal görünüyor muydum?" Atticus sordu.

"Öyle mi yaptım?" Jericho karşı çıktı.

"Belki sen de bir psikopatsın."

"Hayır, Freckles. Sadece duygularımı hak etmeyen insanlar için harcamamayı öğrendim."

"Peki bu kararı kim veriyor?" Atticus sordu.

Jericho'nun göğsü yanağının altında yükselip alçaldı. "Benim mahallemde öyle."

Atticus ağırlığını Jericho'ya daha fazla vererek kıpırdandı. "Yani kendine yargıç, jüri ve cellat mı dedin?"

"Hayır, ben... bu pozisyon için aday gösterildim." "Yani bir yargıç değil de bir Kral mı?" Atticus düşündü.

"Bu işi istemedim ama birinin yapması gerekiyordu. Annem saldırıya uğradıktan sonra çok sinirlenmişim ve polislerin elinde bir şey yapmak için yeterli kanıt yoktu, ben de onların icabına kendim baktım. Haber yayıldığında, dışarıda benim yaptığımı yapamayan pek çok insanın istismar edildiğini fark ettim."

Atticus elini Jericho'nun yanında gezdirdi. "Vicdan azabı duymadan öldürmek mi?" "Evet."

"Ama yalnız öldürmüyorsun."

"Hayır. Benim mürettebatım da cesetlerin ardından ağlamaz. İnsanları öldürmek için psikopat olmanıza gerek yok. Sadece dünyanın onlar olmadan daha iyi bir yer olduğuna inanmanız gerekir."

"Yani öldürürken hiçbir şey hissetmiyor musun?" Atticus başını kaldırıp Jericho'ya bakarak sordu

"Hayır. Hiçbir şey değil. Anneme saldıran adamlara işkence edip öldürdüğümde, kendimi... neşeli hissettim. Acı çekmeleri hoşuma gitmişti. Hak ettikleri buydu."

Atticus ürperdi ama korkudan ya da tiksintiden değil. Heyecandan. "Ellerindeki kan yüzünden uykuların kaçmıyor mu?"

"Lanet olsun, Freckles. Çoğu gece yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uyuyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Atticus alay etti. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, biraz kışkırdım."

Jericho kaşlarını çatı ve yüzünü incelemek için aşağı baktı. "Kıskanç mı? Neden?"

"Keşke ben de kardeşlerim gibi öldürmekten zevk alsaydım. Bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum ya da ahlaki açıdan çelişki yaşamıyorum. Yapılması gerektiğini biliyorum. Ama ben sadece... bundan hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Atticus sertleşti. "Sana söylersem, kardeşlerim gibi benimle de dalga geçersin."

Jericho Atticus'u sırt üstü çevirerek üzerine ıktı. "Seni kızdırmayı seviyorum çünkü kızdığın zaman çok seksi olduğunu düşünüyorum. Seni kızdırıyorum çünkü kulaklarının ucuna kadar kızarmana neden oluyor. Sana sataşıyorum çünkü sen diken diken olunca sikim kalkıyor. Seni kızdırıyorum, illi, çünkü sana doyamıyorum."

Atticus yutkunduğunu duydu. "Ben... dikenli ."

Jericho kıs kıs güldü. "Freckles, bir kaktüsün yanında çok uysal kalır. Bana neden öldürmeyi sevmediğini söyle."

Atticus sinirli bir nefes verdi. "Güzel. Kirli, sağlıksız. Kan, vücut sıvıları ve zehirli kimyasallar var. Bir düzine ayakkabımı mahvettim. İnsanların lmek üzere olduklarını anladıklarında çığlık atıp sızlanmaları çok sıkıcı. Çoğu yer sıcak ve sıkışık ve bazen hedefimi saatlerce beklemek zorunda kalıyorum - laboratuvarda geçirebileceğim ya da araştırmam için hibeler üzerinde çalışabileceğim saatler. ldrmek zor."

Jericho Atticus'un üzerine uzandı ve ağırlığını onun kollarına verdi. "Senin için adam öldürebilirim. Benim için sakıncası yok."

Atticus kaşlarını çattı. "Onun yerine sen mi gideceksin? Senin ilgilenmen gereken kendi ölüm listen yok mu?"

"Ben hedef aramıyorum, onlar bana geliyor. Çoğu gün, sadece bir tamirci ve bebek bakıcısıyım. Senin için öldürmeyi umursamam, illi."

Atticus suratının asıldığını hissediyordu ama kendini durduramıyordu. "Sanki zor durumdaki bir genç kızmışım gibi davranıyorsun."

"Hayır. Sana narin bir iekmişsin gibi davranıyorum. Bu kötü bir şey değil. Anne arabalarını, papyonları ve yatakta boyun eğmeyi seviyorsun. Bunun için buradayım. Açıkçası, senin ihtiyaçlarını karşılayan kişi olma fikri hoşuma gidiyor." Kalçalarını müstehcen bir şekilde onunkilere doğru yuvarladı. "Tüm ihtiyaçların."

Atticus gururu mu okşansın, tahrik mi olsun, yoksa gcensin mi bilemiyordu. Adam Atticus'a yumuşak davranıyor, onunla ilgilenecek birine ihtiyaı olduğunu söylüyordu. İtiraz etmeyi çok istiyordu ama gerçek şuydu ki... Atticus birinin dizginleri eline almasını istiyordu. Faturaları ödemek, lastik değiştirmek ya da Kolombiyalı bir uyururucu baronunun boğazını kesmek istememesi onu kötü bir insan mı yapıyordu? Karşılığında bir şey verdiği sürece Atticus'un kendisiyle ilgilenilmesini istemesinin nesi yanlıştı?

"Peki ya sen? Senin ihtiyaçların ne olacak?"

Jericho onun ağzını uzun süren bir öpücükle yakaladı. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Elbette, bundan daha fazlasına ihtiyacınız var."

"Ben basit bir adamım. İyi bir arkadaşla ihtiyacım var. Sıcak bir yemek. Sıcak seks. Liderlik etmeme izin veren

biri." "Ben harika bir arkadaş değilim."

"Bilmiyorum. Seni oldukça eğlenceli buluyorum. Başka kim Asya'da kırk sekiz ülke olduğunu ezbere bilebilir ki?"

"Coğrafi bilgilerimin sizi eğlendirmek için yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Konuşacak bir şeyimiz kalmadığında..." Jericho onu öpmek için arkasını döndü. "Seni çırılçıplak soyacağım..." İkinci öpücük daha uzun sürdü, biraz daha kirliydi. "...ve adımları haykırmaya kadar bu küçük, sıkı bedeninin içine kay."

Atticus yeniden sertleştiğini hissedebiliyordu. Jericho'yu ağzı onunkinin hemen üzerinde kalana kadar aşağı çekti. "Adını haykırmam konusunda takıntılısın. Ben senin adını hiç ama hiç haykırmadım."

Jericho kıkırdadı. "Oh, ama bunun için yalvarıyorsun. 'Becer beni Jericho... lütfen,'" diye taklit etti ama bunun arkasında kötü bir niyet yoktu. Aksine, kendini tahrik ediyordu.

"Yani, akşam yemeği yok mu?" Atticus alay etti.

"Yemek yemeyi planlıyorum. Senin de ağzına atabileceğin bir şeyim var."

Atticus kahkahalarla güldü. "Vay canına."

Jericho sırtıttı ve sonra güldü. "Çok mu fazla? Çok ." "Biraz, evet."

"Tamam. Akşam yemeğine karar verelim. Film ya da başka bir şey izleyebiliriz." "Benim televizyonum yok."

Jericho ona tam bir dakika boyunca göz kırptı. "Beni öldürüyorsun, Freckles. Bana en azından bir dizüstü bilgisayarın

olduğunu söyle." Atticus başını salladı.

"Mükemmel. Orada bir şeyler izleyebiliriz."

"Ne gibi?" Atticus sordu.

Jericho onun burnunu öptü. "Sen nasıl istersen."

Atticus başını salladı. "Gerçekten hiçbir şeyi sevmiyorum."

Jericho, "O zaman seni en sevdiğim filmle tanıştırayım," dediğinde gözlerinde Atticus'u açıklanamaz bir şekilde sinirlendiren muzip bir bakış vardı.

"Tamam," diye tereddütle kabul etti Atticus. "Bekle, en sevdiğin film hangisi?" "Bunu sana söylersem peşinen yargılayacakmışın gibi hissediyorum."

Atticus karanlık gözlere baktı. Nesnel olarak konuşmak gerekirse, Jericho kaba ve yuvarlanan bir şekilde güzeldi. Atticus'tan belki on yaş daha gençti ama gözlerinin köşelerinde küçük kırışıklıklar vardı ve kaşlarını çatığında alnında küçük çizgiler oluşuyordu. Atticus onlara dokunmak için kaşınıyordu. "Nasıl olsa seni yargılayacağım. En iyisi bunu aradan çıkarayım."

"Güzel. *Labirent*."

Atticus şaşkın bir kahkaha attı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben izlemiyorum. Annem, kardeşim ve benimle birlikte izlerdi. David Bowie'nin dar pantolon giymesi benim cinsel uyanışımdı. O şişkinlik..."

Atticus gülümsediğini hissetti. "Yani David Bowie'nin seksi olduğunu düşündüğün için mi en sevdiğin film bu?"

Jericho'nun gülümsemesi soldu, bakışları Atticus'un dudaklarına kaydı. "Hayır, Çilli. Bu benim en sevdiğim film çünkü '*benden kork, beni sev ve kölen olayım*' dediğinde çok özel bir sapkınlığım olduğunu fark ettim."

Atticus kollarında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "David Bowie mi?"

"Hayır, istediğim zaman bana boyun eğmeye istekli biri. Sadece benim için iyi olmaya istekli biri için her şeyi yapabileceğimi fark ettim."

Atticus alınmaya bile cesaret edemedi. "Benden bunu mu almayı düşünüyorsun?"

Jericho başını eğerek dudaklarını Atticus'un kulağına bastırdı. "Alacağım şeyin bu olduğunu biliyorum."

"Yani tüm gücü sana veriyorum. Benim yerime karar vermene izin mi vereyim?" Jericho, "Bu konuda üzülmeyi o kadar çok istiyorsun ki," dedi. kulağının kabuğu boyunca dilini gezdirdi. "Ama bunu düşünürken bile ne kadar zorlandığını hissedebiliyorum. Karar vermek istemiyorsun. Zor şeyleri yapmak istemiyorsun. Başkası seninle ilgilenirken sen laboratuvarında çılgın bilim adamını oynamak istiyorsun. Ben o kişi olmayı teklif ediyorum."

Atticus zor işleri Jericho'ya bırakma fikri karşısında göğsünde garip bir sızı hissetti. Bu onu kötü bir insan mı yapıyordu? Bir insan olarak gelişmek için elinden gelenin en iyisini yapması gerekmiyor muydu? Neden bahsediyordu ki? O insanları öldüren bir psikopattı. Doğru şey olup olmadığı kimin umurundaydı? Jericho'nun ona bebek yapmasına izin vermesinin onu kötü bir insan yapması kimin umurundaydı? Kendisini hiçbir zaman aynı cinsiyete yönelik olarak düşünmemişti ama Jericho'nun cinsel yönelimini inkâr etmek mümkün değildi. Bunu her şekilde onun için yapıyordu.

Jericho, "Şimdi bana sessiz kalma," diye homurdandı, hâlâ kulağını hoş bir şekilde dikkat dağıtıcı bulduğu bir şekilde kemiriyordu.

Atticus, "Düşünüyorum," demeyi başardı.

Jericho, Atticus'un tıslamasına neden olacak kadar sert ısırmadan önce usulca güldü. "İstedğin kadar düşün, Çilli. Ama ikimiz de biliyoruz ki sen zaten benimsin."

Atticus bunun önceden verilmiş bir karar değil de kendi kararı olduğunu hissettirmek için bir yol bulmaya çalıştı. "Biz... ben deneyebilirim... geçici olarak. Sadece senin gibi biriyle birlikte olup olamayacağımı görmek için. Bir iş anlaşması gibi olabilir."

"Burada ne tür bir işten bahsediyoruz?" Jericho alay etti. Atticus, "Birbirimizi çok az tanıyor olmamız seni rahatsız ediyor olmalı," dedi.

Jericho başını salladı. "Çok tehlikeli hayatlar yaşıyoruz. İstedğimiz zaman istediğimiz şeylerin üzerine atlamazsak, asla elde edemeyebiliriz." Jericho haklı bir noktadaydı. Kendisinin bocaladığını hissedebiliyordu. "Gitmene izin vermeyeceğim, Çilli. Sadece bırakmıyorum. Buna bir iş anlaşması, bir ilişki, bir kaçırılma, bir tür orta yaş krizi diyebilirsin. Ama ne dersen de, sen benimsin. Ve ben benim olanı korurum."

Atticus kızardı. "Kendimi koruyabilirim."

"Evet, ama ikimiz de istemediğini biliyoruz."

Atticus Jericho'nun haklı olmasından nefret ediyordu, onun içini bu kadar kolay görmesinden nefret ediyordu. "Kardeşine kimin zarar verdiğini bulalım ve sonra... sonra bakarız."

"Sen nasıl istersen."

Jericho yataktan zıplayıp Atticus'u yakaladı ve onu da ayağa kaldırdı. "Dizüstü bilgisayarını al. Ben yemek sipariş edeceğim."

Atticus kaşlarını çatı. "Ne istediğimi bilmiyorsun."

Jericho sırtı. "Ne istiyorsun?" Atticus'un beyni durdu, kararsızlık onu olduğu yerde durdurdu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ben seçerim. Beğenmediğin bir şey var mı?"

"Mantar yok," dedi Atticus, sesi kendi kulaklarına bile asıktı.

"Tamamdır. On dakika sonra yatakta buluşuruz."

Bu normal miydi? Bunların herhangi biri normal miydi? Gerçekten Noah'yla, hatta Lucas'la konuşmak istiyordu. Atticus dondu kaldı. Noah ve Lucas'la özdeşleşmişti. İkisiyle öz kardeşlerinden daha fazla özdeşleşmişti.

Bu da ne demek oluyor?

TEN

JERICO

Atticus akşam yemeğini ödemekte ısrar etti, Jericho itiraz edince gözlerini devirdi. Ona beş ömür boyunca harcayamayacağı kadar çok parası olduğunu söylemişti. Bunu herhangi bir ego duygusuyla değil, sadece bir gerçeği ifade etmek için söylemişti. Geçerli bir noktası vardı. Jericho pes etti. Fakir değildi ama maddi durumlarını karşılaştıracak kadar da aptal değildi.

Yemeklerini yedikten sonra Atticus patlamış mısır yaptı -kendi mutfağında bulduğuna gerçekten şaşırmış gibiydi- ve Jericho onu yatak odasında film izlemeye ikna etti. Kendini Atticus'un aşırı doldurulmuş ama delicesine yumuşak yastıklarından birkaçına dayadı, sonra açık bacaklarının arasındaki boşluğu okşadı. Atticus, Jericho'nun istediği yere oturmadan önce bir dakika tereddüt etti. Jericho çenesini Atticus'un omuzlarına dayayıp kalçalarına yasladığı dizüstü bilgisayarı izledi ama Atticus'un şampuanının ve kolonyasının hafif kokusunu film izlemekten çok daha fazla sevdiğini fark etti. Duştan sonra Jericho için sürdüğü belli olan kolonya.

Jericho, Atticus'un filmi ciddiye almasını beklediyse yanılmıştı. Onlar izlerken sürekli yorum yapıyordu, ama hiçbirisi nazik değildi. Belki de Atticus'un filmden zevk almaması Jericho'yu kızdırmalıydı, ama Atticus kendince zevk alıyordu. Alay etmek onu açıkça mutlu ediyordu ve Atticus'un mutluluğu o kadar tuhaf bir deneyimdi ki Jericho ekrandan çok onu izledi.

"Tıbben konuşursak, bu uzaktan bile mümkün değil. Çocukların bu kadar aptal olmalarına şaşmamalı," dedi Atticus bir ağız dolusu patlamış mısırın etrafında, bir grup kuklanın kafalarını ileri geri sallamasını izlerken gözleri kocaman açılmıştı. "Bu bir çocuk filmi mi?"

"Seksenli yıllar çılgıncaydı. Ama bunu bilmen gerekirdi, değil mi?" Jericho alay etti. "Sen en yaşlı bin yıllıksın."

Atticus kaşlarını çatı. "Huzurevine gitmeye hazırmışım gibi davranıyorsun. Senden o kadar da yaşlı değilim. Ne kadar? Belki on yıl? Bunu kardeşlerimden yeterince duydum."

Jericho güldü. "Sen en büyüklerisin, değil mi? Bölgeyle birlikte geliyor."

Atticus, "Evet, ," diye sözünü kesti.

Jericho sordu. "Sayılır mı?"

"Ben en büyüğüm ve Adam da en küçüğümüz, ancak diğerleri kendilerini doğum sırasına göre adlandırmıyor. Biz evlat edinme sırasına göre gidiyoruz, yaşa göre değil."

Jericho "Neden?" diye sormadan önce bir dakika düşündü.

Atticus içini çekti. "Thomas bize insan olmayı öğretti. Bize toplum içinde var olabilgösterdi. Çoğumuzu korkunç durumlardan çekip çıkardı ve bize isteyebileceğimiz her şeyi verdi. Biz sadece Thomas bizi seçtiğinde bir aile olduk, bu yüzden buna odaklanıyoruz. Çoğumuz gerçek yaşlarımızı bile bilmiyoruz ve yarımız asıl isimlerimizi bile hatırlamıyoruz."

Bu Jericho'yu kısa kesmişti. Hayatı kolay olmamıştı ama biraz katı olsalar da onu seven ebeveynleri vardı. Hiçbir şey istememişti. Mercy kaybolana kadar hayatı oldukça huzurluydu. Atticus'un kendisinin ve kardeşlerinin evlat edinilmeden önce nasıl bu kadar az kimliğe sahip olduklarından bu kadar rahat bahsettiğini duymak çılgıncaydı. Üzücüydü. Ama Atticus için değil, görünüşe göre, bir kez daha tamamen filme odaklanmıştı.

"Bence Sarah biraz drama kraliçesi gibi davranıyor. Jareth oldukça sağlam bir teklif sunuyor. Yani, bir öfke nöbeti sırasında kendi kardeşini feda eden o. O nasıl kötü adam oluyor?" Atticus kâsedan bir parça patlamış mısır alıp omzunun üzerinden Jericho'ya uzatarak sordu.

Jericho'nun kalbi, kendisine gözlerini devirmeden önce, bu gelişigüzel sevgi dolu jest karşısında sıkıştı. Sadece bir parça patlamış mısırdı. "Beni ikna etmene yok. Sadece o maskeli balo bile evet demem için yeterli olurdu. Bunun nasıl bir planlama ve bağlılık gerektirdiğini biliyor musun?"

Gerçi bu sadece bir hayaldi ama kral olduğu için istese bunu gerçekleştirebileceğini düşünüyorum."

Atticus omuz silkti. "Belki, ama o goblinlerin pek de iyi bir iş ahlakı varmış gibi görünmüyor. Kalenin dışında müteahhitler bulması gerekecek ve burası oldukça kırsal görünüyor. Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak zor."

Jericho kıkırdadı. "Kendilerini savunmak için, teorik olarak hepsi onun gobline dönüştürdüğü bebekler, bu yüzden yeteneklerinin sınırlı olduğunu düşünüyorum."

Atticus düşünceli bir ses çıkardı. "Çocuk işçi çalıştırma yasaları çok katı. Ayrıca, muhtemelen bir balo planlamanın incelikleri konusunda temel anlayıştan yoksundurlar?"

Jericho homurdandı. "Ama sen değil? Çok fazla taşak planlıyorsun, değil mi?"

Atticus sinirlendi, sesi asıktı. "Sadece söylüyorum, birden fazla bağış kampanyası düzenlemek zorunda kalmış biri olarak, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bunu başarabileceğini hayal edemiyorum. Sadece içki ruhsatı almak bile aşılabilir bir sorun teşkil eder ve inan bana, içkisiz bir parti düzenleyemezsiniz. Bu imkansız. Kendi aileniz de dahil olmak üzere konuklar isyan edecektir. Ve bazen insanlar havuza atılır. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Jericho kıs kıs güldü ve Atticus bakışlarını yana çevirdi, diğer adamın kendisiyle dalga geçmediğini görünce rahatladı. Psikopatların bu kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi?

Atticus onun dudaklarına bir öpücük kondurup önündeki filme dönmeden önce uzun bir süre yüzünü inceledi.

Jericho dudaklarını yaladı, tuz ve tereyağı tadı aldı, kendini enayi yumruğu yemiş gibi hissetti. Atticus kulübede geçirdikleri o geceden beri ikisi arasında bir temas başlatmamıştı ve daha önce de hiç karşılıksız sevgi gösterisinde bulunmamıştı. Yine de Jericho'nun kollarında son derece rahat görünüyordu, hatta rahattı.

Jericho önce şakağını, sonra yanağını öptü.

Atticus bu sıradan sevgiyi açıkça kabul etmedi ama Jericho, bir avuç patlamış mısır alıp ağzına tıkmadan ve bir daha göz teması kurmayı reddetmeden önce boynundan kulaklarının ucuna kadar uzanan kızarıklığı izleyebildi. Ellerini Atticus'un karnında gezdirmek için dolaştırdığında ürperdi. Atticus kesinlikle formdaydı, üzerinde bir gram bile yağ yoktu, ama olduğu gibi oturuyordu, bir göbeği vardı ve Jericho bundan gerçekten hoşlandığını fark etti.

"Yemin ederim, eğer şu anda benimle seks yapmaya çalışırsan..." Atticus mırıldandı, sesinde bir mizah izi vardı.

"Ne yapacaksın?" Jericho sordu. "Elimi şortunun içine sokup sikinin etrafına sararsam ve sana mastürbasyon yaparsam ne yapacaksın?" Atticus'un sesli bir şekilde yutkunduğunu, nefesinin titrediğini duydu. "Sana ne yapacağını söyleyeyim. Burada oturacaksın ve bana izin vereceksin. Sana istediğim her şeyi yapmama izin vereceksin, bunu ikimiz de biliyoruz." Jericho Atticus'un boğazına bir öpücük kondurdu ve dudaklarının altındaki hızlı nabzı hissetti. "Öp beni."

Atticus başını çevirerek dudaklarını birbirine bastırdı ama Jericho'nun öpücüğü derinleştirmesini, dilini içeri sokup onunkini bulmasını bekledi.

Tanrım, bu neden bu kadar ateşliydi? Jericho'nun Atticus'la birlikte olması, onunla ilgilenmesi, onu kontrol etmesi - bunu yapabilen tek kişi olması - sikini daha önce hiç olmadığı kadar sertleştiriyordu? Dünyada Atticus gibi birini en savunmasız anında görebilen tek kişi olmanın çok... güçlü... bir yanı vardı. Jericho, Atticus'u karanlık ve çirkin bir şeye dönüştürebilecek biri değil de kendisi olduğu için minnettardı.

"Tadın tuz gibi," diye mırıldandı Atticus onun dudaklarına karşı. "Hoşuma gitti." Jericho'nun eli tam Atticus'un şortunun içine kayıyordu ki telefonu çaldı. İkisi de birbirlerine baktılar. "Cevap ver," diye ısrar etti Atticus. "Önemli olmasa bu saatte aramazlardı, değil mi?"

Jericho telefonu açıp hoparlöre verdi. "Evet?" "Bir şey bulmuş olabilirim," dedi Seven.

Jericho'nun Seven'ın sözlerini algılaması uzun bir an aldı. "Onu buldun mu?"

"Belki." demeden önce bir tereddüt geçirdi. Aradığınız adamın bir süre önce 4Loco ekibiyle birlikte çalışan bir adama benzediğini söyleyen birini tanıyan birini buldum."

"Bir süre önce' ne demek?"

Seven dişlerini emdi. "Dostum, bilmiyorum. Bir süre önce. Bryan Alvarez adında bir herifle kanka olduğunu söylüyorlar, sokak adı Magic. Senin oğlanın Scar'ı kullandığını söylüyorlar."

Jericho alay etti. "Scar mı? Aslan Kral'daki gibi mi?"

Yedi kıs kıs güldü. "Yara izi, sanki sol yanağında birine fener tuttuğu ve fenerin arızalandığı yerde bir yanık izi varmış gibi."

Ne tür bir salak kendi yüzünü fön makinesiyle eritir? Sokak isimleri olan insanlarla takılanlarla aynı türden.

"Adını biliyor muyuz? Scar'dan başka bir şey? Nerede takılmayı sevdiğini biliyor muyuz?" Jericho sordu, eli hâlâ gelişigüzel bir şekilde

Atticus'un göbeği.

Yedi'nin yer değiştirmesine ve kalabalık şehir sokaklarının seslerinin yatak odasından süzölmesine benzer bir ses duyuldu ve ardından, "Bu Magic denen herif reşit olmayan birine tecavüz ve insan ticareti suçlarından şehir dışına çıktığında çetenin başına onun geçtiğini söylüyorlar. Ama onu iyi halden şartlı tahliye etmişler ve şimdi Magic tahtını geri almak için geri döndüğünden beri adam yeraltına falan çekilmiş."

Çete politikası her zaman çok dramatik olmuştur. Bir grup zar zor yasal, düşük seviyeli haydut, bölge için savaşıyor, nüfuz için savaşıyor, sokak itibarı için öldürüyor, en kötü, en sert olduklarını kanıtlamak için çok çaresizler, yollarına çıkan herkesi taciz ediyor ve katlediyorlar. Boktan krallar. Günümüzün trajedisi.

Yine de bir şey Jericho'nun dikkatini çekti ve midesindeki patlamış mısır isyan etmekle tehdit ederek tuttu. "Kaçakçılık mı?"

Seven tereddüt etti. "Evet, dostum. O 4Loco. Compton'la 5. Cadde'deki uyuşturucu batakhanesinden kız kaçırıyorlar. Biliyorsun."

Jericho beynini zorladı. Bunu biliyor muydu? "Orası bizim bölgemiz değil. Kendi arka bahçemizdeki pisliklerle uğraşmakta yeterince zorlanıyorum. Bu Bryan Alvarez'i nerede bulabilirim?" Jericho sordu. "Nerede olabileceği konusunda seni uyardılar mı?"

"Hayır, dostum. Bu olay uzun zaman önce olmuş gibi görünüyor. Sormaya devam edeceğim.

Çocukları bilgilendireceğim, bakalım daha fazlasını bulabilecekler mi?"

Atticus masadan kendi telefonunu almak için uzandı ve aradığını bulana kadar kaydıldı.

Jericho içini çekti, sesi gergindi. "Evet, tamam. Beni haberdar et."

Jericho'nun bağlantısı tam da neşeli bir sesin "Hey, Günişığı" demesiyle kesildi.

Jericho'nun kaşları havaya kalktı. Neredeyse gece yarısı olmalıydı. Gecenin bu saatinde kim bu kadar uyanık olabilirdi ki? Atticus güneşli selamlamayı görmezden geldi. "Benim için Bryan Alvarez'in izini sürmeni istiyorum. Yazılışından emin değilim ama reşit olmayanlara tecavüz ve insan kaçakçılığından hapis yatmış. 4Loco çetesiyle birlikte çalışıyor. Magic olarak biliniyor."

Bu ünlü Calliope idi. Öyle olmalıydı. Atticus'la ve onun nezaket yoksunluğuyla uğraşmaya alışkın olduğu belliydi. Jericho hızlı hızlı yazılanları dinledi.

"Onu buldum. Bryan Alvarez. Otuz altı yaşında. Darren ve Dinita Alvarez'in oğlu. Dağıtmak amacıyla bulundurmaktan iki yıl yatmış,

Aile içi şiddetten altı ay, reşit olmayan birine tecavüz ve insan ticaretinden altı yıl. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

Vay anasını. Bu hatun FBI için mi çalışıyordu? Kadının beş dakikadan kısa sürede topladığı bilgileri Jericho'nun toplaması altı ay sürerdi. Atticus'un kadın hakkında bu kadar ukala olmasına şaşmamalı. Eğer Jericho'nun parmaklarının ucunda böyle bir bilgi olsaydı, o da kendini beğenmiş olurdu.

"Öncelikle, siciline eklenmiş bilinen ortaklarının bir listesi var mı ve bunlardan herhangi biri Scar sokak adını kullanıyor mu?"

Klavyeye birkaç kez daha vuruldu. "O bir çetede, tatlım. Bilinen yaklaşık yüz ortağı var. Özellikle Scar olarak bilinen birini göremiyorum. Yine de, olması gereken ondan fazla kişi var."

"Lanet olsun. Bunu zor yoldan yapmamız gerekecek. ortaklarının sabıka fotoğraflarını alıp -yüzünde yara izi olanlara odaklanıp- Lucas'a gönderir misin ve içlerinden birinin imgeleminde gördüğü adam olup olmadığına bakar mısın?"

"Elbette, tatlı yanaklar."

"Bryan Alvarez'in bilinen son adresi sizde var mı?" Jericho soruyu Calliope'ye yönelterek sordu.

Uzun bir duraklama oldu. Kadın tereddütle, "Bir kontrol edeyim," dedi. "Tamamdır. Adresi sana mesaj atarım."

"Calliope, değil mi?" Jericho sordu.

"Evet. Jericho, değil mi?" diye karşılık verdi, esprili olduğu belliydi.

Kaşları havaya kalktı ve Atticus'un bir kez daha kulaklarının ucuna kadar kızarmasını izledi.

"Evet. O benim. Bilgi için teşekkürler Calliope." "Ne zaman istersen Jericho," dedi.

Atticus, "Sadece bilgiyi gönder," diye tersledi.

"Çoktan gönderildi. Güle güle, Sunshine. Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Atticus başka bir şey söylemeden bağlantıyı kesti. Jericho elini Atticus'un saçlarında dolaştırdı ve kulağına doğru mırıldanabilmek için başını eğerek, "Benden mi bahsediyordun Çilli?" diye sordu.

Atticus alay etti. "Evet, ona davetsiz gelen baş belası hakkında her şeyi anlattım." Bunu söylerken bile Jericho'nun kulağına daha iyi erişebilmesi için kendini çevirdi.

Jericho usulca kıkırdadı ve Atticus'un teninde tüylerin diken diken oluşunu izledi. "Sen bana geldin, Çilli. Hatırladın mı?"

Atticus başını çevirerek Jericho'nun ağzını yağmalamasına izin verdikten sonra, "Önce ofisime geldin," dedi.

"Evime geldin," diye alay etti Jericho. "Ne yaparsam yapayım gitmeyeceğini söylemiştin. Seni becermem için bana yalvarmıştın, hatırladın mı?"

Atticus, Jericho'nun dudaklarını bir kez daha ararken, "Hatırlıyorum," demeyi başardı.

Ondan sonra hiç konuşulmadı, sadece öpüldü, dokunuldu ve arada bir iç çekildi ya da inlendi. Hiçbir yere gitmedi. Atticus bundan daha fazlası için havasında olmadığını açıkça belirtmişti, bu da Jericho için sorun değildi, ikiye dört bir çiviye çakacak kadar sert olsa bile.

Yavaşladıklarında film bitmişti. Atticus dizüstü bilgisayarını yan masaya koydu. Jericho, Atticus'un küçük kaşık olması için onları yuvarladı. Jericho'ya gitmesi gerektiğini söylemek için hazırlandığını hissedebiliyordu. "Bana yatıya kalamayacağımı söylemeye kalkma, Çilli. Bu gece benim kollarımda uyuyacaksın. Bunu kabullen."

Atticus şımarık bir çocuk gibi homurdandı. "Peki. Tartışamayacak kadar yorgunum."

Jericho dudaklarını ulaşabildikleri her tenin üzerinde gezdirerek, "Ne kadar nazık bir ev sahibi," diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra Atticus, "Arkadaşımız Bryan ile ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Jericho tembel araştırmasını durdurmadı. Dişlerini o noktaya sürmeden önce dilini Atticus'un omzuna dokundurdu.

Jericho'nun parmakları göğsünde ve karnında gezinmeye başladığında Atticus hafifçe kıpırdandı. Atticus dokunulmaktan çok hoşlanıyordu. Bunu seviyordu. Hiç düşünmeden ona doğru yöneldi. Çok sıcaktı.

Sonunda, "İyi ama ben sadece sana eşlik edeceğim. Sana söyledim, öldürme kısmını sevmiyorum."

Jericho başını salladı ve ensesine bir öpücük bıraktı. "Sadece sana eşlik etmek istiyorum, Çilli. Islak işi ben yaparım."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. "Sadece kardeşlerime söyleme. Sonunu asla duymayacağım."

"Şimdiden beni aileyle tanıştırmayı mı düşünüyorsun?" Jericho alay etti.

Atticus omuz silkti. "Eminim eninde sonunda onlarla tanışacaksın. Artık birçoğu seni biliyor. Eğer seni onlara götürmezsem, gelip seni bulacaklardır. Muhtemelen zaten seni izliyorlardır."

Jericho bunun kendisini endişelendirmesi gerektiğini düşünüyordu ama ne öğreneceklerdi ki? Onlarla aynı işi yaptığını mı? "Yani, sen yaptın

onlara benden bahset."

Atticus derin bir iç çekti. "Tam olarak değil. Sadece... oldu işte. Karmaşık bir durum."

Jericho elini Atticus'un kalçasının üzerinde gezdirdi. "Ailenin senin eşcinsel olduğunu düşünmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Atticus omuz silkti. "Ailem cinselliği önemsemez. Çoğu eşcinseldir. İstatistiksel olarak imkansız görünüyor ama bir kadınla ciddi olarak çıkan tek kişi benim."

Jericho'nun midesi ekşidi, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Kendra."

"Sana onun adını söyledim mi?" Atticus sordu.

Jericho'nun tutuşu sıkılaştı. "Ben de ev ödevimi yapıyorum Çilli. İkiniz hakkındaki tüm makaleleri gördüm. Dürüst olmak gerekirse, gerçek bir kaltağa benziyor."

Atticus yumuşak bir kahkaha daha attı. "O gerçek bir orospuydu. Psikopat olduğundan da oldukça eminim. Kardeşim August, onun sadece bir narsist olduğundan emindi. Her ne olursa olsun, bir amacı vardı ve yoluna çıkan yaratığın vay haline."

"Onda ne buldun?" Jericho midesinin sıkışmasından nefret ederek sordu.

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?" Atticus sordu.

Hayır. "Evet."

"Hiçbir şey. Benim peşimi bırakmıyordu ve ben de onunla mücadele edemeyecek kadar çalışmakla meşguldüm. Eminim en büyükleri olarak babamın parasının bana miras kalacağını düşünmüştür, çünkü peşinden koşabileceği daha ateşli bir sürü Mulvaney vardı, ama o her şeye saldırdığı gibi bana da aynı kararlılıkla saldırdı."

"Neden ondan kurtulmadın?"

"Öldürmek gibi mi?" Atticus sordu.

"Hayır, ona siktirip gitmesini söylemek gibi mi?"

"Güzeldi ve hangi çatalı kullanacağını biliyordu ve siyah kartıma erişimi olduğu sürece yolumdan çekildi."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye homurdandı Jericho.

Atticus hareketsiz kaldı. "Sen... Sen Kendra'yı kıskanıyor musun?"

Jericho yalan söyleyebilirdi ama aralarında hiç yalan yoktu. Şimdi de başlamak istemiyordu. "Evet. Hem de çok. Pençelerini sana batırması fikri hoşuma gitmiyor."

Atticus yüz yüze gelene kadar onun kollarında yuvarlandı. "Evet, o çoktan gitti. Dostça ayrıldık. Bana söylediği son şeyin yatakta berbat olduğum olduğuna eminim. Tasarımcım, Kendra'nın yatak odasındaki becerilerime ilişkin değerlendirmesine şaşırılmış görünmüyordu."

Jericho Atticus'un burnunu, yanaklarını ve gözlerini öptü. "Onun kaybı, Çilli, çünkü ben paylaşmıyorum."

Atticus'un yüzü kızarmış, sesini sakın tutmaya çalışıyor ama başaramıyor gibi görünerek, "Peki ya sen?" diye sordu.

Jericho, Atticus'la sarmaş dolaş olmaktan, baldırlarının birbirine sürtünmesinden, göğüslerinin birbirine değmesinden, kalçalarının değmesinden hoşlanıyordu. Elinin Atticus'un mükemmel poposunun kabarıklığını avuçlamak için kaymasına izin verdi. "Peki ya ben?"

Atticus, Jericho'nun nefesini dudaklarında hissedebileceği kadar yakındaydı ve "Uzun süreli bir ilişkin oldu mu? Peki ya şu polis? Gabriel?"

Jericho iç çekti. Siktiğimin Gabe'i. "Birbirimizi mahalleden tanıyorduk. Kız kardeşimin davası ona verildikten sonra birkaç kez takıldık, ara sıra çıktık. Erkek arkadaşım olduğumu sanıyordum."

Atticus'un alnında kırışıklıklar oluştu. "Ama sonra ?" "Evet."

"Bu seni üzdü mü?"

Jericho omuz silkti. "Senin Kendra'yla çıkma sebebin neyse ben de onunla o yüzden çıktım. O da oradaydı. Ama ikimiz de bu ilişkiyi sıradanlıktan öteye götürecek kadar bağlanmış değildik. İyi de oldu. Birlikte olduğumuz süre boyunca bir erkek arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Sanırım hâlâ da var."

Atticus onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü inceledi. "Ben de paylaşmıyorum," dedi sonunda, dudakları Jericho'nunkilere değerken. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen de başka kimseyi beceremezsin."

Jericho ileri atıldı ve her ikisi de biraz ağır nefes alana kadar dilini Atticus'un ağzına soktu. "Başka birini istediğimi mi sanıyorsun? Kimse seninle kıyaslanamaz, Çilli. Sen aşılmaz ve savunmasız olmanın garip bir şekilde mükemmel bir bileşimisin ve ben buna doyamıyorum."

Atticus zorlukla yutkundu. "Bir sen varsın."

Jericho onu tekrar öptü. "Güzel. Çünkü benim olanı korumak için öldürmekle ilgili bir sorunum yok. Eminim bunu artık biliyorsundur."

Atticus kalçasını Jericho'nunkinin arasına soktu ve başını göğsüne yaslamak için daha da yaklaştı. "Biliyorum. Öldürmeyi sevmiyorum ama senin için ben de öldürürüm."

Jericho'nun midesi bulandı. "Biliyorum, Freckles. Biliyorum."

ELEVEN

ATTICUS

İlk mesaj saat 8:15'te, masasına oturduktan birkaç dakika sonra geldi: Jericho işe gelip gelmediğini soruyordu. Atticus geldiğine dair güvence vermiş ve beyaz önlüğünü giymişti, son zamanlarda işi çoğunlukla bağış toplamak olsa da günü laboratuvarında geçirmeye niyetliydi.

Kuşluk vakti bir mesaj daha geldi: Jericho bir aynanın önünde duruyordu, üstsüzdü, tulumu belinden sarkıyordu ve yüzünde katı çeliği eritebilecek bir ifade vardı. Bu adam dün gece onun içindeydi. İki kez. Bir kez dün gece ve bir kez de bu sabah, ama yine de. Hay sikeyim.

Jericho ateşliydi, sadece Atticus için değil. Telefonundaki fotoğrafı bir dergiye satacak kadar seksiydi, bazen Atticus bu adamın ona sadece tahammül etmekle kalmayıp ona saygı duyuyor gibi görüldüğüne ve uğruna savaşmaya değermiş gibi davrandığına inanamıyordu. Kardeşleri bile böyle düşünmüyordu.

Atticus yanıt vermedi ama fotoğrafı kaydedip duvar kağıdı yaptı. Kim bilebilir ki? Telefonunu hep kilitli tutardı.

Öğle yemeği için tam çıkmak üzereydi ki, mikroskobun yanındaki tezgâhta duran telefonu titredi. Yaptığı işi bırakmadı ama kilit ekranında beliren metin balonuna bir göz attı.

Seni çalışma tezgahımın üzerine eğdiğimi, parmakladığımı ve yükümü içine boşalttığımı hayal ettiğimde çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Sen mi?

Atticus'un içine bir sıcaklık hucum etti, yüzü kızardı ve pantolonu rahatsız edici bir şekilde daraldı. Elindeki lamı neredeyse karıştıracaktı ki karışısında çalışan teknisyenlerden biri ona tuhaf bir bakış attı. Onun laboratuarda olmasından nefret ediyorlardı. Onu ofisinde tercih ediyorlardı. Kendisinden ne kadar nefret ettiklerini biliyordu.

Geri yazmak için eldivenini çıkarmış: **Bu kulağı pek sağıklı gelmiyor.**

Neredeyse anında, Jericho'nun bir yanıt yazdığını gösteren üç nokta atlamaya başladı. Bu neden Atticus'un midesini bulandırıyordu?

Hijyeni sikeyim, illi. Seni kirletmek istiyorum. Gerçekten, çok pis. Seni dllerimle öyle bir doldurmak istiyorum ki, sen ofisinde kanseri falan tedavi etmeye çalışırken bütün gün içinden aktığını hissedeceksin.

Atticus kıpkırmızı olduğından neredeyse emindi. Bariz ereksiyonunu gizlemek için masaya yaklaştı. **Tamir etmen gereken arabalar yok mu?**

Ögle yemeğindeyim. Ayrıca, mükemmel bir çoklu görev oyuncusuyum.

Atticus homurdandı ve gözleri hızla işlerine geri dönen teknisyenin bir başka şaşkın bakışını kazandı. **Evet, benim işim sabit bir el ve tüm dikkatimi vermemi gerektiriyor.**

Dikkatini dağıttığını mı söylüyorsun, Freckles?

Atticus gözlerini devirdi ama drstce cevap verdi. **Evet, kesinlikle ylesin. Kesinlikle ylesin. Zehirli kimyasallarla uğraşıyor, asit şişeleriyle hokkabazlık yapıyor olabilirim. lseymdim ne hissederdin?**

Dört ağılama emoji si belirdi ve ardından ***"Tamam. Düşüncelerimi kendime saklayacağım ama sadece ögle yemeğinde bana kirli bir fotoğraf göndereceğine söz verirsen.***

Atticus kıpkırmızı kesildi, bir kez daha teknisyenlerine gizlice baktı, kendisiyle ya da yaptığı işle ilgilenmedikleri için minnettardı.

Ne kadar kirli? Atticus karşı ıktı.

Sanırım bu seni ne kadar yalnız bırakmamı istediğıne bağı. Bütün gün çalışmana izin vermemi istiyorsan, bana oldukça skandal bir şey gndermen gerekecek.

Atticus i çekti. **Tahminde bulunmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Ne yapmamı istediğini söyle.**

O üç nokta sekti ve sonra başka bir metin belirdi. ***Tamam, Freckles. Ofis kapısını kilitlemeni, o büyük masana oturmanı, pantolonunu amanı ve seni ne kadar sertleştirdiğimi göstermeni istiyorum.***

Tamam. On dakika.

Hızlıca bir fotoğraf çekip işi bitirmeyi planlamıştı ama masasına oturur oturmaz hayal gücü bir anda onu ele geçirdi. Pantolonunu açtı, yarı sertleşmiş sikini eline aldı, Jericho'nun sözleri aklına kazınmıştı. Onu domaltmayı, parmaklarını içine sokmayı, onu becermeyi düşünüyordu... Atticus tezgâhın kenarının kalçalarına batışını, Jericho'nun parmaklarının vücudunu istila edişinin yakıcılığını, Jericho'nun siki eve çarptığında teninde alevlenecek zevk kıvılcımlarını hayal etmemeye çalıştı.

Fikrini değiştiremeden video düğmesine tıkladı ve kendini kaydetmeye başladı. Gözlerini kapattı ve kamerayı eline odaklayarak bu senaryonun nasıl gerçekleştiğini hayal etmeye başladı. Bitirmesi uzun sürmedi, elinin üzerine döküldü, pantolonunun yoldan çekilmiş olmasına şükretti. Bundan sonra laboratuvara dönmeyi planladığından değil. Yapması gereken evrak işleri vardı.

Jericho, Yargıç Judy'nin saatine vurduğu bir gif gönderene kadar on dakika daha telefonundaki dosyaya bakarak temizlendi. İçini çekti, videoyu yükledi ve gönder tuşuna bastı. Ondan sonra sadece sessizlik oldu. Atticus hayal gücünün çıldırmasına izin vermemeye çalıştı. Jericho'yla ne duygusal, ne cinsel, ne de ahlaki açıdan fazla ileri gitmek diye bir şey söz konusuydu. Yine de, başka bir mesaj görünene kadar telefonuna tekil bir yoğunlukla baktı.

Bu sefer sadece iki emojiydi. Salya emojişi ve su damlacıkları emojişi. Kaşlarını çatı. Su damlacıkları ne anlama geliyordu? Noah'ya bir mesaj gönderdi, o da bir düzine gülme emojişi gönderdikten sonra bunun sadece cinsel bağlamda ıslak anlamına geldiğini bildirdi. Atticus ofisinde tek başına olmasına rağmen kızarmıştı. Noah ya da Jericho'dan daha fazla açıklama istemeyi reddetti. Neyse ki sormasına gerek kalmamıştı.

On beş dakika sonra karşılığında bir video aldı. Jericho banyosundaydı, tulum kalçalarına yapışmış, siki elindeydi. "Kahretsin, bu çok ateşliydi Çilli. Yukarı gelip bununla ilgilenmek zorunda kaldım. Bana ne yaptığını gördün mü?"

Atticus tekrar sertleşebilseydi, sertleşirdi. Jericho'nun Atticus'a yapmak istediği her şeyi anlatırken kendi sikini yumruklamasını izlemek, ofisinin banyosunda soğuk bir duş almayı düşünmesine neden oldu.

"Sikeyim. Bu gece seni tamamen kendime aldığımda, seni açacağım, seni mastürbasyon yaparken dilimi dar deliğine sokacağım. Sonra sen boşalmak için yalvarana kadar seni güzelce ve yavaşça becereceğim.

Seni doldurmam için." Jericho boşaldığında zor nefes alıyordu, sesi titriyordu, "Tanrım. Sikeyim. Siktir."

Jericho kamerayı yüzüne doğru çevirdiğinde Atticus sıçradı, böylece şişmiş göz bebeklerini ve sinsi sırtışını görebildi. "Akşam görüşürüz Çilli. İşte iyi günler."

Oh, sen de mi, diye düşündü Atticus alaycı bir tavırla.

Garip bir şekilde, işte iyi bir gün geçirmişti. Evrak işlerini halletmeyi başarmış, JAMA için yazdığı makaleyi bitirmiş ve hatta telefonu çalmadan önce birkaç e-postaya cevap vermeyi başarmıştı. Gözlerini kırptırdı, ellerini yüzünde gezdirdi ve penceresinin dışında güneşin çoktan battığını fark etti. Masadan telefonunu aldı ve bunun normal telefonu değil, kullan at telefonu olduğunu hemen fark etti.

İçini çekti. Bu gece ya da herhangi bir gece aile meseleleriyle uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Aiden'ın Thomas'a karşı ailevi duygulardan daha az şey hissedebileceğini anladıklarından beri eve gitmekten korkuyordu. Görünüşe bakılırsa Thomas duygularını içkiye dökmekten kendini soyutlamaya geçmiş, Noah ve Lucas'ı da boşluğu doldurmakla baş başa bırakmıştı.

Tüm bunlara rağmen telefonu aldı ve arayanın kardeşleri değil de Jericho olduğunu fark edince kaşlarını çatı. Numarayı ona o sabah Brian/Bryan'la olan randevularını koordine etmesi için vermişti. Ama onun bu kadar çabuk kullanacağını tahmin etmemişti.

İki mesaj vardı. Biri adres, diğeri de sadece şöyle diyordu: ***Benimle kulübede buluş. Arkadaşımızın güvenliğini sağladım.***

Jericho açıkça hiç vakit kaybetmedi. Her zaman çok kararlıydı. Ne istediğini gördü ve onu aldı. Atticus da dahil. Bu konuda kızgın olmak için gerçekten çok uğraşıyordu ama Jericho'nun tüm dikkatini istemediğine kendini ikna edecek enerjiyi toplayamıyordu.

Atticus anahtarlarını ve cüzdanını aldı, bagajında her zaman gitmeye hazır bir çanta olduğu için minnettardı ama o kalın bataklık çamuruna geri döndüğü için yüzünü buruşturuyordu. Siktir et, zula evlerinden birinde duracak ve izi sürülemeyecek bir kamyonet alacaktı. Bebeğini bataklığa geri getirmeyecekti. Üç yıkamadan sonra bile içi hâlâ hafif acı su ve çürüyen bitki kokuyordu.

Motor çalışır çalışmaz cevabını verdi.

Yola çıkıyorum.

Atticus kulübeye zamanında varmayı başardı. Özellikle de dalların boyayı çizmesinden ya da çamura saplanmaktan endişe etmenize gerek kalmadığında, 4x4'le zorlukla yürünen patikada ilerlemek çok daha kolaydı. Kamyoneti Jericho'nun eski model Bronco'sunun yanına park etti. Tamirci arabalarını severdi. Atticus kısa bir süre durdu. Jericho onu böyle mi görüyordu? Tamirci mi? Bir proje mi? Bu fikrin onu olduğundan daha fazla rahatsız etmesi gerektiğini düşündü. Ona bakıp da böyle düşünen ilk kişi Jericho değildi. Thomas bile onun hakkında böyle düşünüyordu.

Pencerede tek bir ışık yanıyordu ama Atticus'un Jericho'nun etrafta dolaştığını görmesine yetecek kadar aydınlatıyordu. Motor sesini duyduğundan emin olmasına rağmen, orada olduğunu bildirmek için Jericho'ya mesaj attı. Katilleri ürkütmek para kazandırmazdı. Kapıyı açtı ve Jericho'nun bakışları üzerinde gezindi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Selam Çilli. İyi zaman geçirmişsin."

"Kamyonu getirdim."

Atticus sandalyeden kapıya doğru uzanan zayıf kan izini fark etti. Bir zamanlar Trevor'ın oturduğu sandalye. Büyük bir şey Trevor'ın cesedine yardım etmiş ve onu yuvasına geri götürmüştü. Sandalyeyi, ağzındaki tıkaçın arkasından çığlık atan kahverengi saçlı adama bırakacak kadar kibardı. Atticus onun Bryan olduğunu tahmin edebiliyordu.

Dehşet içinde çığlık atmıyordu. Hayır, Bryan çok kızgındı, hatta öfkeliydi. Terli yüzü kıpkırmızıydı ve alnındaki bir damar nabızıyla eş zamanlı olarak zonklıyor, onlara hiçbir şey anlamadığı aklından geçenleri anlatıyordu. Bol bir kot pantolon ve karısının kazağının üzerine flanel bir tişört giymişti, sanki Central Casting'den fırlamış bir çete üyesi gibiydi.

"Sen buraya geldiğinden beri bunu yapıyor mu?" Atticus çantasını, Jericho'nun bir adama işkence ederek öldürmesini izlediği son seferde oturduğu masanın üzerine bırakarak sordu.

"Sadece uyandığından beri," dedi Jericho, umursamaz bir tavırla. Atticus'un midesi, o gelmeden önce yemek yemeye vakti olmadığını duyurmak için o anı seçti. Jericho kıs kıs güldü. "Şu sevdiğin granola barlardan getirdim. Çantamdalar."

"Yaptın mı?"

"Evet, Freckles. Yemek yemenin senin için büyük bir öncelik olmadığını biliyorum. Zıyan olup gitmene izin veremem." Atticus'un kışına bir tokat attı ve Bryan bir kez daha tıkaçının arkasından korkmaya başladı.

Atticus granola çubuklarını buldu ve masanın üzerine zıplayıp başını çantasına yaslayarak ikramını açtı. Jericho işkence aletlerini Atticus'un hemen altındaki bankta sıraladı, böylece Atticus'un bir şey vermek için zorlanmasına gerek kalmadı. Jericho gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

"Hazır mısınız?" Jericho sordu.

Atticus bir lokma granola yerken, "Elbette," dedi.

Jericho adamın ağzındaki bandanayı kopardı. "Siz orospular benim kim olduğumu biliyor musunuz? Az önce ne yaptığını biliyor musun? Adamlarım bağırsaklarını deşecek, kışına öyle bir meşale sokacaklar ki _."

Jericho, Bryan'ın önüne bir sandalye getirmeden önce iç çekerek ağzındaki tıkaçı geri soktu ve arkasına geçebilmesi için sandalyeyi döndürdü. "Bryan, bir dakika durup bunu düşünmen gerek. Maske takmadığımıza dikkat et. Bu da yakalanmaktan endişe etmediğimiz anlamına geliyor." Jericho kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkardı. "Neden yakalanmaktan endişe etmediğimizi biliyor musun?" diye sordu, çığlık atarken adamın derisini gözünün köşesinden ağzının köşesine kadar açtı. "Çünkü buradan yürüyerek çıkamayacaksınız."

Kederin yedi aşaması genç Bryan'ın üstesinden gelirken Atticus granola barından bir ısırık daha aldı. Başını sallarken gözleri büyüdü. Atticus iç çekti. İnkâr. Ağzındaki tıkaçın arkasından Bryan tekrar bağırmaya başladı. Öfke. Yakında pazarlık başlayacaktı. Atticus pazarlıktan nefret ederdi.

"Bu iş iki yoldan birine gidecek. Kolay ya da zor." Bryan bir şekilde kendini bağlarından kurtarmaya çalışırken Jericho başını salladı ve bu sırada hâlâ konuşuyordu. Jericho, "Şşşt," diye azarladı. "Teklifimi kaçırmak istemezsin."

Adam ona ters ters baktı ama sustu.

"Teklifim şu. Sorularına cevap verirsen çabucak ölürsün. Cevap vermezsen yavaşça ölürsün... çığlık atarak."

Adamın bakışları ön kapıya kaydı, sonra tekrar Jericho'ya döndü. Jericho bu kez ağzını kapattığında adam sessiz kaldı.

"İşbirliği yapacak mısınız?"

"Dostum, siktir git, fa-"

Jericho bıçağı adamın dudaklarının arasından geçirdi. "Bu cümleyi bitirmemeni şiddetle tavsiye ederim."

Bıçağı çıkardığında kan da peşinden geldi. Yara yüzeyseldi ama diller her zaman bir orospu gibi kanardı.

"Ne istiyorsan onu yap dostum. Sana hiçbir şey söylemiyorum. Senden korktuğumu mu sanıyorsun lan-" Sözüünü kesti. "Konuşursam ekibin aileme yapacaklarından daha kötü bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu senin çetenle ilgili değil Bryan. Bu senin arkadaşınla ilgili. Scar adında biriyle."

Atticus, Scar'dan söz etmenin adamı rahatlatacağını düşünmüştü ama onun yerine omuzları geriye gitti ve gözleri sanki bu bir tür sınavmış gibi sağa sola kaydı. "Bu isimde birini tanımıyorum."

"Sorun şu ki Bryan... onun kim olduğunu biliyorsun. Bildiğini biliyoruz. Bu söz konusu değil. Kim olduğunu bilmek istiyoruz. Çete arkadaşlarından biri mi? Bu yüzden mi bu kadar korkuyorsun?"

Adam alay etti, dudaklarından fışkıran kan Jericho'nun yüzünden kıl payı kaçtı. "Siktir git, adamım."

"Kibar olmaya çalışarak zamanını boşa harcıyorsun," dedi Atticus, akülü matkabı almak için uzanarak. "Bunu diz kapaklarından birini patlatmak için kullan ve ya ölsün ya da sana bilmen gerekenleri söylesin."

Jericho oturduğu yerden kalktı, Atticus' matkabı aldı, düğmesine bastı ve kükreyerek çalışmasını izledi. "Bunlardan birini daha önce bir dizde hiç kullanmamıştım."

"Diz kapağının yanlarındaki en yumuşak kısmı hissedin. Sonra on beş ila kırk beş derecelik bir açıyla girerek menisküs, popliteal tendon ve çapraz bağın yırtılmasını sağlamak istersiniz. Onu topallatmanın yanı sıra, bacağını dizinin üstünden kesmiş olmanızı dilemesine neden olacaktır."

Jericho eğildi ve ona iffetli bir öpücük verdi. "Teşekkürler, Çilli." Bryan'a geri döndü. "Ne dersin? Madem konuşmayacaksın, o zaman küçük bir operasyon oyunu oynayalım. Sence herhangi bir kemiğe ya da ana artere çarpmaktan kaçınabilir miyim?"

Atticus sıkılarak, "Eğer çok yavaş gidersen, acıdan kalbi durabilir," diye uyardı.

"Huh," diye düşündü Jericho. "Duydun mu Bryan? Ben sana ölümüne işkence etmekten vazgeçmeden önce kalp krizi geçirip ölürsen şanslı olacağını mı sanıyorsun?"

Jericho, Bryan'ın diz kapağına çeyrek santim kadar yaklaşıncaya, "Bekle. Bekle. Bekle!" diye bağırdı. Jericho elini tetikten çekti ve Bryan'a umutla baktı. Adam perişan görünüyordu. "Benden ne istiyorsun dostum? Sana bir şey söylersem ailemi öldürürler."

"Onlar mı?"

Bryan öfkeli ve dehşete kapılmış bir halde çenesini öne doğru uzattı. "Bu ne lan?"

Atticus ayağa kalktı ve bacaklarını masanın kenarına doğru salladı. "Ailenizi güvende tutabilirim ama bunun için arkadaşınızın adı ve konumundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Dostum, Scar senin sorunlarının en küçüğü. Asıl endişelenmen gereken onun kimin için çalıştığı."

Atticus bakışlarını Jericho'ya ve sonra tekrar Bryan'a çevirdi. "Pekâlâ, Scar'ın gerçek adıyla başlayalım."

Bryan tereddüt edince Jericho matkabın tetiğine tekrar bastı ve yerine oturttu.

Bir kez daha, Bryan çığlık atmaya başladı, "Bekle. Bekle.

Bekle. Bekle." Atticus, "Son şansın Bryan," diye uyardı.

"Adını söyle. Şimdi."

"Carlos."

"Carlos ne?" Jericho soğuk bir sesle sordu.

Sadece bir saniye tereddüt etti, gözleri matkaba sabitlenmişti. "Perez. Carlos Perez."

"Gördün mü? O kadar zor muydu?" Jericho sordu.

"Bu Carlos denen adamı nerede bulabiliriz?" Atticus sordu.

Bryan homurdandı. ". Seni bulur ve umarım .

Kiminle ya da neyle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok." "O zaman neden bizi aydınlatmıyorsun Bryan?" Atticus sordu.

Jericho bir kez daha sandalyenin arkasına yaslanarak oturdu. "Her şekilde öleceksin evlat. En azından acı içinde çığlık atmadan ölebilirsin."

"Bak, Scar... Carlos... eskiden bizimle takılırdı. Orkide'den birkaç fahişeyi pazarladığım için tutuklandığımda ekibimin başına geçti. Ama ben çıktığımda o çok daha korkunç adamlarla takılıyordu."

"Rakip bir çete gibi mi?" Atticus sordu.

"Hayır, dostum. Rakip çete yok. bizimkilerle nasıl başa çıkacaklarını bilmediklerini mi sanıyorsun? Bu lanet bir terör savaşı değildi. Bu insanlar , dostum. Paraları var. Bağlantıları var. On yıldır bölgemizde faaliyet gösteriyorlar ve kimse orada olduklarını bile bilmiyor. Onlar lanet olası hayaletler."

Jericho, Bryan'ın verdiği bilgileri değerlendirirken Atticus'la bakıştı. "Ne demek istiyorsun?" Atticus sordu. "Hayaletler, nasıl?"

Bryan başını salladı ve Jericho'nun omzunun üzerinden pencereye baktı. "Yardım edeceklermiş gibi davranıyorlar, biliyor musun? Beklemediğin kişiler onlar. Beyaz şövalyeler, haç taşıyanlar ve her şeyi düzeltebileceklerini söyleyenler."

"Sanki bir klan mitinginden bahsediyor gibisin. Bize Carlos'u nerede bulabileceğimizi söyle."

"Dostum, ben de sana bunu söylüyorum. Yapamazsın. Patronu onu sorgulayacak kadar yaklaşmana asla izin vermez. O sadece onların uygulayıcısı. Onların adam toplayıcısı. Carlos konuşmadan önce kendi dilini keser."

Jericho, aynı derecede kafası karışmış görünen Atticus'a baktı. Cüzdanını çıkardı ve Bryan'ın önüne bir resim koydu. "Bu kızı tanıyor musun?"

Bryan omuz silkti, konunun aniden değişmesinden dolayı kafası karışmıştı. "Belki mi?" "Belki mi?" Jericho yineledi, sesine öfke karışmıştı.

"Dostum, bu sürtüklerin hepsi aynı görünüyor. Belki de. Neden?"

"Çünkü en son sekiz yıl önce Carlos'la birlikte görülmüş."

Bryan başını salladı. "O zaman umarım önemli biri değildir çünkü onu bir daha asla göremeyeceksin."

"O benim kız kardeşimdi, sikik."

"Dostum, bak. Sana ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Carlos kötü insanlar için çalışıyor. Parası olan insanlar. Gücü olan insanlar. Kız kardeşin gibi insanları sikine takmayan insanlar."

"Besin zincirinin tepesinde biri olmalı," dedi Atticus. "Eminim vardır, kardeşim, ama asla bir isim bulamayacaksın. Ben bulamam. ve bunu bilecek kadar talihsiz olan insanlar artık konuşacak durumda değiller."

Jericho, "Birileri her zaman konuşacaktır," diye ısrar etti. "Doğru motivasyon verildiğinde."

Matkaba baktı ama Bryan başını sallıyordu. "Adamım, matkabı kullan, dişlerimi çek. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Aradığın kişi lanet olası bir efsane, pencereden gizlice girip çocuklarını çalan lanet olası bir çocukluk canavarı. O lanet olası Keyser Soze, dostum. Tüm hayatını mahvedecek ve sevdiğin her bir insanın çığlık atarak ölmesini sağlayacak, ailenin köpeğinin bile. Onu tanıyor olsan bile... onu tanımıyorsun. Kız kardeşin öldü. Öldür beni artık."

Jericho, başını sallayan Atticus'a baktı. Bryan'dan daha fazla bir şey öğrenemeyeceklerdi. Silahı aldı ve susturucuyu tezgahıdan Ruger'a vıdaladı, Bryan'ın acısına son vermek için Jericho'ya uzattı.

Almak için geldikleri şeyi aldılar. Bir isim. Jenerik bir isim ama en azından başlangıç için bir yerdı. Jericho, sandalyeyi geriye doğru devirip Bryan'ın üzerinde şiddetle tepinmeye başlamadan önce adamın gözlerinin arasına bir kurşun yerleştirdi.

Atticus, Jericho tökezleyene kadar onu bıraktı, sonra Jericho'yu arkasından kavrayarak cesetten uzaklaştırdı.

Jericho kurtulmaya çalıştığında bile gitmesine izin vermedi. "Ben iyiyim. İyiyim," diye tersledi.

Atticus sağlam durdu. "Sen iyi değilsin. Kim iyi olur ki? Sadece nefes al."

" oluyor lan? Kız kardeşime ne yaptılar? Neredeydi son sekiz lanet yıl boyunca?"

Atticus dudaklarını Jericho'nun başının arkasına bastırdı. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğiz ve öğrendiğimizde, kim olurlarsa olsunlar, kaç kişi olurlarsa olsunlar, hepsini birden ya da teker teker haklayacağız. Her iki durumda da, sana söz veriyorum, çığlık atarak ölenler onlar olacak." Jericho cevap vermedi ama ona yaslandı. "Hadi eve gidelim."

Atticus ilk başta Jericho'nun onu duyduğundan emin değildi ama sonunda başını salladı. "Evet, tamam Çilli. Hadi eve gidelim."

TWELVE

JERICO

Jericho, Bryan'ın sözlerini düşünmeden edemiyordu. Saçmalıyor muydu? Olamazdı. Ölmekte olan insanlar yalan söylemezdi, özellikle de elinde matkap olan bir adama. Ama bu, Bryan'ın bu insanların polisin radarından uzak tutmak için uydurdukları hikâyenin kurbanı olmadığı anlamına gelmiyordu. İnsanları konuşamayacak kadar korkutmak iyi bir işti.

Jericho, içten içe, en bariz açıklamanın Carlos'un Mercy'yi insan ticaretine alet ettiği, onu bir keşe dönüştürdüğü, böylece baştan çıkarmasına daha açık, manipüle etmesi daha kolay, ailesinden uzaklaştırması daha kolay olduğu olduğunu biliyordu. Bu onların mahallesinde benzersiz bir hikaye değildi. Hiçbir yerde benzersiz bir hikaye değildi.

İnsanlar insan kaçakçılığının üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleşen bir şey olduğu fikrine sahipti. Kadınların ve çocukların bir suç dizisinden fırlamış gibi nakliye konteynerlerine doldurulduğunu düşünüyorlardı. Kötü adamların mükemmel bir şekilde düzenlenmiş hayatlarından çok uzakta olduklarını hayal ediyorlardı.

Ancak gerçek şu ki, çoğu zaman insan ticaretine maruz kalan kızlar bunu bilmiyordu bile. Pezevenklerini erkek arkadaşları sanıyorlardı, onları sevdiklerini sanıyorlardı çünkü onlara böyle söylenmişti. *Eğer beni sevseydin, bu adamla yataydın. Sadece bir kere. Paraya ihtiyacımız var. Bencil olma.*

Jericho bunu yüzlerce kez görmüştü. Kızları kendilerinden çok daha yaşlı birileri tarafından tımar edildiği için perişan halde ona gelen ebeveynler

Bonnie ve Clyde olduklarına inanan bir çete üyesi. Küçük kız kardeşinin kurnazca konuşan bir avcının eline düştüğünü düşündükçe midesi bulanıyordu. Ama bu en olası senaryoydu.

Pezevenkler bir kızı ya da çocuğu yıllarca günde otuz kez satabilir ve stok yenileme kaygısı duymazlar. Hangi girişimci suçlu bunu geri çevirir ki? En basit çete üyeleri bile arz ve talebi anlardı. Ve onlar için herhangi bir kızın tek anlamı buydu. Ürün.

Elini direksiyona çarptı, çarpmanın düşüncelerini kız kardeşinin bir böbreğini kaybederek nehre düşmesine neden olabilecek şeylerle ilgili bir tavşan deliğine düşmekten uzaklaştıracığını umuyordu.

Telefonu yanındaki koltukta titreyerek dikkatini çekti.

Atticus.

Dikiz aynasından kendisini takip eden kamyonu baktı. Atticus iki şeritli karanlık otoyolda sadece belli belirsiz bir çizgiydi. "Öyle mi?"

Atticus tereddütle, "İyi misin?" diye sormadan önce hafif bir duraksama oldu. Jericho içini çekti. Hayır, tabii ki iyi değildi. Ama bu Atticus'un suçu değildi.

"Bryan'ın söylediklerinin üzerinden geçip duruyorum. Bunların hiçbiri mantıklı değil."

"Bana bir hikaye gibi geliyor. Bir çeşit şehir efsanesi. Bu iyi bir fikir. İnsanları olayların derinine inmekten, polislerle konuşmaktan alıkoymak için büyük, kötü bir öcü uydurmak. Mafya, belki?"

Mafya kesinlikle mahalleyi sindirecek güce sahipti. İtalyanlar onun mahallesinden kaçmıyordu ama bu oradan kız kaçırmadıkları anlamına gelmiyordu. Jericho'nun Mercy'nin terk edilmeden önce nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İrlandalıları ve Rusları kasabadaki kumar ve silah işlerini oldukça iyi kontrol ediyorlardı ama kız ve uyuşturucu işlerini sokak çetelerine bırakmışlardı.

Mafya mantıklı gelmiyordu. "Bryan kimsenin onlardan şüphelenmediğini söyledi. Yardım etmek için oradaymış gibi davrandıklarını söyledi. Kimse mafyayı iyi adamlarla karıştırmaz."

Atticus homurdandı. "Ayrıca onların hayalet olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Hayaletler. Yardımcılar. Haçlar. Kutusunda resim olmayan bir yapboz gibi."

Sinir bozucu olan da buydu. Jericho'nun kötü bir adama ihtiyacı vardı. Kız kardeşinin başına gelenler için cezalandırabileceği birine ihtiyacı vardı. Ama önce, o

ona ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Kahretsin, bu sinir bozucuydu.

Jericho dişlerini sıkarak, "Carlos Perez'i bulmamız gerek," dedi.

"Calliope üzerinde çalışıyorum ama Bryan'la çalıştığımın çok daha fazla çalışmam gerekecek gibi görünüyor."

"Başka ne bilmiyorum. Bu Carlos denen adam elimizdeki tek ipucu," dedi Jericho direksiyonu yumruklayarak.

"Sanırım babamla konuşmalıyım-" Atticus boğazını temizlemek için aniden durdu. "Sanırım babamla konuşmalıyız."

"Babanla tanışmamı ister misin?" Jericho sordu. Normalde bu konuda Atticus'a takılırdı ama mizaha yakın bir şey bulamadı.

"Seni eve getirip kimseyle tanıştırmak *istemiyorum*."

Sözleri taşaklarına inen bir tekmeydi. Yine de esprisiz bir kahkaha attı. "Vay canına. Duygularım için falan endişelenme. Hangi çatalı kullanacağımı bilemeyeceğimden mi korkuyorsun?"

Atticus homurdandı. "Ne dedin? Hayır. Ben senin davranışlarından endişelenmiyorum. Onları için endişeleniyorum. Yabancıların yanında nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Kurt gibiler."

"Yani bu, ailenin senin ima ettiğinden daha az heteroseksüel olduğunu öğrenmesiyle ilgili değil mi?" Jericho bunun neden birdenbire bu kadar önemli hale geldiğinden emin olmadan sordu.

Atticus sinirli bir şekilde iç çekti. "Hayır. Bak, eşcinsel değilim ama senin için... eşcinsel miyim? Bunu açıklığa kavuşturamama ya da pislik kardeşlerime haklı göstermeme gerek yok. Ayrıca, bu onlarla ilgili değil. Kız kardeşine ne olduğunu bulmana yardım etmekle ilgili. Bu daha önemli."

Atticus'un telaşlı açıklaması Jericho'nun içinin ısınmasına neden oldu. "Ve sen ailenin bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben araştırmacı değilim. Ve bildiğim kadarıyla sen de değilsin. Ben sadece insanları öldürürüm ve bunda bile çok iyi değilim. Babam, Noah, Lucas, Calliope, onlar bizim... araştırma ekibimiz gibiler. Yaptıkları şey bu. Öldürdüklerimizi inceliyorlar, polis bile ulaşamayacağı kanıtlara ulaşıyorlar. Calliope'un kıramayacağı bir sistem, babamın kullanamayacağı bir bağlantı, Lucas'ın okuyamayacağı bir nesne ve Noah'ın biz istesek de istemesek de giremeyeceği bir yer yok. Onlardan sana yardım etmelerini istersem, edeceklerdir."

Jericho'nun kalbi kaburgalarının arkasında sıkıştı. Atticus'un ailesinden yardım istemesinin, Jericho'yu aslanın inine sokmasının ona ne kadar acı vereceğini herkesten iyi biliyordu. Ama eğer yardım edecekse bunu onun için yapmaya hazırdı.

Mercy'ye ne olduğunu öğrenmesi için. Bu konuda bir şeyler anlatıyordu. Jericho'nun çok yakından bakması gerektiğinden emin olmadığı bir şey. Atticus kendini umutsuz bir beceriksiz olarak görüyor gibiydi ama Jericho'nun söyleyebildiği kadarıyla mükemmele oldukça yakındı. Ailesi bunu görmese bile.

Felix, Atticus hakkında ne düşünürdü? Diğerleri ne düşünürdü? Jericho umursar mıydı? Belki biraz. Onlar onun ailesiydi. Yardıma ihtiyacı olduğunda her zaman yardımına koşan insanlardı ve her zaman onların yardımına ihtiyacı vardı.

Yaptığı şeyi tek başına yapamazdı. Yardıma ihtiyacı olan çok fazla insan vardı. Suçluların ve hükümetin ülkede yasal olarak bulunmadıkları için faydalandıkları çok fazla insan vardı, çünkü karşı koymalarının bir yolu olmadığını biliyorlardı ve eğer karşı koyarlarsa, işler kötü gittiğinde kimse umursamayacaktı.

Yine de önemli değildi. Eğer Felix ve diğerleri Atticus'u kabullenemiyorlarsa, bunu aşmaları gerekecekti. Onların onayına ihtiyacı yoktu ve Atticus'tan kesinlikle vazgeçmeyecekti. En azından yakın zamanda.

"Ne zaman?" Jericho sordu. "Babana ne zaman gitmek istiyorsun?" "Yarın gideriz. Sadece babamın..."

"Müsait mi?" Jericho cevap verdi. "Ayık," diye mırıldandı

Atticus.

"Bu evlat edinme olayıyla mı ilgili?" Jericho sordu. "Gazeteye falan mı çıktı?"

"Henüz değil. Ama eninde sonunda olacak."

Jericho durumu düşünürken gözlerini yoldan ayırmadı. Hangi adam olası bir skandal yüzünden sarhoş olup kendinden geçer? Jericho Thomas Mulvaney'i tanıımıyordu ama psikopat bir çocuk sürüsünü kendi isteğiyle yetiştiren bir adamın histriyoniğe yatkın olmadığını düşünüyordu. Pek uyuşmadı.

"Bunun daha çok duygularla ilgili olmadığına emin misin?"

Atticus alay etti. "Tabii ki, bu duygularla ilgili. Babam Aiden'ı seviyor. O hepimizi seviyor."

Jericho'nun dudakları Atticus'un öfkesi karşısında kıpırdadı. "Evet, bunu anlıyorum ama sizi de Aiden'ı sevdiği gibi seviyor mu? Zar zor gördüğü bir aile üyesinden daha fazlasını kaybetmenin yasını tutuyor gibi. Sesi... kalbi kırık geliyor."

"Bunu aşması gerekiyor çünkü öylece... birlikte olamazlar. Değil mi? Bu büyük bir skandal olurdu. Babam

planlanmamış skandallardan nefret eder."

"Kardeşini sevdiğinden daha mı çok?"

Bu Atticus'u kısa kesmiş gibi görünüyordu, Jericho'yu hattın diğer ucunda bir dakika boyunca ağır ağır nefes almasını dinlemek zorunda bıraktı ve sonunda mırıldandı, "Biliyorsam ne olayım. Soy ağacı çatallaşmayan bir aile olacağımızı hiç düşünmemiştim."

Jericho homurdandı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Biraz dramatik davranıyorsun, Çilli. Hiçbiriniz kan bağına sahip değilsiniz. Bu kesinlikle ideal değil, ama kime aşık olacağınıza kendinizin karar verebileceğini sanmıyorum. Kardeşin bir çocuk değil, değil mi?"

"Kardeşimle neredeyse aynı yaştayız. O evlat edinilen altıncı kişiydi ama en büyük ikinci kişiydi."

"Herkes rızası olan bir yetişkin. Kardeşinizi o büyütmedi. Yıllar boyunca birbirlerini çok az gördüklerini söylediniz. Eğer aradan on yıldan fazla bir süre geçtiyse ve hala kardeşinizin kaçmak, babanızın da içmek istemesine neden olan bir şeyler varsa... Bence dışarıdan gelen fikirlerin bir önemi olmamalı."

"Tamam, ama çoğu aile büyük ve normal bir aile görüntüsünün ardında mezarlık ceset saklamıyor."

Jericho kıkırdadı. "Normal mi? Hepiniz Annie müzikalini yaşıyorsunuz, bir milyarder tarafından büyütülmüş bir grup aşırı başarılı yetim. Bu sadece sizin için normal."

Atticus hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Bu kadar mantıklı konuşmayı bırak."

Jericho'nun yüzüne bir gülümseme yayıldı ama yolculuğa çıkmalarının nedeni bir kez daha karnına yumruk gibi inince bu gülümseme çabucak kayboldu. "Sence kız kardeşime ne olduğunu öğrenme ihtimalim nedir, Çilli?"

"Tek başına mı?" demeden önce aralarında uzun bir süre sessizlik oldu. En fazla yüzde otuz beş. Benim ailem ve belki seninkiyle... Bence şansın iki katına çıkar."

Jericho'nun midesi çalkalandı. "Bu hâlâ sadece yüzde yetmiş."

"Ama otuz beş değil."

Buna itiraz edemezdi. Dürüst olmak gerekirse tartışmak da istemedi. Yüzde yetmişini alacak ve minnettar olacaktı. Gerçek hayatta, sevdikleriyle ilgili cevaplar, yıllardır bekledikleri cevaplar için çaresiz binlerce insan olduğunu biliyordu. Asla gelmeyecek cevaplar. Sonunda kendisinin de o insanlardan biri olabileceğine inanmak zor değildi.

Atticus'un sesi onun aşağı doğru sarmalını bozdu. "Bana geri misin?"

Jericho'nun bakışları refleks olarak dikiz aynasına kaydı. "Yapmamı ister misin?"

Bir kez daha bir duraklama oldu ve Jericho bunun Atticus'un emin olmamasından değil, bunu söylemenin ona acı vermesinden kaynaklandığını biliyordu. Sonunda, "Evet ama bir yerde durmam gerekiyor. Kamyonu garaja bırakıp Volvo'yu almam gerekiyor."

"Önüme geç, ben de seni takip edeyim."

"Gerek yok. Beni evimde bekleyebilirsin. Sana kapının şifrelerini verebilirim."

Jericho gözlerini devirdi. Atticus dünyanın en fedakâr psikopatıydı. "Ben de seninle geliyorum Çilli. Pazarlığa açık değil."

Atticus, "Tamam, peki," diye homurdandı ama sözlerinin altında hafif bir rahatlama vardı.

Jericho dürüst olmak gerekirse, o da rahatlamıştı. Şu yalnız kalmak istemiyordu. Şu anda Atticus'tan uzak kalmak istemiyordu. Ya da hiçbir zaman, gerçekten.

Jericho sarsılarak uyandı, kalbi hızla çarpıyordu, nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken bakışları gölgelerin arasında geziniyordu. Atticus'un çıplak bir şekilde karnının üzerinde yattığını, usulca horladığını, sırtının ritmik bir şekilde inip kalktığını görünce omuzları çöktü.

Rüya görüyordu. Ayrıntıları hatırlamıyordu ama kesinlikle Mercy ile ilgiliydi. Düşüncelerine musallat olmuştu. Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırarak, hâlâ kalan huzursuzluk kalıntılarını ovmaya çalıştı.

Eve ancak gece yarısından sonra varabilmişler, duş aldıktan sonra yemek yemeden yatağa yığılmışlardı. Yorgunluktan banyonun ışığını açık bırakmışlardı ve soluk beyaz parıltısı doğrudan Atticus'un belini kesiyor, arka tarafının cömert kabarıklığından hemen önceki derin çukuru vurguluyordu. Jericho bakışlarını başka yöne çekemedi. Tekrar uzandı, yan yattı ve uzanıp kıcının dik kıvrımını takip etmesine izin verdi, okşamasını omurgasının topuzları boyunca yukarı doğru sürdürdü, sonra tekrar aşağı indi.

Atticus uykusunda mutlu bir ses çıkarırken Jericho sırttı. Dokunulmayı seviyordu, hatta bunu arzuluyordu. Bunu asla kabul etmezdi ama Jericho ona srtndğnde vücudunun verdiği tepkiyi saklayamazdı, kabul etmeyi reddetse bile hep daha fazlasını isterdi.

Uykudayken bunu inkâr edemiyordu. Beyni ona Jericho'nun dokunuşunu istememesi için onca nedeni hatırlatmıyordu; sadece tepki veriyordu. Jericho bir kez daha Atticus'un vücudunun hatlarını izledi, parmaklarının yanaklarının arasındaki karanlık yarıktan geçmesine izin verdi, parmak uçları taşaklarını sıyırmak için aşığıya inmeden önce deliğiyle dalga geçti. Atticus bacaklarını ayırarak i çekti.

Jericho dikkatlice yaklaştı, parmakları girişinde bir kez daha oynayıp teorisini test ederken dudaklarının illi bir omuzu sıyırmasına izin verdi. Atticus sırtını hafifçe kamburlaştırmak minnettar bir ses daha çıkardı.

Hay sikeyim. Bu çok ateşliydi.

Jericho'nun siki zonkluyordu. Yuvarlandı, hâlâ komodinin üzerinde duran kayganlaştırmacıyı kaptı ve parmaklarını kapladı. Deliğine masaj yapmak için aşığı uzanırken ağızının temas ettiği her teni keşfetmesine izin verdi. Atticus itiraz etmeyince Jericho bir parmağını içeri itti, vücudu parmağını o daracık sıcaklıkta kabul edip direnç göstermeden daha derine emerken gözlerini sıkarak kapattı.

Atticus'un , kulağını, yanağını öptü, parmağını içeri ve dışarı pompaladı. Atticus tamamen onun merhametine kalmıştı. Tamamen onun. İki parmağıyla içeri itmeden önce vücudundan sıyrıldı, Atticus hiçbir direnç göstermeyince inledi. Atticus, Jericho'nun ağıryan aletine kadar giden çaresiz bir ses çıkarana kadar prostatını buldu ve üzerine sürtündü.

Kendini durduramadı, durdurmak istemedi. Parmaklarını serbest bırakarak Atticus'un yayvan bacakları arasında diz çöktü. Jericho sikini yağladı, Atticus'un üzerine örtünerek kaygan tepesini yanaklarının arasından geçirdi, ta ki ağızına takılana kadar.

Ne kadar istese de içeri itmedi. Bunun yerine Atticus'un kulağının arkasına sokuldu. "Uyanık mısın, illi?"

Atticus uykulu bir sesle, "Artık yleyim," diye homurdandı.

"Ben de," dedi Jericho, Atticus'un deliğine bastıran uzunluğunu hissetmesine izin vererek. "Yapabilir miyim?"

"Evet."

Jericho tek bir yumuşak hareketle içeri kaydđ, vücudunun sıkı sıcaklığı onu sararken bir iniltiyi bastırmak için Atticus'un omzunu ısardı. Kollarını Atticus'un altına kaydđrdı ve tembelce içine girerken onu sıkıca tuttu.

onu. Sadece Atticus'u altında hissetmek, onun içinde olmak, ona bağlanmak istiyordu. Uyandığında hissettiği panikten başka bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı.

Jericho kalçalarını ona doğru yuvarlayıp dudaklarını kulağına bastırarak mırıldandıkça Atticus'un nefes alış verişleri artıyordu. "İçeride çok sıcaksın, çok sıkı. Sikimi sağdığını hissedebiliyorum."

Atticus titredi, omuzları boyunca tüyleri diken diken oldu. Jericho'nun dudakları da onları takip etti.

"Bütün gün bunu, seni düşündüm. Seni soymayı, açmayı, dilimi o daracık deliğine gömmeyi, sen bana istediğimi verene kadar, sikim için yalvaracak, seni becermem, kullanmam, sahiplenmem... doğurmam için yalvaracak kadar çaresiz ve muhtaç olana kadar kızarmanı, ve homurdanmanı izlemeyi düşündüm."

Atticus, Jericho'nun dudakları kulağına değecek şekilde başını çevirdi. Jericho'nun övgüsünü, onayını, sözlerini sevdiği o kadar belliydi ki. Onu memnun etmeye ihtiyacı vardı. Bu onu orgazma daha da yaklaştırdı. Yine de konuşmadan duramıyor, sözcükleri Atticus'un tenine bastırıyordu. "Uyurken bunu ne kadar çok istediğini saklamıyorsun. Vücudun bana ait olduğunu biliyor. Parmaklarımı içine soktuğumda sırtını dikleştirdin, benim için bir fahişe gibi inledin. Yemin ederim neredeyse boşalıyordum."

Atticus onun altında titredi. Jericho ellerini kollarında gezdirmek için onu serbest bıraktı, hızını artırırken parmaklarını birbirine doladı.

"Benim için fahişe olmak hoşuna gidiyor, değil mi?"
diye homurdandı. "Evet," dedi Atticus, sesi zar zor çıkan bir fısıltıydı.

Jericho dudaklarından dökülen neredeyse vahşi sese engel olamadı. "Sadece benim için. Benim mükemmel fahişem."

"Evet," diye tısladı Atticus.

"Söyle. Sadece benim için olduğunu söyle."

Atticus'un teni ısındı. "Bu sadece senin için. Sadece senin için."

Jericho'nun karnında sıcaklık birikti. Dizlerini kullanarak Atticus'un kalçalarını birbirinden uzaklaştırdı ve her ikisini de inleten uzun, emin vuruşlarla kalçalarını Atticus'un içine sokacak kadar yükseldi. Atticus'un parmakları Jericho'nun parmaklarının etrafında sıkılaştı, sırtı kamburlaştı. Jericho hızını artırdı, Atticus'un içine daha sert girerek onun zevkini kovaladı. Vücutlarının birleştiği yere, aralarına bakmaktan kendini alamıyordu.

Atticus daha önce hiç kimsenin bedenine girmesine izin vermemiş, hiç kimse için bu kadar savunmasız olmamıştı. Sadece Jericho'ya. Ona sadece o çıkabilirdi. Onu sadece o üretecek, işaretleyecekti.

"Siktir. Siktir. Siktir..." Orgazmı onu sertçe vurdu ve beynini tam bir dakika boyunca devre dışı bıraktı. Hemen çekilmedi, orada öylece yattı, nefes nefese kaldı, Atticus'un saç çizgisinin altındaki noktayı ağzıyla yokladı, parmakları hâlâ birbirine dolanmıştı, siki içinde yumuşamaya başlamıştı. Atticus'la ilgilenmesi gerekiyordu ama beyni lapa gibiydi.

"İyi misin?" Atticus, Jericho'nun göğsünü daraltacak kadar endişeyle sordu.

Jericho başının arkasına bir öpücük bıraktı ve sonunda "Evet, harikayım" demeyi başardı.

Atticus, "Yalan söylüyorsun," diye karşı çıktı.

Jericho iç çekti. "Sadece... kötü bir rüya gördüm." Atticus tereddütle, "Mercy hakkında mı?" diye sordu.

"Evet."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Atticus sordu. "Evet, daha iyiyim."

Atticus iç içe geçmiş ellerini ona doğru sürükledi ve Jericho'nun midesinin bir rollercoaster'a binmiş gibi sallanmasına neden olan, beklenmedik bir sevgi gösterisiyle elinin arkasını öptü. "Güzel."

Jericho onun vücudundan sıyrılarak dizlerinin üzerine oturdu. "Benim için yuvarlan, Çilli."

Atticus kendisine söyleneni yaptı, acelesi varmış gibi görünmüyordu. Jericho hemen Atticus'un kızarmış ve sızıntı yapan ereksiyonuna odaklandı. Jericho kalçalarının arasından minnettar bir ses çıkardı. "Benim için dizlerini bük, topuklarını dik. Bu çok iyi. Benim için açıl. Biraz daha. Mm, mükemmel."

Atticus onun için güzel bir şekilde sergilenirken, karnının üzerine uzandı ve horozunu yuttu, Atticus'un ayak parmaklarının kıvrıldığı ve Jericho'nun ağzına girerken ellerinin saçlarına yumruk attığı bir ritim bulana kadar başını salladı.

Jericho parmaklarını yanaklarının arasına soktu, iki parmağını dölle ıslanmış deliğine sokarak ıslaklıktan inledi. Jericho prostatına niyetle masaj yaptığında Atticus boğuk bir çığlık attı. "Oh, lanet olsun. Bu..."

Jericho çekildi ve Atticus'un kıvranarak parmaklarına binmesini izledi. "Bu deliği parmaklamayı seviyorum, döllerimi içinde hissetmeyi seviyorum. Sen de seviyorsun. Yakın olduğunu söyleyebilirim. İçinden boşaldığını hissetmek istiyorum. Ağgözlü deliğinin parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissetmek istiyorum."

Ağzını tekrar Atticus'un sikinin üzerine kapattı ve aynı anda hem ağzına hem de parmaklarına geri dönmeye çalışmasına neden olan bir yoğunlukla emdi. "Oh, lanet olsun. Çok yaklaştım."

Mesele de bu zaten.

Jericho bunu söylemedi, sadece onu içeriden okşamaya devam etti, Atticus'un istediği kadar derine inebilmesi için boğazını açtı. Sadece bir ya da iki dakika sürdü ve sonra onun altında kaskatı kesildi, onun acı tadı diline doldu. Hepsini yuttu, Atticus onu itene kadar emdi.

Jericho yataktan yuvarlanarak banyoya gitti, ellerini yıkadı ve bir bez alarak yatağa dönüp Atticus'un temizlenmesine yardım etmeden önce suyun altına tuttu.

İkisi de nispeten temizlendiğinde Jericho, Atticus'u kollarına almadan önce bezi yan masaya attı, dopamin onu kız kardeşiyle ilgili herhangi bir duyguya karşı uyuşturmuştu.

"Hayatımda duyduğum en kirli ağza sahiptin," dedi Atticus konuşurcasına.

"Sadece seninle, Freckles. Sadece seninle. Hoşuna gittiğini biliyorum." Atticus homurdandı. "Ya hoşlanmasaydım?"

Jericho omuz silkti. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Atticus başını salladı. "Artık uyuyabilir misin? Yarın ailemle buluşacağız. Bunun için mümkün olduğunca... uyanık olmak isteyeceksin."

"Ailenle tanışacağım düşüncesi seni tedirgin ediyor mu?" Atticus kuru bir sesle, "Ailem beni geriyor," dedi.

Bunu bir şaka gibi söylemişti ama Jericho öyle olmadığını anlayabiliyordu. "Nedenmiş o?" Bir dakika sonra Atticus, "Benden pek hoşlandıklarını sanmıyorum," dedi. Jericho'nun içinde bir öfke parladı ama hemen bastırdı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Atticus omuz silkti. "Endişelerimi ciddiye almamaları, yakalanma konusunda temkinli olduğumu görmek yerine oturup işlerin yürümemesi için nedenler aradığımı düşünmeleri beni rahatsız ediyor. Ama oturup bunun için ağladığım falan yok."

Jericho, Atticus'un başının tepesine bir öpücük kondurdu ve parmaklarının karnının üzerinde uzandığı yerde nasıl kasıldığını hissetti. Atticus rastgele bir sevgi gösterisine her zaman çok yoğun tepki verirdi. Bu Jericho'yu üzüyordu. Atticus gerçekten bir psikopat mıydı, yoksa kimse onu sevmek için zaman ayırmamış mıydı?

"İyi geceler, Freckles."

Atticus başının yattığı yerin hemen altındaki deriye bir öpücük bıraktı. Atticus yatağın kendi tarafına dönmek için hiçbir hareket yapmayınca Jericho . Beynini kapalı konumda tutmak için Atticus'un ağırlığına ihtiyacı vardı.

Atticus sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi gövdesini sıkıca kavradı. "İyi geceler."

THIRTEEN

ATTICUS

Atticus'un babasının geniş malikânesinin önüne park ettiklerinde Jericho alçak sesle ıslık çaldı. "Burası babanın evi... yani her gün yaşadığı yer mi? İç çamaşırlarıyla dolaşıp televizyon izlediği yer mi?"

Atticus, Jericho'nun 'ev'in kendisi için ne anlama geldiğine dair değerlendirmesine homurdanmaktan kendini alamadı. Yine de anlamlıydı. Jericho çıplaklığa düşküncü. Ve televizyona. Atticus'un evindeyken, Jericho yemek gelmediği sürece ve o zaman bile sadece teslimatçının eline para sıkıştırarak kadar uzun bir süre kıyafetlerle uğraşmazdı. Atticus'un Jericho'nun bu özelliğinden bu kadar hoşlanması onu endişelendiriyordu.

Atticus Volvo'nun penceresinden büyüdüğü tatil köyü büyüklüğündeki eve baktı. Kendini oraya yapışmış gibi hissediyordu. Jericho'yu oraya getirmek, kabul etse de etmese de her şeyi değiştirmişti. Aileyle tanıştığında, her şey gerçek olmuştu. Atticus'un kendisine ve onlara sonsuza dek yalan söylediğini anlayacaklardı. Görünüşte onu önemseyen birinin var olduğunu bileceklerdi. Bu konuda garip bir şekilde korumacıydı. Kardeşlerinin bunu mahvetmesini istemiyordu... ve mahvedeceklerdi de. Çünkü yıllarını, istese de istemese de onlar için bir şeyleri mahvetmekle geçirmişti.

Jericho ona, "Bunu yapmak zorunda değiliz," diye hatırlattı. "Evime geri dönebiliriz ve ben de adamlarımı kullanabilirim. Arsen bir Calliope değil ama ihtiyacımız olan bilgiyi bulma konusunda oldukça iyi."

"Elbette, ekibinizde Arson adında bir adam var."

Jericho kıs kıs güldü. "Arsen, Arseny'deki gibi. Kundakçılık değil, kasıtlı olarak yangın çıkarmak."

Atticus'tan isteksiz bir kahkaha yükseldi ama ses hemen kesildi. "Hayır. Sadece bunu yapalım. Nasıl olsa eninde sonunda seninle tanışacaklardı."

Jericho, Atticus'u araçtan inerken takip etti ve onun elini tuttu. "Kulağa daha az kanal tedavisi gibi gelmesini sağlayabilirsin, Çilli."

"Ailemle tanıştığında anlayacaksın." Jericho güldü.

"Neyi anlayacağım?"

Atticus, Jericho'ya bakmadan önce ön girişi oluşturan çift kapılardan birini açtı. "Kök kanallarının daha az acı verdiğini."

Jericho şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Atticus aceleyle savaş odalarına - ya da Noah'ın deyimiyle Yarasa Mağarası'na- doğru ilerlemeye çalıştı ama bu bir çocuğu oyuncakçı dükkânında sürüklemeye benziyordu, Jericho da onlar geçerken her şeye bakmak için topuklarını sıkıyordu. "Nasıl oluyor da kimse burada kaybolmuyor?"

Atticus dikkati dağılmış bir halde etrafına bakındı. "Eskiden burada çok kaybolurduk. Ev Thomas'ın ailesine aitti. Nesillerdir sahipler ve gerçekten tuhaf bir yer. Gizli geçitleri bile var."

"Bok yok mu?" Jericho biraz korkmuş bir sesle sordu. "Filmdeki gibi *İpucu*?"

Atticus kaşlarını çatı. "Ne?"

Jericho homurdandı. "*Clue*? Film mi? Tim Curry?" Atticus'un kaşlarını çatması üzerine Jericho gözlerini devirdi. "Yemin ederim bir laboratuvarda yaratılmışsın, Çilli."

Atticus karşılığında gözlerini devirdi. "Laboratuvar ne amaçla yaratıldı? İnsanları öldürmek için değil. Bu konuda berbatım."

Jericho onu küçük bir oyuga sürükledi ve duvara yasladı, çenesinden tutarak Jericho'nun sarsılmaz bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Laboratuvar benim için yaratıldı, Çilli." Dudaklarının kenarını yaladı. "Sadece benim için."

Atticus titrek bir nefes çekti, ağzı Jericho'nun dürtmelerine, dizini aralarına bastırıldığında bacaklarının ayrılması kadar kolay açıldı, kalçası Atticus'un ona karşı öğütmemek için savaştığı bir baskı uyguladı.

"Aman Tanrım."

Atticus yakında kayınbiraderi olacak kişinin tanıdık sesi karşısında kaskatı kesildi.

Korkulduğu gibi Adam söze girdi ve dramatik bir şekilde, "Çamaşır suyuna ihtiyacım var.

Gözbebeklerime. Hemen."

Atticus içini çekerek Nuh ve Adam'a ters ters baktı. Noah hiç utanmadan onlara baktı. Adam ise az önce bir adamın ayı tarafından parçalanmasını izlemiş gibi dehşete düşmüş görünüyordu.

Jericho onu serbest bıraktı ve ikisiyle yüzleşmek için döndü. "Ben Jericho."

"Vay canına, çok güzelsin," dedi Noah, Adam'dan bir hırıltı koparacak kadar soluk soluğa. "Ne? Senden daha güzel olduğunu söylemedim, seni koca bebek. Ama benim gözlerim var."

"Eğer o gözlerin sende kalmasını istiyorsan, onları ait oldukları yere odaklayabilirim," dedi Adam, bakışları Jericho'ya kilitlenmiş bir halde.

Noah homurdanarak Adam'ın sırtına atladı ve boynunu sertçe ısırdı. "Çok saçmalıyorsun. Rol yapmayı bırak. Aptal gibi görünüyorsun."

Adam homurdanarak Noah'nın bacaklarını belinden yakaladı ve onu Yarasa Mağarası'na doğru çekti.

"Ben Noah, bu arada," diye omzunun üzerinden attı Noah. "Bu terbiyesiz herif de Adam."

Jericho sırtıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Adam, Nuh'u kapının hemen dışında ayağa düşürdü. Jericho'ya baktı, tüm mizah izleri kaybolmuştu. "Neye bulaştığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Mulvaney'lerle yani? Tam anlamıyla yılan çukuruna girmek üzeresin."

Jericho'nun gülümsemesi alaycı bir hal aldı ve Atticus'a pantolonunun daha bol olmasını dilemesine neden olan bir bakış attı. "Sorun değil. Görünüşe göre ben bir yılan oynatıcısıyım."

"Tanrım," diye mırıldandı Adam, odanın kodunu girdikten sonra kapıyı hızla iterek açtı.

Atticus elinde olmadan envanter çıkardı. Jericho içeri girdiğinde ikizler oradaydı, yan yanaydılar ve ikisi de öne doğru oturuyordu. August ve Lucas da oradaydı. Lucas gülümseyerek Jericho'ya dostça bir el salladı, o da karşılık verince August kaşlarını çatı. Archer her zamanki koltuğunda oturmuş, ayaklarını konferans masasına uzatmış, elinde bir kadehle bekliyordu.

Sadece bir kişi kayıptı. "Babam nerede?"

Herkes omuz silkti, sanki içlerinden biri cevabı biliyormuş gibi birbirlerine baktılar. Hiçbiri cevap Atticus içini çekti. "Bu Jericho. Yardımımıza ihtiyacı var."

Asa kaşlarını kaldırarak onu inceliyormuş gibi yaptı. "Ona yardım etmek istediğim birkaç şey düşünebilirim."

Avi kıs kıs güldü, gözleri bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı. Parmağıyla Atticus ve Jericho arasında bir ileri bir geri işaret etti. "Bekle. Sen iki-" Parmağını diğer yumruğuyla açtığı bir delikten içeri soktu, bakışları müstehcendi. Atticus kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordu. Jericho'nun eli bileğini çevreledi, başparmağı oradaki narin iç deriyi garip bir şekilde yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Fark eder mi?" Jericho Avi'ye sordu, kelimelerindeki ve ifadesindeki keskinlik kardeşine

Dikkatli ol.

"Oh, bu koruyucu," dedi Avi. " baksana. Çok kızgın. Atticus sonunda kendine bir bekçi köpeği aldı."

"Umarım görevinde Atticus'tan daha iyidir. İki aptalın arkasını toplamak için gereken insan gücüne sahip değiliz," dedi Adam, Jericho'nun gözlerinin içine bakarak.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, tatlı çocuk?" Jericho başını Atticus'un hem seksi hem de endişe verici bulduğu bir şekilde eğerek sordu.

"Az önce söyledim," diye cevap verdi Adam, düz bir ifadeyle. "Burada kendine bakmayı bilmeyen birine para veremeyiz ve yeni erkek arkadaşın işleri berbat etmeye meyilli... hem de çok."

Atticus başını salladı. Eğer Adam o lanet olası akıllı et olayını bir kez daha gündeme getirirse, Atticus bunu Adam'ın kafasını vücudundan ayırmak için kullanacaktı. Ama o daha bir şey söyleyemeden Jericho konuşmaya başladı.

"Kendimi gayet iyi idare edebilirim. Ve duyduğuma göre, belki de kendin için endişelenmelisin. Erkeğinle bir işi batırarak ve onun sana atlamasına izin vererek tanışmadın mı? O sendin, değil mi? Bana öyle geliyor ki sen de kendi işini batırmışsın, o yüzden kime salak dediğine çok dikkat etmelisin, çünkü buradan bakınca kesinlikle MENSA adayı gibi görünmüyorsun."

"Öyleyim."

Jericho'nun bakışları August'a kayınca Asa ve Avi gülmeye başladı. "Ne?"

August neredeyse sürüngenvari bir gülümseme takındı. "Ben MENSA üyesiyim. Dört yaşımdan beri üyeyim. Ama haklısın. Adam bir aptal. Ya özür dileyecek ya da orada oturup çenesini kapalı tutacak." Her zamanki gibi somurtmaya başlayan kardeşlerine sert bir bakış fırlattı. Koca bebek. August iki boş koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun. Onları görmezden gelin."

Atticus, Lucas bir şekilde August'un pürüzlerini giderdiği için hiç bu kadar... rahatlamamıştı. Evlilik onun için iyi olmuştu, August için de iyi olmuştu.

İkisi de. Yerleşmişlerdi, bir rutinleri, birlikte bir hayatları vardı. Hatta çocuk sahibi olmaktan bile bahsediyorlardı.

Bu fikir Atticus'a her zaman klostrofobik gelmişti. Genel olarak evlilik değil ama aralarındaki yakınlık. Kendra güvenli görünmüştü çünkü Atticus onun duygusal olarak alanını paylaşmak istemesi konusunda asla gerçekten endişelenmek zorunda kalmayacağını biliyordu. Bu onun asla yapamayacağı bir şeydi.

Ama Lucas ve August birbirleriyle o kadar uyumluydular ki bazen tek bir bilince sahip oluyorlardı. Gerçek anlamda. Jericho'ya kadar bu hep istilacı ve boğucu bir şey gibi gelmişti. Atticus'un hayatına o kadar kolay uyum sağlamıştı ki. Jericho, Atticus'un bazı şeyleri dört gözle beklemesini sağlıyordu. Bir mesaj. Akşam yemeği. Bir film. Seks. Jericho'ya kadar, Atticus çoğunlukla sadece bir gözlemciydi. Kalıcı olarak kenara itilmişti. Ama şimdi, sadece birkaç gün sonra, birbirlerinin hayatlarına o kadar dalmışlardı ki. Bu bir ay sonra neye benzeyecekti? Bir yıl sonra? Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmeden önce hayatları ne kadar iç içe geçebilirdi?

Kapı neredeyse belli belirsiz bir tıkırtıyla açıldı ve kapandı. Atticus'un gözleri babasını görünce kocaman oldu. Atticus, Mulvaney'de geçirdiği onca yıl boyunca Thomas'ın en iyi halinden başka bir şeye benzediğini hiç görmemişti. Babası on yıl önce zatürreeye yakalandığında bile, hâlâ cilalı ve derli toplu görünüyordu.

Kendini odaya sürükleyen adam tanıdığı adam değildi. Eşofman ve tişört giymişti. Atticus adamın eşofman giydiğini bile bilmiyordu. Thomas'ın spor salonuna iş kıyafetiyle gittiğini öğrense hiç şaşırmazdı.

Adam doğrudan bara doğru yürüyüp kendine bir içki doldurduktan sonra masanın ucuna oturup büyük bir yudum aldığı anda hepsi ona baktı. Her birine sert bir bakış attı - August'un birkaç dakika önce Adam'a attığı bakışın aynısı. Kimse bir şey söylemedi, sadece baktılar. Archer bile şaşırmış görünüyordu. Ama bunun nedeni Thomas'ın içkiyi alıyor olması olabilirdi.

Thomas odanın ortasındaki hoparlörün düğmesine basarak, "Orada mısın Calliope?" diye bağırdı.

Birinin cık cık sesi duyuluyordu. "Evet, ama bana böyle çıkışacaksan uzun süre kalmayacağım. Ben çocuklardan biri değilim, ahab."

Kafalar konuşmacıdan Thomas'a dönmüş, onun patlamasını bekliyordu. Bunun yerine içini çekti. "Özür dilerim Callie. Migrenim var."

Calliope homurdandı, sesi affedici değildi. "Son iki günümü senin Archer olduğun gibi içki içerek geçirseydim ben de öyle yapardım."

Archer sanki Calliope onu görebiliyormuş gibi bardağını konuşmacıya doğru eğdi. "Buna boşuna turşulaşmak demiyorlar." Babasına baktı. "İşin püf noktası asla ayılmamak. Organlarını korkutmalısın. İçkiyle birlikte çalışsınlar, ona karşı değil."

"Dersi başımın ağrımadığı bir zamana saklayabilir miyiz?" Thomas yalvaran bir ses tonuyla sordu.

Calliope, Thomas'a ulaşabilen tek kişiydi, onu sorgulamaktan kurtulabilen tek kişiydi.

Atticus, Jericho'nun rehin tutmadığı eliyle burnunun kenarını sıktı. "Neden geldiğimize gelebilir miyiz?"

Avi kıs kıs güldü. "Son Scooby Çetesi gizemimiz nedir?"

"İzin verir misin, Jericho?" Calliope sordu.

Jericho şaşkınlıkla Atticus'a baktı. Eve döndükleri uzun yolculuğun ilk yarısını Calliope'a neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olabileceği umuduyla elinden geleni anlatarak geçirmişti. Eve vardıklarında konuşamayacak kadar yorgundular ve daha sonra uyandıklarında... dikkatleri dağılmıştı.

Jericho boğazını temizledi. "Uh, evet. Devam edin."

Kız kardeşinin resmi belirlediğinde eli Atticus'un bileğini okşamaktan sıkmaya geçti. Sert bir şekilde güzeldi. Kendini dikenli tellere sarmış ve sonra da birisini bu tellere tırmanmaya cesaretlendirmiş birinin görüntüsüne sahipti. Daha önce bir şekilde yaralanmıştı. Atticus morgun dehşeti dışında onun neye benzediğini biliyor muydu? Hiç sanmıyordu.

"Bu Jericho'nun kız kardeşi, Mercy. Sekiz yıldan biraz fazla bir süre önce ortadan kayboldu ve birkaç gün önce cesedi septik ve bir böbreği eksik olarak kıyıya vurana kadar bir daha görülmedi."

"Bir böbreğin mi eksik?" Avi artık eğlenmeden sordu. "Bir ayin gibi mi? Karindeşen Jack gibi mi?"

Atticus, "Hayır. Sanki bir böbrek bağışlamış gibi," dedi. "Gerçi bir seri katil anatomik bilgiye sahip olsaydı bir böbreği çıkarabilirdi ama patolog bunun yanlış giden bir bağış olduğundan oldukça emin görünüyordu."

"Yasal olarak onaylanmış bir böbrek bağışı değildi," dedi Calliope. "Kız kardeşinizin profilini UNOS ile karşılaştırdım - Birleşik Böbrek Ağı

Organ Paylaşımı. Her donörün, her naklin ve her alıcının veri tabanını tutuyorlar. Kız kardeşiniz böbrek bağışında bulunmadı, en azından yasal olarak."

"Karaborsa mı?" Archer sordu. "Karaborsada bir böbrek yüz altmış bine gidiyor, kolay."

"Bu benim görüşümü açıklıyor. Kız kardeşine göz kulak olan adam önlüklüydü ama tipik bir hastane çalışanına benzemiyordu. Bu adam için hijyen büyük bir öncelik değildi," dedi Lucas.

"Kız kardeşimin böbreğini altı haneli rakamlara satmanın bir yolunu bulduğunu ve hastalanınca onu terk ettiklerini mi düşünüyorsun?" Jericho hâlâ Atticus'un bileğini iz bırakacak kadar sert sıkarak sordu.

Archer omuz silkti. "Bu da bir olasılık."

Atticus, "Bu hâlâ onun son sekiz yıldır nerede olduğunu açıklamıyor," dedi.

"Duyarsız olmaya çalışmıyorum," dedi Lucas, "ama o bir uyuşturucu bağımlısıydı. Kendi isteğiyle uzak durmadığını nereden biliyorsun? Ortadan kaybolan ilk bağımlı o olmazdı."

"Onu sokakta sürükleyen bir adam gördüğünü söylememiş miydin?" Atticus sordu.

"Evet ama bu onun kaçırıldığı anlamına gelmez," dedi Lucas, sesinde samimiyet vardı. "Bağımlıların partnerleri söz konusu olduğunda iyi seçimler yapmadıklarını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Doğru, adam!" Calliope heyecanla söyledi. Ekranda adamın yüzü belirdi. Yağlı kahverengi saçları atkuyruğu şeklinde geriye taranmış, yüzünde bir yanık izi ve gözlerinde Atticus'un çok iyi tanıdığı bir acımasızlık vardı. Tıpkı onun gibi düzinelerce kadın ve erkeği öldürmüştü; içten içe , ahlaken iflas etmiş, artık insanları insan olarak değil, sadece ürün olarak görme kapasitesine sahip olmayan insanları.

"Onu bulmuşsun," dedi Lucas. "Bu benim imgelemimdeki adam." "Teknik olarak onu Jericho ve Atticus buldu. Ya da en azından adını.

Carlos Perez, nam-ı diğer Scar. Bu adam biraz gizemli. Yaklaşık sekiz yıl öncesine kadar Carlos sadece alt düzey bir sokak serserisiydi. En büyük şöhreti, kendisinden biraz daha büyük olan bu bok çuvalının iki numarası olmasıydı." Ekranda Bryan'ın bir resmi belirdi.

Noah ağzına bir parça sakız attı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Bok çuvalı bir ve ikiyi bulup konuşana kadar işkence edemez miyiz?"

"Bok çuvalı bir rüzgarda. Dün gece ikinci bok çuvalıyla konuştuk. Bundan sonra konuşacağı tek kişi Tanrı olacak," dedi Jericho.

"İşe yarar bir şey öğrendin mi?" Asa sordu.

Atticus, "Sanırım bu sizin faydalı tanımınıza bağlı," diye mırıldandı. "Carlos konusunu açtığımızda bok çuvalı bir gerçekten yarım yamalak oldu. Talihin garip bir şekilde tersine dönmesiyle, Carlos artık Bryan'ın üstünde görünüyor. Bir tür... bir şeyin infazcısı."

"Bir çeşit şey mi?" Archer başardı. "Bu çok yardımcı oldu."

Jericho içini çekti, açıkça sinirlenmişti. "Bryan hapisten çıktığında Carlos'un bazı 'korkunç adamlarla' takıldığını ve onların sıradan sokak çetelerine hiç benzemediğini söyledi. Paraları olduğunu söyledi. Bağlantıları varmış."

"Mafya ya da karteller gibi mi?" August sordu.

Jericho başını salladı. "Hayır, dostum. Carlos bu adamların hayalet olduğunu söyledi. On yılı aşkın süredir bölgemizde faaliyet gösterdiklerini ve kimsenin orada olduklarını bilmediğini söyledi. Uğursuz kelimesini kullandı."

"Şu Carlos denen adamı bulamaz mıyız? Bryan sana onu nerede arayacağına dair bir ipucu verdi mi?" Adam sordu.

"O istemediği sürece onu bulamayacağımızı ve bizi aramaya gelmesini istemediğimizi söyledi. Carlos'a onların infazcısı dedi," dedi Jericho, bakışları ekrandaki resme yapışmış bir halde.

Atticus birdenbire, "Ona başka bir şey diyordu," diye hatırladı. "Onların işe alım sorumlusu."

"Üst düzey eskort hizmeti mi?" Archer sordu. "Bu onun nerede açıklar. Kızlarını sürekli hareket halinde tutuyorlar. Büyük para. Büyük müşteriler. Çok fazla uyuşturucu. Bolca Stockholm Sendromu."

Jericho'nun ağzı Archer'ın teorisini düşünürken sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Belki de. Ama o haçlardan bahsediyordu. Onların yardımcı olduğunu söyledi. Kimsenin onlardan şüphelenmediğini. Yani, sanırım Epstein'in olabilirler. Zengin adamlar kızları takas ediyor ama bu Mercy'nin eskortluktan nehirde ölüme nasıl gittiğini açıklamıyor."

Calliope'nin sesi araya girdi. "O değil."

Bu bütün odayı kısa bir süre için ayağa kaldırdı. Atticus öne doğru oturdu.

"Ne?" "Carlos'u aramamdan bir şey çıkmayınca ve UNOS'u aramamdan Daha fazla bir şey çıkmayınca, arşivlerde nehre vuran ve vücut parçaları çıkarılmış cesetleri aramaya karar verdim," diye açıkladı Calliope.

"Kayıp organları olan başka insanlar da buldunuz mu?" Jericho sordu.

Sandalye gıcirtısı gibi bir ses duyuldu ve ardından Calliope, "Hayır. Hem evet hem hayır."

"Hangisi, Calliope?" Atticus tersledi.

Sessizlik uzadıkça Atticus içini çekti. Bir dakika sonra Calliope, "Bugün hiçbiriniz görgü kurallarını hatırlayamadığınıza göre, Jericho'ya hitap edeceğim. Ve sadece Jericho'ya."

"Ne buldun Calliope?" Jericho nazıkçe sordu.

Calliope narin bir şekilde burnunu çekti. "Sudan çıkardıkları on beş yaşındaki John Doe'nun karaciğerinin bir lobunun eksik olduğunu buldum ama kesin bir ölüm nedeni veremediler çünkü çocuğun kanında tuhaf bir şey vardı. Belki de bilinmeyen bir sentetik uyuşturucu almış olabileceğini düşündüler."

"Bir tek o mu vardı?"

"Hayır. Teksaslı on dokuz yaşında bir kaçak vardı, ona da aşırı dozda uyuşturucu teşhisi koydular ama yine de kanındaki garip uyuşturucuyu tespit edemediler."

Jericho kaşlarını çatı. "Karaciğerli çocuğun kız kardeşimin ölümüyle ilişkisini anlıyorum ama aşırı doz vakası nasıl oluyor? Bütün parçaları vardı, değil mi?"

"Çünkü kanında da aynı bilinmeyen bileşik vardı. Genişletilmiş toksikoloji raporu bu sabah geldi."

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi Asa.

Archer omuz silkti. "Belki de sınırın ötesinden gelen bir şeydir. Her zaman yeni sentetikler ortaya çıkıyor. Eğer üç kurban da uyuşturucu bağımlısıysa, belki de ikisini bir vücut parçasını bağışlamaya bu şekilde ikna etmişlerdir. Belki de üçüncüsü fırsat bulamadan aşırı dozdan ölmüştür?"

Jericho başını salladı. "Patolog kız kardeşimin aylardır ağır uyuşturucu kullanmadığını söyledi."

"Standart toksikoloji raporunda sadece amfetaminler, barbitüratlar, opioidler, marihuana ve alkol aranıyor. Daha fazlasını bilmemizin tek nedeni Thomas'ın bir arkadaşı olarak patologdan tam bir toksikoloji paneli yapmasını istemiş olması" dedi Calliope.

Jericho'nun bakışları Thomas'ın oturduğu yere kaydı, dirseğini masaya dayamış, başını yumruğuna dayamıştı. Hiçbirine cevap vermedi ama Atticus onun her kelimeyi duyduğunu biliyordu. Thomas her şeyi görüyor, her şeyi duyuyor, her şeyi biliyordu. Ve hiçbir şey.

Jericho sonunda Thomas'ın başının üstüne, "Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi.

"Oğlumun bir arkadaşı için her şeyi yaparım," dedi Thomas, yorgunluğu sesinden belli oluyordu.

"Bundan sonra nereye gideceğiz?" Atticus sordu.

Adam, "Eski usulü uyguluyoruz," dedi. "Mahalleye gidiyoruz ve insanlara ne bildiklerini soruyoruz. Eğer bir numaralı bok çuvalı onlara hayalet diyecek kadar biliyorsa, başkaları da vardır. Biz sadece onları konuşmaya ikna ederiz."

Jericho alay etti. "Evet, doğru. Alınma Abercrombie ama kimse sana bir şey demeyecek. Ne kadar bizden biri gibi görünmeye çalışırsan çalış, üzerindeki paranın kokusunu alacaklar."

"Daha önce hiç birini sorgulamak zorunda kalmadığımızı mı sanıyorsun?" Adam karşı çıktı.

"Hiç elinde silah olmayan birini sorguladın mı, güzel çocuk? Çünkü benim mahallemdeki insanlar, yedek saati altmış bin dolar değerinde olan biriyle konuşmazlar." Atticus'a pişmanlık dolu bir bakış attı. "Alınma Çilli."

Atticus, Jericho'nun dudaklarından bu sevgi sözcükleri dökülürken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Gözlerini kapadı ve zihinsel olarak kendini birazdan başlayacak olan saldırıya hazırladı.

"Az önce sana ne dedi?" Asa sordu. "Hiçbir şey," diye mırıldandı Atticus.

"Oh, hayır. Bu kesinlikle bir şeydi," dedi Avi. "Çiller, mi? İşte bu çok sevimli."

Asa, "Bana sorarsanız bu biraz bariz," dedi. "Aralarından seçim yapabileceğimiz çok fazla şey vardı. Kırmızı. Kızıl. Ateş kasık."

Atticus, Jericho'nun yanında gerildiğini ve öfkesini hissedebiliyordu. Bileğini masanın altından kurtardı, sonra parmaklarını birbirine geçirdi, elini sıktı ve sessizce ona müdahale etmemesini söyledi.

"Dikkatli ol, sanırım bekçi köpeğini kızdırıyorsun," dedi Adam, sesi tehditkârdı.

"Ağabeyimize sataşmanızdan hoşlandığını sanmıyorum," dedi Archer, Atticus'a sataşmakta onlara katılmak için acele etmiyor gibiydi.

Avi, "Atticus hakkında ileri geri konuşan herkesi döverse çok yorulacak," diye takıldı.

Yanılmıyordu ama bu Jericho'nun elinin Atticus'un parmaklarındaki yaşamı sıkmasını engellemedi.

Asa kıs kıs güldü. "Adamını getirsen iyi olur, Çilli. Oldukça sert görünüyor ama bizi alt edebileceğini sanmıyorum-"

Cam duvara çarparak patladı ve tüm gözler, tiksinti ve bitkinlik karışımı bir ifadeyle hepsine bakan Thomas'a çevrildi. "Onu rahat bırakın."

"Baba-" Asa başladı.

"Bir kelime daha etme." Thomas Asa'ya doğru bir parmak salladı, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Atticus, " değil," diye mırıldandı.

Thomas ayağa fırladı. "Hayır. Hayır, değil. Sana bundan daha iyisini öğrettim. Hepinize bundan daha iyisini öğrettim. Değil mi? Hepiniz iş sahibi yetişkinlersiniz ama yine de çocuk gibi didişiyorsunuz. Lanet çocuklar gibi birbirinizle alay ediyorsunuz. Bir iş yapmak için buradayız. Bence Adam haklı-"

"Bu bir ilk," diye mırıldandı Archer, Thomas bakışlarını ona çevirdiğinde gözleri bardağına kaydı.

Thomas uzun bir süre gözlerini kapadı, sanki rehberlik ya da huzur için dua ediyordu ya da belki sadece çocuklarının ağzına bant sarmak için. "Eğer yüksek teknoloji sonuç vermiyorsa, o zaman eski yöntemlere başvururuz. Piyasada bir tür sentetik uyuşturucu ya da bu şehir dışında faaliyet gösteren bir tür karaborsa organ bağışı programı varsa, sorumluları bulmalı ve cezalandırmalıyız."

"Katılıyorum efendim," dedi Jericho ve Adam'dan bir homurtu aldı. Thomas bir kez daha sert bakışları altında solan Adam'a bir bakış fırlattı. "Bunun için kendi adamlarım var. Mahallenin tanıdığı ve güvendiği adamlar."

"Adamlarınız mı var? Bu ne anlama geliyor?" August her zamanki hesapçı merakıyla sordu.

Ona seslenen Jericho oldu. "Demek ki insanları güvende tutmaya çalışan bir tek siz değilsiniz. Sorgulamayı ben halledebilirim ve kız kardeşime kim zarar verdiyse icabına bakabilirim."

"Bunu tek başına yapamazsın," dedi Atticus. "Eğer bu bir ağsa, bir grup çocuktan daha fazlasına ihtiyacınız olacak."

Jericho, "Bu çocukların çoğu askerden daha fazla öldürme deneyimi var," diye hatırlattı.

" söylemiyorum. Ama onlardan daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Size yardım etmemize izin verin."

"Kendinize bile yardım edemiyorsunuz."

August, "Ailevi çekişmelerimiz bir yana, aslında büyük ölçekli kuşatmalarda oldukça becerikliyiz," diye mırıldandı. "Bilgi almak için adamlarınızı kullanın ama bırakın temizlik işine biz yardım edelim."

"Lütfen," diye sordu Lucas, Noah yanında ciddiyle başını sallayarak.
Jericho Atticus'a baktı, o da başıyla onayladı. Bir kez daha iç çekti. "Evet.
Evet, tamam."

FOURTEEN

JERICO

Jericho evine dönerken yolun çoğunda sessizdi. Atticus'a bırakılmak isteyip istemediğini bile sormadı. Hatta kendi arabasını kullanmak isteyip istemediğini bile sormamıştı. Sadece Atticus'un elinden anahtarları almış, yolcu kapısını onun için açık tutmuş ve sürücü tarafına doğru yürümüşü. Atticus da ona izin vermiş, tek bir itirazda bulunmamış, sadece onu izlemiş, Jericho'nun yanında nasıl davranması gerektiğini anlamaya çalışırken yaptığı gibi onu incelemişti.

Atticus'un Jericho'nun liderlik etmesine, istediğini yapmasına izin vermesinde rahatlatıcı bir şey vardı. Jericho'nun buna ihtiyacı vardı. Kontrol edilemeyen bir durumda biraz kontrolü olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Yola çıktıklarında eli Atticus'un kalçasına yöneldi, hafifçe sıktı, Atticus'un dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu. Birkaç blok sonra bir elin kendi elinin üzerine yerleştiğini hissetti. Bunu kabul etmedi. Atticus'un irkilmesine neden olabilecek bir şey yapmak istemiyordu.

Sevgi Atticus'u utandırıyor gibiydi. Aslında şefkatten çok, yapılan hareketin şefkat olarak görülebileceğine işaret ediyordu. Atticus dokunulmak istiyordu, hatta buna ihtiyacı vardı ama bunu istemekten ve itiraf etmekten utanıyordu. Atticus şiddeti ve intikamı çok daha fazla kabulleniyordu. Jericho bir insanı paramparça ederken hiç irkilmiyordu ama Atticus onun herhangi bir şiddet eylemini başlattığını kabul edecek olsa

Jericho, Atticus'un ona bakmak yerine kendini arabadan aşağı atacağından emindi.

Atticus'un kardeşleriyle tanıştığına göre artık anlamıştı. Anlamıştı. Psikopatlarla dolu bir evde psikopat olarak yetiştirilmek, Atticus gibi dokunmaya aç biri için cehennem gibi bir şey olmalıydı. Jericho, Atticus'un kendisinin bir ayna olduğunu söylediği zamanı düşündü. Atticus bir psikopat mıydı yoksa sadece etrafındaki psikopatları mı yansıtıyordu? Atticus en yaşlılarıydı ama diğerlerinin onunla alay etmeyi, dalga geçmeyi alışkanlık haline getirdikleri açıktı.

Jericho erkeklerin birbirlerine nasıl davrandıklarını çok iyi biliyordu. Kafirlerden oluşan bir ev halkı yetiştiriyordu. Ama diğerlerinin Atticus'a davranışlarında özellikle gaddarca bir şeyler vardı. Jericho, hassas duyarlılıkları ve sürekli mükemmel olma ihtiyacıyla Atticus'un küçük kardeşleri için muhtemelen sinir bozucu olduğunu hayal etti.

Bu, Jericho'nun Atticus'a davranışlarından hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle onun huzurunda buna tahammül edeceği anlamına da gelmiyordu. Atticus sinir bozucu derecede titiz bir mükemmeliyetçi miydi? Evet, öyleydi. Ama o Jericho'nun sinir bozucu derecede titiz mükemmeliyetçisiydi ve kendisine ait olanı, müstakbel kayınvalidesinin uzantılarını onlar anlayana kadar kesmek anlamına gelse bile koruyacaktı.

Müstakbel kayınvalide mi? Jericho, Atticus'a yan gözle baktı. Evet, onunla evlenirdi. Hızlı olup olmaması, doğru olup olmaması ya da ailelerinden birinin veya her ikisinin de karşı çıkması umurunda değildi. Atticus'un korunmaya, hatta şımartılmaya ihtiyacı vardı. Neredeyse kırk yılını tek bir işe yarıyormuş gibi muamele görerek geçirmişti: öldürmek. Atticus'un her şeyden çok nefret ettiği tek şey. Thomas bunu nasıl fark etmemişti?

Thomas. Aile reisi. Jericho Thomas hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Adamın her zaman bugünkü gibi berbat biri olmadığını hayal ediyordu. Hakkındaki makaleler onu milyarder bir hayırsever olarak resmediyor, neredeyse kazandığı kadar hızlı para bağışladığı devasa bir hayır kurumunu yönetiyordu. Ama gördüğü adam bu değildi.

Oğulları şok olmuş görünüyordu ve bir psikopatı şok etmek kolay olamazdı. Yine de Thomas diğerlerinin Atticus'a davranışlarını ne kadar sık görmezden gelmişti? Atticus'un onlar gibi olmadığını görmüyor muydu? Thomas da onlar gibi ona karşı bir tür küçümseme mi hissediyordu? Atticus kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi. Ama iş zora girdiğinde Thomas onların alaylarına bir son vermişti.

"Gerçekten de ailemin bu konuda sana yardım etmesine izin verecek misin?" Atticus aniden sorarak Jericho'yu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Önce Atticus'a, sonra tekrar yola baktı. "Bilmiyorum. Bunun tek kişilik bir iş olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu insanların... Kız kardeşimin ölümüyle hiçbir ilgileri olmayabilir."

"Yine de içgüdüsel olarak. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyorsun. İçgüdülerin sana burada daha büyük bir şey olduğunu söylüyor olmalı, değil mi?"

Atticus haksız değildi. Jericho kız kardeşinin ölümünün başka bir açıklaması olduğuna inanmak istiyordu. Saf bir yanı, kız kardeşinin kaçtığını, sadece ailesinin kısıtlamalarından kurtulmak istediğini ve nehre düşmeden önce heyecan verici ve tatmin edici bir hayat yaşadığını düşünmek istiyordu. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Mercy'nin kendi isteğiyle o kadar uzun süre uzak kalmayacağını biliyordu.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama burada neden bahsediyoruz ki? Kız kardeşim kaçırıldı ve sonra organları karaborsada mı satıldı? Bundan mı bahsediyoruz?" diye boğuk bir sesle konuştu ve birden nefes alamadığını hissetti.

Atticus kalçasındaki eli sıktı. "Bilmiyorum. Burnumuzun dibinde böyle bir şey olduğuna ve ikimizin de... ailelerimizin de bundan haberi olmadığına inanmak zor geliyor." Atticus başını salladı. "Ama insanlar kendi işlerine bakma eğilimindedir, özellikle de Bryan'ın ima ettiği gibi bunu yapmamak işkence görmelerine ve öldürülmelerine neden olabiliyorsa."

Jericho dalgınca başını salladı, kız kardeşinin ne kadar acı çektiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki neredeyse dükkânın arkasındaki sokağa dönüşünü kaçıracaktı. Arabayı park ettiğinde Atticus'un elini ölümüne sıktığını fark etti. "Sorun nedir, Çilli?"

"İstersen sen onlarla konuşurken ben burada kalabilirim."

"Neden?" Jericho sordu. "Kardeşlerinden çok daha saygılı olduklarına söz veriyorum."

Yani, çoğunu. Felix, Atticus'un tekrar kendi alanlarında olmasından hoşlanmayacaktı ama bunu aşmak zorundaydı çünkü Atticus hiçbir yere gitmiyordu.

Atticus pencereden dışarı baktı, özellikle göz teması kurmadı. "Sadece beni orada isteyip istemediğini bilmiyordum..."

Jericho ona kaşlarını çattı. "Seni burada istemeseydim, önce eve bırakırdım."

Atticus yapmacık bir şekilde başını salladı ama Jericho etrafından dolaşıp ona kapıyı açana kadar yolcu koltuğundan kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Kaydığı zaman

Jericho arabadan inerek Atticus'a yaklaştı ve onu kapalı olan arabanın kapısına doğru bastırdı. Atticus'un tüm vücutu tepki verdi, Jericho'nun istediğini almasını beklerken üzerindeki gerginlik eridi. Jericho nasıl olur da onu elinde tutmak istemezdi?

Jericho onun yüzünü kavradı ve eğilerek dudaklarını zar zor bir öpücükle Atticus'un yüzünde gezdirdi. Dudakları yumuşaktı, ağzı gevşemişti ve Jericho bir kez daha tatmak için başını eğdiğinde, Atticus anında ona açıldı. Jericho acele etmedi, Atticus'un ağzını keşfetmesine izin verdi, elleri beline kayarak kıcını kavradı ve sıktı.

Geri adım attığında Atticus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler Çilli. Buna ihtiyacım vardı. Gel hadi."

Jericho elini tuttu ve onu garaja götürdü. Dükkân hâlâ açıktı, bu yüzden Arsen ve Levi çalışıyordu; Levi tezgâhın arkasında, Arsen ise eski bir Jeep Wrangler'ın altındaydı. Felix, Lake ve Seven arka taraftaki kanepede oturmuş, ikisi her zamanki gibi bir video oyununa dalmışlardı. Jericho ve Atticus'u ilk fark eden Seven oldu. Oyun oynamıyordu. "Hey, patron."

Felix hemen arkasına döndü, kurnaz bakışları Atticus'un üzerine dikildi ve sonra keskin bir şekilde birleşmiş ellerine indi. Yüzündeki öfke bariz ve anlıktı. Yine de hiçbir şey söylemedi, sessizce öfkelenmeyi tercih etti.

"Diğerleri nerede?" Jericho sordu.

"Cree sinemada. Nico annesiyle birlikte," dedi Seven.

Cree eski siyah beyaz filmlerin gösterildiği köhne bir sinemada çalışıyordu. Bu işten gerçek anlamda para kazanmıyordu ama sinemayı ve sahibi olan yaşlı adamı seviyordu, bu yüzden üç kuruşa çalışıyordu. Nico'nun annesi azılı bir alkolik ve bir yılan kadar acımasızdı ama Nico yine de her gün ona bakmak için eve gidiyordu. Eğer varsa, nankör bir işti.

Lake, "şimdilik bu kadar," dedi.

Jericho bilardo masasının üzerine çıktı ve Atticus'u arkaya, yayılmış kalçalarının arasına çekerek diğerlerinin meraklı bakışlarını kazandı. Daha önce hiç kimseyi eve getirmemişti. Arsen ve Levi süzölerek yanlarına geldiler, Arsen ellerini kirli bir beze sildikten sonra arka cebine soktu.

"Ne var yok?" Lake sordu.

Jericho sırayla her birine bakarak, "Gidip bazı kişileri sorgulamanızı istiyorum," dedi ve çenesi meydan okurcasına öne eğilmiş olan kardeşine ulaştığında bakışları sabit kaldı.

"Tam olarak kimi ve neden sorguluyoruz?" Felix annelerinin yırtık pırtık hırkasını, filmlerde okyanusa hüznle bakan bir kız gibi dramatik bir şekilde kendine doğru çekerek sordu.

Jericho iç geçirdi. "Organları eksik çıkan tek ceset Mercy değildi."

"Bu mahallede bu pek de şaşırtıcı değil, değil mi?" Lake sordu. "Buradaki ekipler düzenli olarak ceset bırakıyor. Bu yüzden hâlâ iş yapıyoruz."

"Evet ama bu cesetlerin kaç tanesinin iç organları eksik?" Atticus sordu.

Lake omuz silkti. "Çok fazla değil sanırım. Organları olmayan insanları sormamızı mı istiyorsunuz? Kimdi onlar?"

Atticus, "Cesetlerin üzerinde kimlik yoktu," diye ekledi.

Jericho başını salladı. "Evet, onun dediği gibi. bir isimden başka bir isim yok ve eğer birilerinin sizinle konuşmasını istiyorsanız bu ismi konuşmanın dışında tutmanız en iyisi olacaktır." Jericho onlara Carlos'un adını vermedi. İstemedenden de olsa bu adamı ele vermelerini ve yaralanmalarını istemiyordu. "6. Cadde ile Broadway'in kesiştiği yere gitmenizi istiyorum-"

"Skid row?" Felix şaşırarak sordu.

"Evet. Aradığımız bu insanlar muhtemelen çadır kentleri, çalışan kızları ve bağımlıları izledikleri kadar yakından izlemeyeceklerdir," dedi Jericho. "Tedbirli olun. Gerekirse para teklif edin. Ama temkinli olun."

"Tam olarak ne hakkında soru soruyoruz? Organ toplamaktan bahseden birine kulak misafiri olup olmadıklarını mı?" Felix kızgınlığı açıkça belli olan bir sesle sordu.

Sonra Atticus konuştu. "Kendilerini yardımcı olarak gizleyen insanları arıyoruz. Bryan haçlardan bahsetmişti."

"Haçlar? Yardımseverler mi? Dostum, kilisede her hafta sonu evsizler umurlarındaymış gibi davranarak cennete giden yolu satın almaya çalışan milyonlarca farklı insan var. Onlar her kilisenin evcil hayvan projesi," diye mırıldandı Seven.

Bu doğrudu. Her cumartesi mutlaka şu ya da bu kiliseden bir grup insan sandviç, battaniye ya da çorap dağıtıyordu. Yaptıkları iyiliklerin her birini selfie çekip #blessed gibi başlıklarla paylaşmasalar bu kadar sahte görünmezdi. Çok samimiyetsizdi. Ama bu iyi bir noktaya değindi.

"Bu insanlar Pazar sabahı tövbe eden sıradan kişiler olmayacaktır. Her zaman olan insanları arayın. Biraz fazla

Atticus," dedi.

Felix bakışlarını Atticus'a çevirdi, tıpkı bir kedinin sinirlenerek kuyruğunu sallaması gibi. "Artık ondan emir mi alıyoruz?"

"Sen benden emir alıyorsun ve o da benim bir uzantım. Bu onunla ilgili değil, kardeşimizle ilgili. Mercy. Hatırladın mı onu?"

"Evet, onu hatırlıyorum. Sen yeni erkek arkadaşınla sevişirken ben onun cenazesini planlıyordum," diye tersledi Felix, somurtarak kollarını kendine daha sıkı sararken.

Jericho, Felix'in öfke nöbetini görmezden geldi. "Sığınma evlerini, metadon kliniklerini kontrol edin. Ama yine... ihtiyatlı bir şekilde. Kimseye zarar vermek istemiyoruz. Eğer konuşmak isteyen birini bulursanız, gelip beni bulun. Onları kendim sorgulamak istiyorum."

"Diğerlerine söylemeli miyiz?" Lake sorguladı.

"Evet, mümkün olduğunca çok insanın bu işe katılmasını istiyorum. Ama bunu ne kadar vurgulasam azdır, kurnaz olun. Yakın zamanda ölen arkadaşımız Bryan'a göre, bu insanlar her kimse, kendilerine işaret edebilecek herkesi ortadan kaldırmakta bir sakınca görmüyorlarmış. Kimseye zarar vermek istemiyoruz. Sadece bu insanların kulaklarında kimin olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Ne yapacaksın?" Felix sordu. "Pardon?" Jericho karşı çıktı.

"Biz çadır kentte hayatımızı riske atarken, siz tam olarak ne yapacaksınız? Bir balo mu var? Gala falan mı? Katılmanız gereken süper acil bir akşam yemeği partisi mi?" Felix alay etti.

Jericho ona gerçeği söyleyebilirdi ama ne yapacağının bir önemi yoktu. Felix onu sorgulamaktan daha iyisini biliyordu, özellikle de diğerlerinin önünde. Bu sadece onların güvenini kazandığı sürece işe yarardı. "İşleri yürütme şeklimle ilgili bir sorunun mu var küçük kardeşim? Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

Felix'in gözlerindeki öfke ve acı çok açıktı ama Jericho onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyecekti.

Lake elini Felix'in omzuna koydu. "Hadi gidip işimizi yapalım."

Felix Jericho'ya otuz saniye daha sert bir şekilde bakmaya devam etti ve sonunda bakışlarını ayırdı. "Her neyse. Hadi şu işi bitirelim."

Arsen ve Levi ön tarafa dönüp diğerleri gittikten sonra Atticus Jericho'ya döndü. "Evet, kardeşin de en az benim kardeşlerim kadar benden nefret ediyor."

"Bu doğru değil. Felix... Sadece değişimle arası iyi değil. Elinde kalan tek şey benim ve ne zaman kendini tehdit altında hissetse tepki veriyor... bazen de şiddetle. Beni ondan alacağından korkuyor."

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Atticus. "Aile önemlidir. Benimki gibi aileler bile. Kardeşlerim benden ne kadar hoşlanmasa da bana ihtiyaçları var." Atticus omuz silkti. "Benim de onlara ihtiyacım var," diye itiraf etti.

"Onlar sokaklarda insanları sorgularken biz ne yapacağız?" Jericho onu yukarı çıkarırken Atticus sordu.

Jericho yüzünü buruşturdu. "Uğraştığımız şey her neyse bize ışık tutabilecek biriyle konuşmaya gidiyoruz."

Atticus kaşlarını kaldırdı. "Neden kanal tedavisi olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyorsun?"

Jericho iç çekti. "Çünkü kanal tedavisi eski erkek arkadaşımın yardım istemekten daha az acı verici."

"Gidip *onunla* konuşacak mısın?"

Atticus'un *onu* söyleme şekli çok şey ifade ediyordu ve Jericho'nun sinir uçları boyunca kıvılcımlar çaktı. Atticus kıskançtı. "Sakin ol, Çilli. Benim için senden başka kimsenin olmadığını biliyorsun."

Atticus sertleşti. "Bunu düşünmemiştim bile."

Yalancı. "Hayır mı? O zaman ne?" Jericho alay etti.

Atticus Jericho'nun ağzını tuttu ve sırtı aşağıdaki dükkâna bakan cam pencerelere çarpana kadar onu geriye doğru yürüttü. Oh, evet. Kesinlikle kıskançtı. Bu muhtemelen Jericho'yu tahrik etmemeliydi ama kesinlikle ediyordu. Ona çaresizce ihtiyacı vardı ve muhtaç olduğunda onu seviyordu. Atticus önünde diz çöktüğünde Jericho çoktan yarı sertleşmişti.

Jericho omzunun üzerinden baktı ve aşağıdakilerin onlara aldırmadığını görerek rahatladı. Atticus kot pantolonunun üzerinden sikinin dış hatlarına baktı. Jericho inledi. "Benim için dizlerinin üzerinde her zaman çok iyi görünüyorsun, Çilli. Doyamıyorum."

Atticus boğazından her anlama gelebilecek ya da hiçbir anlamı olmayan bir ses çıkardı. Jericho kot pantolonunu açtı, önünden itti ve kalçalarını camdan uzaklaştırdı, başını kasıklarına doğru zorlarken eli Atticus'un saçlarına takıldı. Bu kez Atticus'un çıkardığı ses kesinlikle bir inlemeydi. Zorlanmaya bayılıyordu.

"Ne istiyorsun, Freckles? Sikimi ağzına almak mı istiyorsun? Herkesin bizi görebileceği bir yerde bana sakso çekmek ister misin?" Atticus

Jericho başını geri çekene kadar iç çamaşırının içinden ereksiyonunu ağzına almaya devam etti. "Sana bir soru sordum. Bana sakso çekmek ister misin?"

"Evet," diye homurdandı Atticus. "biliyorsun."

Jericho ona sırtarak elini bir kez daha saçlarına götürdü. "Sadece senden duymak hoşuma gidiyor. Lütfen de."

Atticus tereddüt etmedi. "Lütfen."

"Lütfen, Jericho."

Atticus titreyen bir nefes verdi. "Lütfen, Jericho."

"Kahretsin, adım söylemene bayılıyorum, Freckles. Çok ateşli." Jericho iç çamaşırından kurtuldu, alt kattan görebilecekleri manzarayı düşünüp sırtıttı ve kardeşinin çoktan gitmiş olmasına şükretti. "Benim için aç."

Atticus ona söyleneni yaptı. Jericho sikini onun ağzının ıslak sıcaklığına soktu ve birkaç kez girip çıktı.

"Kahretsin, dilin harika. Em beni. Beni boşalt."

Jericho'nun gözleri zevkten yuvarlandı, Atticus'un dudakları onun etrafında kapanırken kasları gerildi ve onu ağzının o sıkı emişiyle sardı.

"Tanrım."

Jericho başını sallayan Atticus'u izledi. Gerçekten de çok seksiydi. Dizlerinin üzerine çökmüş, elleri Jericho'nun kıcını kavrayan, sanki onu doyuracak kadar derine götüremiyormuş gibi gergin küçük doktorunda çok müstehcen bir şey vardı.

Jericho parmaklarını kumral saçlarında düğümledi, onu yerinde tuttu, böylece ağzını öğürmesine yetecek kadar derine sokabildi, gözleri sulandı, ama yine de Jericho'yu bırakmadı. Atticus bunu Jericho'nun istediğini alması için istiyordu.

Bu onun için sorun değildi. "Bunu , değil mi? Sikimde boğulmayı seviyorsun. Doyamıyorsun, değil mi? Sikeyim. Benim için çok iyisin. İşte böyle, rahatla ve işi bana bırak. Güzel." Atticus hafifçe debelendi ve Jericho onun kendini boşaltmak için elini pantolonunun içine sokmaya çalıştığını fark etti. Jericho bir iniltiyi bastırdı, tüm vücudu sıcaktan kızarmıştı. "Oh, kahretsin. Oh, evet. Benim için kendine dokun."

Atticus, eli kızarmış sikinin etrafında kapanırken müstehcen bir şekilde inledi. Bu his Jericho'nun omurgası boyunca ürperti yarattı. "Siktir, evet. Bunu tekrar yap. Benim için inle."

Atticus bakışlarını yukarı doğru kaydırды, Jericho'nun istediğini yaparken güzel mavi gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

"İşte böyle, Çilli. Bana böyle bakmaya devam et. Çok yaklaştım. Yükümü yutmanı izlemek istiyorum."

Atticus bir kez daha inledi ve Jericho onun yumruğunun üzerine geldiğini fark etti. Vay anasını. Tek gereken buydu. Jericho'nun orgazmı onu neredeyse iki katına çıkaracak kadar güçlü bir şekilde vurdu ve Atticus'un ağzını doldururken boğuk bir çığlık attı. Hepsini yuttu, bir damlasını bile kaçırmak istemiyormuş gibi emdi.

Jericho, vücudu daha fazla dayanamayınca onu çekip ayağa kaldırdı ve derin derin öptü; yanaklarına, burnuna, alnına öpücükler bırakmadan önce dilindeki kendi tadını emdi. Ulaşabildiği her yere. "Kahretsin, Çilli. Seni daha sık kışkandırmalıyım."

"Kıskanmadım," diye mırıldandı Atticus, sesi .

"Sen nasıl istersen," diye yatıştırdı Jericho. "Hadi gel. Temizlenelim ve Gabriel'i bulmaya gidelim."

Atticus kuşkulu bir şekilde büyümeye benzer bir ses çıkardı. "Kıskanmadığına emin misin, Çilli?"

"Belki de kolluk kuvvetlerini sevmiyordumdur."

Jericho kıs kıs gülerek elbiselerini düzeltti. Dükkâna bir kez daha baktığında Arsen'in yüzünde bir sırıtişla ona baktığını gördü. Jericho yana çekilerek onu Atticus'un görüş alanından uzaklaştırdı. İhtiyacı olan son şey Atticus'un utanmasıydı. Umarım Arsen çenesini kapalı tutar, ama bu onun endişelerinin en küçüğüydü.

Atticus'u Gabe'le tanıştırmak riskli bir hamleydi ama gerekliydi. Atticus onun yalnız gitmesine izin vermeyecekti ve Jericho da zaten bunu gerçekten istemiyordu. Bir yanı Gabriel'in Atticus'u görmesini ne kadar istiyorsa, Atticus'un da Gabriel'den nefret etmesini o kadar istiyordu. Belki bu onu bir pislik yapıyordu ama umurunda değildi. Atticus'un da onun kadar bölgeci olduğunu, onun Atticus'a karşı olduğu kadar Atticus'un da ona karşı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onun için öldürebileceğini. Onun için öleceğini. Bu saplantılı takıntının iki yönlü bir yol olduğunu. Bu ilişkiden çıkmanın tek yolunun -ne kadar berbat olursa olsun- ikisinden birinin nefes almayı bırakması olduğuna dair bir tür sözsüz anlaşma vardı.

FIFTEEN

ATTICUS

Atticus, Gabriel Vélez'i karakoldan çıkıp otoparkta uzun yürüyüşüne başlarken takip etti. Bir polise benziyordu. Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu. Herhangi bir üniforma giymemişti ama kare çenesi, şişkin kasları, uzun ve sıkı saç kesimi tam bir kolluk kuvveti olduğunu haykırıyordu. Bu nasıl Jericho'nun tipi olabilirdi ki? Protein karışımları ve steroidlerle besleniyor gibi görünüyordu. Atticus Jericho'ya yan gözle baktı. Jericho'nun ilgilendiği şey bu muydu? Spor salonu fareleri mi?

Atticus, Vélez'in solmuş kot pantolonunu, acayip beyaz spor ayakkabılarını ve çocuk reyonundan alınmış olabilecek kadar dar siyah kazağını inceledi. Bronco'nun yan aynasının camında kendi yansımasına bir an göz attı, sıkıcı siyah elbise pantolonunu ve beyaz düğmeli bluzunu kontrol ederken eli düz karnına gitti. Kollarını sıvama ya da başka bir şey yapma isteğiyle savaştı. Onu daha az - Jericho ilk gece ona ne demişti? - bir sigorta satıcısı gibi gösterecek herhangi bir şey.

Jericho eski erkek arkadaşını görmek konusunda pek de hevesli görünmüyordu. Kamyonetine yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuştu. Vélez yaklaşırken Atticus, vücutları omuzdan kalçaya değene kadar Jericho'ya yaklaştığını hissetti. Jericho sırtarak başını çevirdi ve dudakları kulağına değene kadar burnunu boynunda gezdirdi. "İddianı mı ortaya koyuyorsun Çilli?" diye mırıldandı.

Aleti pantolonunun içinde seğirirken Atticus burnundan bir nefes çekti. "Senden çok nefret ediyorum."

"Bu seksin neden bu kadar ateşli olduğunu açıklıyor," diye alay etti Jericho. "Ama benden nefret ettiğini sanmıyorum. Değil mi?" Eski sevgilisinin gözleri önünde Atticus'un kulağının arkasına bir öpücük kondurdu. "Kalbimi mi kıracaksın, Çilli?"

"Şuradaki Bay Evren'i sorgulamaya odaklanabilir miyiz?" Atticus dişlerini sıkarak mırıldandı.

Jericho tam Vélez onlara ulaştığında alçak sesle kıkırdadı. Bakışları Atticus'a kaydı, ağzında sert bir çizgi oluştu ve hemen ardından çok fazla dişle gülümseyerek bunu kapatmaya çalıştı. "Bu kim? Birini getireceğini söylememiştin..."

Jericho omzuyla onu dürttüğünde Atticus'un içinde bir şeyler gevşedi. "O sıradan biri değil ve neden sana yalnız gelmeyeceğimi söyleyeyim ki? Telefonda da söyledığım gibi, sadece biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Evet, ama ben sadece düşündüm ki..." Vélez kaşlarını çatmadan önce karmaşık bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi başladı, ki bu onun için muhtemelen basit bir toplama işleminin ötesinde bir şeydi. Boğazını temizledi, Atticus'a bakarken omuzları geriye düştü. "Peki, sen kimsin?"

"Erkek arkadaş. Sen kimsin?"

Sinirlendiği her halinden belliydi. "Bir... arkadaş, sanırım."

Jericho homurdandı. "Arkadaşlardan bahsetmişken. Erkek arkadaşın nasıl?" Jericho boş bir ifadeyle sordu. "Hâlâ birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Vélez kızardı ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "Ah, evet. O iyi biri. Hangi bilgiye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Jericho konunun bu kadar hızlı değişmesini bekliyormuş gibi sırtıttı. "Scar adında birini hiç duydun mu? Liderleri hapisteyken 4Loco ekibinin başındaydı?"

Vélez gözlerini kırıştırdı, bakışları Jericho'nun omzunun üzerinden geçti, çenesini sıkar gibi yaparken çenesindeki kaslar patladı. Tüm bunlar bir saniyeden kısa bir süre içinde olmuştu; göz kırparsan kaçırırsın gibi mikro bir ifade ama Atticus bunu hemen fark etmişti. Jericho mu?

Vélez, Jericho'nun duruşunu taklit etmek için ellerini ceplerine sokarak aşırı telafi etti. "Hayır. Kız kardeşinin soruşturması başladıktan sonra geldim, hatırladın mı?"

Atticus kaşlarını çattı. Eğer bu adamı tanımıyorsa, bunun Mercy ile ilgili olduğunu nereden biliyordu?

"Bunun kız kardeşiyle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?" Atticus sordu.

Diğer adamın gözlerindeki öfke bir anda yok oldu. Yalanlarının sorgulanmadan kabul edilmesine alışkındı. "Bunun Mercy ile ilgili olduğunu sanmıştım. Öyle değil mi?"

"Mm," dedi Atticus, ses tonu onun saçmaladığını ima ediyordu.

Atticus Jericho'nun kılını bile kıpırdatmadığını gördü ama Jericho'dan biraz daha sağlam bir bünyeye sahip olmasaydı yana yatmasına neden olacak şekilde ağırlığı ona doğru kayarak baskı yaptı. Atticus'a geri çekilmesini söylemeye çalışıyordu. Ya da en azından yavaşlamasını. Jericho'nun diğer adamın söylediklerini de gördüğünü fark edince Atticus'un bir yanı gevşedi.

Vélez'in söylediği hiçbir şey açıkça şüpheli değildi, ama kesinlikle ayağı takılmış ve çok fazla şey söylemiş biri gibi davranıyordu. Perez'den söz edilmesi onu sarsmış mıydı? Eğer öyleyse, neden? Bu adam öyle bir tehdit miydi ki polisler bile ondan korkuyordu? Yoksa polisler onun patronlarının cebinde miydi?

"Kız kardeşimin en son Scar adında bir adamla birlikte görüldüğünü biliyor muydun? Gerçek adı Carlos Perez," dedi Jericho.

Cebinde polis varsa bu adamın adını anmak riskliydi. Bryan sanki adam Bloody Mary ya da Beetlejuice'muş gibi davranmıştı. Sanki ismi üç kez söylendiğinde ortalığı kasıp kavuracakmış gibi. Belki de Jericho'nun planı buydu. Dikkatini Jericho'nun adamlarına değil de onlara çekmesini sağlamak için harika bir yol olabilirdi.

Vélez kaşlarını çattı ve fazla kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde, kazağı can havliyle yapışana kadar kavuşturdu. "En son kim tarafından görülmüş?" diye sordu şüpheyle.

"Fark eder mi?" Jericho karşı çıktı. Bir polise, ipuçlarının erkek arkadaşının medyum kayınbiraderinden geldiğini söyleyemezdi.

Atticus, Vélez'in endişesinin arttığını hissedebiliyordu. "Biri ortaya çıktı mı? Çünkü kız kardeşinizin herkesle görüştük."

"Tanıdık bir ortak mı?" Atticus yineledi. "Bahsettiğin kişi kayıp biri değil gibi. Sanki bir tür suç dehasından bahsediyorsun."

Vélez'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Jericho kaskatı kesildi. "Onu böyle mi görüyorsun, Gabe? Bir suçlu olarak mı? Başka bir ölü keş mi?" Jericho sordu.

Vélez sanki duyulmaktan korkuyormuş ya da birilerinin onu izlediğini düşünüyormuş gibi park alanını taradı. "Tabii ki hayır. Ben öyle bir şey yapmadım."

anlamına geliyordu."

"Yani, ne demek istedin?" Jericho tersledi.

Vélez başını salladı, sesini alçaltmadan önce bir kez daha otoparkı taradı. "Gerçekten karanlık insanlarla takılıyormuş Jericho. Görüştüğümüz insanlar... arkadaşları, tanıdıkları... hepsi aynı şeyi söyledi. Parti yapmayı seviyordu. Rastgele erkeklerle takılmayı seviyordu. Kız kardeşin olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum ama o bir melek değildi."

Jericho kendini kamyonundan aşağı attı. "Az önce ne dedin sen?"

Atticus, karakolun otoparkında bir polis memuruna saldırmasını engellemek için kolunu uzattı ve "Beni arabada bekle" dedi.

Jericho, Atticus'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakarken gözleri büyüdü. "Ne?"

"Beni arabada bekle." O tereddüt edince Atticus onu nazikçe itti. "Git."

Jericho ona bir dakika boyunca sert sert bakarken, Atticus onun sorgusuz sualsiz dediğini yapması için dua etti. Sonunda Jericho, Vélez'e tiksintiyle bir kez daha baktıktan sonra topuğunun üzerinde döndü ve sürücü koltuğuna kaymadan önce Bronco'nun kaputunu yumrukladı.

Vélez, Jericho'ya ters ters bakarak, "Vay canına, onu gerçekten fena benzetmişsin," dedi.

Atticus Jericho'ya hiç dikkat etmedi ve Vélez'i tek odak noktası haline getirdi. Onun vücut dilini yansıtarak duruşunu genişletti ve kollarını kavuşturdu. "Dinle, ikimiz de onun ne kadar duygusal olduğunu biliyoruz. Aile asla rasyonel değildir. Ne demek istediğini anlıyorum ama sana birkaç soru sorabilir miyim?"

"Seni tanımıyorum bile. Bu konuyu seninle konuşurken işimi kaybedebilirim." "Babamın-Thomas Mulvaney-gerçekten Şehir komiseriyle iyi arkadaşız ve ona ne kadar yardımsever ve profesyonel olduğunuzu aktarmaktan mutluluk duyarım. Alternatif olarak..." Tehdidin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Thomas Mulvaney senin baban mı?" diye sordu, Atticus'un saçmalayıp saçmalamadığından emin değilmiş gibi.

"Evet. Ben onun en büyük oğluyum. Bak, ikimiz de bu adamın çıkmaz sokak olduğunu biliyoruz. Mercy gibi kızlar... Her zaman başlarını belaya sokarlar. Yanlış insanlarla tanışırlar, yanlış insanlara aşık olurlar ve sonunda ölürlər.

onların sorunu. Bu faili meçhul bir dava ve öyle de kalacak ama bu ipuçlarının peşine düşmek onu daha iyi hissettiriyor."

Vélez'in omuzları düştü, gerginlik vücudunu terk etti. Gerçekten de Atticus'un kendi tarafında olduğunu düşünmüştü. "Ne bulacağını sanıyor bilmiyorum. Sekiz yıl önce kaçtı ve bir şekilde yeni bir tasarım uyuşturucuyla aşırı dozdan öldü. Biri onu nehre atmış. Burada bir dava yok."

"Biliyorum, ama bana bir şey verebilirseniz bana yardımcı olabilir misiniz?" "Burada bir dava yok," dedi tekrar, neredeyse kendi kendine.

"Ona ihtiyacı var
Bunu anlıyorum."

Atticus başıyla onayladı. "Anlamasını sağlayacağım ama size birkaç soru sormama izin verirseniz bazı şeyleri açıklığa kavuşturmasına yardımcı olmak için uzun bir yol kat etmiş olursunuz?" Atticus, Vélez'in ses tonuna uyararak konuştu.

Vélez derin bir nefes aldı ve ellerini havaya kaldırarak bıraktı. "Evet, dostum. Sorularınızı sorun," dedi isteksizce.

"Davaya bakan ilk dedektif sen , değil mi?"

Vélez başını salladı. "O zamanlar hâlâ narkotikte çalışıyordum. Daha sonra transfer edildim. Davayı bana çünkü acemiymdim ve bize her zaman soğuk davranırlar."

"Dava açıldıktan ne kadar sonra oldu bu? Birkaç yıl mı?" Atticus sordu.

Vélez başını salladı. "Altı ila sekiz ay kadar belki?"

Atticus'un beyninin arkasında bir şeyler kıpırdandı ama bu ifadede yanlış olanın ne olduğunu söyleyemedi. "İlk dedektife ne oldu? Onunla konuşmamızın bir yolu var mı?"

Vélez homurdandı. "Ruh çağırma tahtan yoksa hayır. O öldü."

Hah. Bu ilginçti. "Oh, kahretsin. Ne zaman oldu bu?"

Vélez omuz silkti. "Transferimden hemen önce. Bu yüzden büyük suçlar bölümünde yer açıldı."

"Narkotiği neden bıraktın? Büyük suçlardan çok daha heyecan verici gibi görünüyor, değil mi? Gizli görevde olmaktan sıkıldın mı?" Atticus ses tonunu olabildiğince rahat tutarak sordu. Vélez'in sadece konuştuklarını, sohbet ettiklerini, Jericho'nun bilgi aldığını düşünmesini sağlamak için zaman öldürdüklerini düşünmesini istiyordu.

Vélez'in gözleri önce sola, sonra geriye kaydı. Atticus onun cevabını dikkatle hazırlamaya çalıştığını duyar gibiydi. Sonunda, "Bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti. Annem çok derine indiğimden endişeleniyordu."

Tamamen yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi.

Atticus sanki bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Ve sen bu Carlos denen adamı hiç duymadın mı? UC narkotik günlerinizde bile mi?"

Vélez başını salladı, bakışları bir kez daha Atticus'tan uzaklaştı. "Burası benim yetki alanım değildi. O zamanlar West End'de çalışıyordum." Jericho'nun kamyonunda oturduğu yere doğru baktı. "Bakın, Jericho'yu severim. Bir zamanlar arkadaşlık... Sanırım. Ama her ipucunu araştırdık, gereken özeni gösterdik."

Atticus kaşlarını çatı. "Özellikle öne çıkan biri var mıydı? Ne olduğunu anlayamadığınız biri gibi mi?"

Vélez'in gözleri irileşti ama hemen toparlandı. "Hayır, dostum. Her zaman gördüğün keşler ve serseriler işte." Atticus bunu olduğu gibi kabul etmeye hazır, özellikle de diğer adamın söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığı için, ama Vélez'in işi bitmemişti. "Bazı davalar asla çözülemez. Kız kardeşi yanlış insanlarla ilişki kurmuş ve bir şekilde nehre atılmış. Berbat bir durum ama o ilk değil. Hatta bu ayın ilki bile değil. Biz ona yüksek riskli hedef diyoruz."

"Yüksek riskli mi? Seks işçisi ya da evsiz değildi. Jericho kız kardeşinin ağır uyuşturuculara bulaşmadığını söyledi."

Bir sırrı paylaşır gibi eğildi, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşerek, "Kollarındaki izler tamamen farklı bir hikâyeye anlatıyor," dedi. Omzunun üzerinden tekrar binaya baktı. "İşe geri dönmeliyim. Senin ya da *babanın* başka soruları varsa patronumla görüşebilirsiniz." Jericho'ya kısa bir bakış daha attı. "Ona üzgün olduğumu söyle. Gerçekten."

Atticus'a başka bir soru sorma fırsatı vermedi, sadece döndü ve koşarak uzaklaştı.

Atticus yolcu koltuğuna kaydı, yaptıklarını savunmak zorunda kalmaya tamamen hazır. Ama kapı kapanır kapanmaz Jericho, "Ne aldın?" diye sordu.

"Biliyordun-"

Jericho homurdanarak onun sözünü kesti. "Birdenbire bu ilişkide baskın olan taraf olmak istediğine karar vermedin mi? Evet, bunu anlamak için medyum olmaya gerek yok. Yaptığın şeyi yaparken seni izlemek ilginçti."

"Benim yaptığımı mı yapacaksın?" Atticus kaşlarını çatarak söyledi.

"Evet, ayna parçanı ilk kez iş başında görüyorum. Çok etkileyici. Ee, ne aldın?"

Atticus buna tam olarak biraz demezdi. Pratik yaptığı bir şey değildi, sadece doğuştan nasıl yapılacağını bildiği bir şeydi. "Eski kocan bir şeyler saklıyor. Perez'in kim olduğunu kesinlikle biliyor. Ayrıca, kız kardeşinin davasındaki asıl dedektifin öldüğünü biliyor muydun?"

"Evet. Araba kazası. Arabasını otoyoldaki korkuluklardan birine sürmüş. Arabası neredeyse ikiye bölünmüş. Dehşet verici."

"Bu sana garip gelmiyor mu?" Atticus sordu.

Jericho kaşlarını çatı. "Neden olsun ki? Her gün araba kazalarında insanlar ölüyor."

"Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim. Bryan onların hayalet olduğunu söyledi. Ulaşabilecekleri birileri varmış. Ya polisler onların peşindeyse? İçeride bir adamımızın olmasından zarar gelmez."

"Ama neden? Asıl dedektif Mercy'nin davasında hiçbir yere varamamıştı," dedi Jericho.

"Nereden biliyorsun?"

"Gabe söyledi..." Jericho duraksadı. "Gabe bana davayı ilk aldığı anda söyledi."

"Aynen öyle. Vélez davayı ona verdiklerini çünkü soğuk davaları hep yeni adamlara verdiklerini söyledi ama bir dava bir yıl geçene kadar 'soğuk' sayılmaz, yani bu bir yalandı. Kız kardeşinizin davasını devraldıktan ne kadar sonra çıkmaya başladınız?"

Jericho'nun kaşları tamamen çatıldı. "Davayı devraldıktan yaklaşık dört hafta sonra takıldık. Bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenene kadar kısa süreli bir dargın bir barışık ilişkimiz başladı. Ondan sonra sadece dava hakkında konuştuk, sonra da hiç konuşmadık."

"Bunca yıldır hiç temas kurmadınız mı?" Atticus sordu.

"Bir erkek arkadaşı olduğunu öğrendikten sonra onu dondurdum. Ondan sonra Mercy hakkında bilgi vermek için ailemle birkaç kez konuştu ama onlar soru sormayı bırakınca o bile birkaç ay sonra kesildi."

"Neden durdular?" Atticus cevabı zaten bildiğinden emin bir şekilde sordu.

"Babam öldü, annem saldırıya uğradı ve ben Felix'i yetiştirmeye çalışırken Gabe ikinci planda kaldı. Mahallemiz küçüktü. Onu etrafta gördüğümde diğer yöne gidiyordum. Tam olarak düşman değildik. Çoğu zaman onu hiç düşünmedim. Arkadaş olmaya hiç niyetim yoktu."

"Onu mahalleden tanıdığınızı söylemişsiniz. Yani bu mahallede mi yaşıyordu? Sizin mahallenizde mi?"

Jericho başını salladı. "Evet."

"Evet, saçmalıyor. Vélez bana Carlos'u tanımadığını çünkü West End'de çalıştığını söyledi ki bu da başlı başına bir saçmalık çünkü eğer narkotikte çalışıyorsanız 4Loco çetesindeki bok çuvallarının hiyerarşisini bilirsiniz. Bu bölgedeki en büyük çete onlar. Ayrıca, UC'lerin her yerde muhbirleri vardır. Senin mahallende yaşıyordu. O bir narkotikçiydi. Yıllar önce 4Loco'yu yöneten bir adam olsa bile Carlos Perez adını hiç duymamış olmasına inanmakta zorlanıyorum."

Jericho istasyonun kapısına baktı. "Sence Gabe benimle oynadı mı?"

Atticus Jericho'nun dikkatini çekti. "Bence bu bir olasılık. En azından onu biraz daha araştırmamız gerekiyor. Sorun olur mu?"

Jericho başını salladı. "Evet, bilmemiz gerek. Ama bilginiz olsun, Mercy'nin kaybolmasıyla bir ilgisi varsa onu öldüreceğim. Yavaş yavaş."

Atticus omuz silkti. "Ben sürerim. Rahatsız edilmeden birini öldürebileceğin, işkence yapmak için en sevdiğim yerlerden bazılarını sana göstereceğim."

Jericho'nun bakışları yoğunlaştı. "Ben ciddiylim. Polis olması umurumda değil. O ölecek."

Atticus omuz silkti ve iş e-postalarını kontrol etmek için telefonunu çıkardı. "Polis olması umurumda mı sanıyorsun? Şimdiye kadar rahiplerden politikacılara kadar hemen hemen her tür cesedi düşürdük. Son birkaç seferde olduğu gibi onu ormanda hayvanların yemesi için bırakamayız. Daha stratejik davranmamız gerekecek, belki de parçalamalıyız. Bunun için bir yer biliyorum."

Jericho kaşlarını kaldırdı. "Eski sevgilimi öldürme ihtimali konusunda daha az heyecanlı davranabilirsin."

Atticus alay etti. "Eğer Kendra olsaydı? Kendra'nın bir şekilde masum kızların öldürülmesine karıştığına dair kanıtınız olsaydı, onun içini seve seve boşaltmaz mıydınız?"

Jericho dramatik bir şekilde iç çekti. "Bu adil. Ama onu sadece kız kardeşime olanlarla bir şekilde ilgisi varsa öldüreceğiz."

"Bunu garanti edemem," dedi Atticus. "Babam onun karanlık bir işe karıştığını öğrenirse -Mercy ile ilgisi olmasa bile- kardeşlerimden biriyle ters düşme ihtimali çok yüksek."

Jericho başını koltuğunun arkasına vurdu. "Annesi eskiden benimkilerle aynı kiliseye gidiyordu."

Atticus ona düz bir bakış attı. "Bu onu daha iyi bir insan yapmaz. İkimiz de karanlık işlere bulaştığını biliyoruz. Çok kaçamak cevaplar verdi. En iyi ihtimalle, insan ve uyuşturucu ticareti yapan bir çeteyi görmezden gelen kirli bir polis. En kötü senaryo ise, her ne yapıyorlarsa plana göre gitmediğinde pislikleri temizlemek için departmana alınmış olması ki bu da bunun çok daha büyük bir şey olduğu anlamına geliyor."

Bir dakika sonra Jericho, "İtiraf et, bir parçan onun ölmesini istiyor," dedi.

Atticus dudağının kıvrıldığını hissedebiliyordu. "Bir erkek bu kadar dar kazakları nereden bulur ki? Sen böyle şeylerden mi hoşlanıyorsun? Kaslısın ama beynin yok mu?"

Jericho kıkırdadı. "Gerçekten kıskanıyorsun, Çilli."

Atticus ön camdan dışarı, araba denizine baktı. "Kapa çeneni."

Jericho'nun eli kalçasına inip tehlikeli bir şekilde yukarı kayınca Atticus sıçradı. "Bu hoşuma gidiyor. Seni telaşlı ve sahiplenici görmek çok seksi. Özellikle de benim için diz çökmene neden olduğunda. Benim için diz çökerken çok iyi görünüyorsun."

Atticus kulaklarının ucuna kadar kızardı, dizlerinin Jericho'ya daha fazla erişim sağlayacak şekilde açılmasından nefret etti ve eli geri çekildiğinde hayal kırıklığına uğradı.

Ama Jericho aynı eli avuç içi yukarı bakacak şekilde aralarındaki koltuğa koyduğunda, Atticus kendi elini üstüne koymakta tereddüt etmedi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Bir süre sonra, "Eve gider gitmez Calliope'yi arayacağım," dedi.

Evleri. Onların evi mi? Onun evi mi? Artık bilmiyordu bile. Hayatında bir kez olsun bu konu üzerinde fazla düşünmek istemedi, kimsenin onu incelemesini, kusurlarını ya da olası tuzaklarını araştırmasını istemedi. O ve Jericho -her ne iseler- onlarındı, sadece onlarındı ve kimse buna müdahale edemezdi.

Hiç kimse.

Belki Felix hariç.

Sikeyim.

SIXTEEN

JERICO

Atticus süslü dairesine dönerken, çoğunlukla sessiz kalsa da, bütün yolculuk boyunca Jericho'nun elini tuttu. Atticus'un başparmağıyla Jericho'nun elinin arkasına dalgınca daireler çizdiği rahat bir sessizlikti.

Sessizlik Jericho'yu rahatsız etmiyordu. Hatta bazıları on iki yaşlarında olan gençlerden oluşan bir ekip yetiştirmek ve yönetmek Jericho'ya sessizliğe değer vermeyi öğretmişti. Yine de kendini eğlendirmek için radyoyu açıp şarkı söyledi, tüm müstehcen kısımları doğrudan Atticus'a söyledi, bu da onu Jericho'nun en sevdiği iki görünüm olan telaşlı ve kızarmış yaptı.

Jericho valeye ulaştığında, araba takıntısı olan çocuk -adının Diego olduğunu öğrenmişti- koşarak geldi ve Jericho için sürücü tarafını açtı. "Hey, J. Ne var ne yok?"

Jericho sıırttı. "Her şey, D. Her şey."

"Geçen geceki maçı izledin mi?" Diego sordu.

Kısa bir süre futbol sevgisi üzerine bağ kurmuşlardı. "Yok, dostum. Son zamanlarda işlerim çok yoğun. Yine de kaydettim. Bana bir şey söyleme," dedi Jericho kamyonun etrafında yürürken.

Diego ön koltuğa oturduğu sırada Atticus'un arabasının kapısını açtı ve vale park yerine hızla ilerlemeden önce ikisi de yoldan çekildi. Binaya girdiklerinde Atticus, "Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

Jericho kaşlarını çatı. "Tüm bunlar ne içindi?"

"Sen ve o. Onu tanıyor musun ki?" Atticus sordu, sesi ekşimişti.

Bu Jericho'yu gülümsetmemeliydi ama elinde değildi. Kıskanç Atticus'u seviyordu ve onun bu yönünü bir günde iki kez görmek neredeyse çok fazlaydı. "Onu Bronco'mu seven ve ne zaman seni ziyarete gelsem konuştuğum çocuk olarak tanıyorum. Buna arkadaş canlısı olmak denir, Çilli."

Jericho bir elini sırtının alt kısmına koyup ondan uzaklaştığında Atticus kaskatı kesildi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Jericho kıkırdadı. Çok huysuz.

Atticus'u yatıştıracak herhangi bir yanıt veremedi lobideki asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Boş kabinin doğru yürüdü, duvara yaslanıp aynalı kapılara baktı. Atticus, Jericho'nun tam önünde duruyordu, sırtı ona dönüktü ve aralarında bir metre vardı. Evet, kesinlikle kızgındı. Jericho bunu neden bu kadar çok seviyordu?

Kapılar kapanmaya başladığında, iki parmağını Atticus'un kemer halkalarına soktu ve onu geri çekerek kışının Jericho'nun artık yarı sertleşmiş olan sikine iyice yapışmasını sağladı. Kapılar birbirlerine bir santimden daha az mesafedeyken küçük, solmuş bir el kapıların arasından fırladı ve kapıların bir kez daha açılmasını sağladı.

İkisi de yaşlı bir kadının Balenciaga çantasına doldurduğu küçük beyaz bir köpekle içeri girişini izledi. Atticus geri çekilmeye çalıştı ama Jericho sıkı sıkı tuttu ve çenesini omzunun üzerinden geçirerek fısıldadı: "Yerinde olsam bunu yapmazdım Çilli. Nana'yı şu anki sertliğimle ömür boyu korkutmak istemeyiz."

Jericho, ona karşı rahatlamadan önce Atticus'un yansımada irkilmesini izledi. Kahretsin, Jericho ona pis şeyler yapmak istiyordu. "Surat asarken çok seksi görünüyorsun Çilli. Bu bende sana çok kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor," diye homurdandı.

Atticus kımıldadı, elleri kendi ereksiyonunu gizlemeye çalışıyordu. Kadın hiç göz teması kurmadı. Burnunu kaldırmış, dümdüz önüne bakıyor, onları tanımayı reddediyordu. Üçüncü katta asansörden süzülerek indi ve bir daha arkasına bakmadı.

Araba tekrar hareket etmeye başladığında Jericho ağzının Atticus'un boynunu, kulağına kadar keşfetmesine izin verdi, elleri kalçasının etrafında kayarak sikini avuçladı.

"Burada kameralar var, biliyorsun," dedi Atticus, çiğ bir sesle.

"Güzel. Birlikte filmde çok ateşli görünürdük," diye alay etti Jericho. "Eminim seni becerirken beni seyretmeye bayılırsın. Belki de yatağının üzerine bir ayna koymalıyız." Atticus homurdandı ama yine de kıcını Jericho'ya doğru itti, dudaklarının boynuyla omzunun birleştiği noktaya daha iyi erişebilmesi için başını yana eğdi. "Evet, bu kesinlikle hoşuna giderdi."

Jericho dilini Atticus'un kulağının kabuğunda gezdirirken bir elini boğazına yerleştirdi ve artık kaya gibi sertleşmiş sikini okşamaya devam etti. "Belki de seni banyo tezgâhının üzerinde domaltarak sikerim, böylece içine girerken beni izleyebilirsin, böylece gözlerinin nasıl bulutlandığını ve ağzının nasıl gevşediğini görebilirsin. Böylece içine her girdiğimde nasıl nefes nefese küçük 'uh uh' sesleri çıkardığını izleyebilirsin, içinde ne kadar derin olduğumu bana bildirirsin. Ne düşünüyorsun, Çilli?"

Jericho, sesli bir şekilde yutkunurken Atticus'un adem elmasının elinin altında sallandığını hissetti. Asansör yavaşladı, kapılar açılmadan önce çınladı. Atticus bir çırpıda çıktı, kapısına kadar olan kısa mesafeyi hızlı adımlarla yürüdü, anahtar kodunu bir an için unutmuş gibi görünürken el yordamıyla ilerliyordu.

Jericho tam Atticus'un şaşkın bir homurtu çıkararak öne doğru savrulduğu ve neredeyse devasa bir karton kutuya takılıp düştüğü sırada yetişti. Jericho Atticus'un kolunu tutarak onu bir kez daha düzeltti ve şaşkınlıkla kapının hemen içinde bekleyen kutu tarlasına baktı. "Bütün bunlar da ne?"

Atticus kızardı ve "Bir televizyon" diye mırıldandı.

Jericho'nun kalbi göğsünde sıkışıp kaldı, ağzı kurudu. "Bana bir televizyon mu aldın, Çilli?"

Atticus Jericho'dan başka her yere baktı. "*Kendime* bir televizyon aldım. Ama buradayken kullanabilirsin."

Genelde Jericho onunla dalga geçerdi ama bu bir ha-ha anı gibi görünmüyordu. Bunun bir anlamı vardı. Olmak zorundaydı. Atticus'un Jericho'ya kendi alanında rahat hissetmesini istediğini bildirmesinin bir yolu gibi. "Televizyondan hoşlanmadığını ?"

Atticus sertçe omuz silkti. "Ben bilmiyorum. Ama sen . Önemli bir değil."

Jericho Atticus'u kendisine doğru çevirdi ve yüzünü kavradı. "Bu benim için büyük bir mesele."

Atticus pembeden parlak kırmızıya döndü ve "Beğendiğine sevindim" diye mırıldandı. "Oh, bayıldım." Jericho başparmağını kullanarak ağzını Atticus'unkinin üzerinde gezdirdi.

dilini içeri sokabilmek için Atticus'un çenesini aşağı çekti. "Seni becermek istiyorum," dedi Jericho dudaklarına karşı. "Şimdi."

Atticus titredi. "Tamam."

Jericho onun elini tuttu ve yatak odasına götürdü. Öpüşmelerin arasında ikisinin de kıyafetlerini çıkardı. İkisi de çıplak kaldığında Jericho onu yatağa geri itti ve bir kez daha ağzını yakalamadan önce ağırlığını onun üzerine örtmek için onu takip etti.

Acele etmiyor, Atticus'u derin, uyuşturucu öpücüklerle rahatlatıyor, her şeyi fazla düşünmeyi unutana, dünyada Jericho'dan başka bir şey kalmayana kadar tüm endişelerini eritiyor gibiydi. Bu açgözlülük müydü? Umurunda değildi. Onun tek odak noktası olması gerekiyordu. Gerçek Atticus'un kilidini açacak anahtarı bilen tek kişi, eşit derecede zeki katil ve istekli itaatkâr.

Ama sadece Jericho için.

Dudaklarını ayırdığında Atticus başını kaldırarak Jericho'nun ağzını takip etmeye çalıştı ama onun başka fikirleri vardı. Atticus'un üzerinden kayarak onu dürttü. "Benim için yan dön."

Atticus kaşlarını çatı ama sonra Jericho'nun dediğini yaparak ondan uzaklaştı. Jericho yan masanın üzerinde unutulmuş bir şekilde duran kayganlaştırıcıyı kaptı ve arkasına yerleşmeden önce parmaklarını yağladı. Dışlerini Atticus'un omzunda gezdirdi, eli yanaklarının arasındaki çukura daldı. Atticus'un nefesi onun dokunuşuyla kesildi. Jericho parmaklarını zorlamadı, sadece Atticus hayal kırıklığı içinde homurdanarak onu geri itene kadar girişinin etrafında dolaştı.

Jericho alçak sesle kıkırdadı. "Bir şey ister misin?"

Atticus "Sen" demeden önce bir an tereddüt etti.

Jericho dudaklarını Atticus'un yanağına değdirdi. "Tamamen seninim Çilli, buna hiç şüphe yok."

Jericho'nun sözleri üzerine Atticus'un nefes alış veriş i düzensizleşti. "Ben... Ben de seninim."

Jericho iki parmağını Atticus'un vücudunun sıkı sıcaklığına soktu. "Evet, öylesin. Hepsi benim. Sadece benim."

Atticus çaresiz bir ses çıkararak Jericho'nun parmaklarıyla kendini becermeye çalıştı.

"Her zaman çok iyi hissediyorsun. Sana asla doyamıyorum."

Atticus üst bacağını bükerek öne doğru düşmesine izin verdi, açıkça daha fazlasını istiyordu. Jericho bir an için bunu görmezden geldi, onun emici sıcaklığının tadını çıkarıyor, bunun sadece onun için olduğunu bildiği için siki sızıyordu. Atticus'un bu yönünü başka hiç kimse göremeyecekti, sadece Jericho. Ağzının bulduğu her teni keşfetmesine izin verdi. Kulağının arkasındaki noktayı, omzunu, yanağını, dudaklarını.

Birkaç dakika sonra Atticus, "Ne bekliyorsun?" diye fısıldadı.

Jericho kıkırdadı. "Çok sabırsızsın. Ne? içinde olmasından hoşlanmıyor musun?" diye sordu, parmaklarını içeri ve dışarı doğru hareket ettirmeye devam ederken biraz araladı.

"İstediğimi biliyorsun," dedi ve uzanıp Jericho'nun aletini oldukça agresif bir şekilde kavrayarak girişine doğru sıkıştırdı. "Sadece bunu daha çok istiyorum."

"Bu gece çok kontrollü davranıyorsun. hoşuma gidiyor," diye alay etti Jericho, elini sikini kayganlaştırmak için uzaklaştırırken. "Ama gerçekte kimin yetkili olduğunu unutma."

Jericho tek bir akıcı hareketle onun içine girdi, dibe vurduğunda ikisi de inledi. Jericho Atticus'un etrafında kıvrıldı, dudakları kulağının arkasındaki deride gezindi. "Bu daha çok hoşuna gidiyor mu?" diye sordu tembelce kalçalarını yuvarlayarak.

"Evet," dedi Atticus, çiğ bir sesle. "Ama daha hızlı gidebilirsin."

Jericho Atticus'un kulak memesini ısırdı. "Hazır olduğumda hareket edeceğim. Neredeyse yirmi dört saattir içine girmedim. Çok çabuk bitmesini istemiyorum. Şimdi öp beni."

Atticus, Jericho'nun dudaklarını uzun, yavaş bir öpücükle yakalaması için başını yeterince eğdi ve onun itişleriyle aynı anda dilini ağzına soktu. "Yemin ederim bana bir tür büyü yaptın," diye mırıldandı Jericho. "Hayatımda hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Bunu öylesine söylemiyorum. Bana inanmayacağını biliyorum ama bu doğru. Seninle ilgili her şeye tamamen bağımlıyım."

Atticus ürperdi, tüyleri diken diken oldu, nefesi hızlandı ama hiçbir şey söylemedi, sadece uzandı ve elini Jericho'nun kalçasında gezdirdi, sanki onu daha da yaklaştırmak istiyormuş gibi.

Jericho için daha yakın olmak iyiydi. Ağırdan almak istemiş, Atticus'un yüksek sesle duymaya hazır olmadığını bildiği şeyleri bir şekilde bedeniyle anlatmak istemişti. Ama bu neredeyse imkânsızdı, özellikle de Atticus onu teşvik ederken, sanki onu yeterince derine sokamıyormuş gibi her itişinde onu geri iterken.

"Pekala, Çilli. Sen kazandın."

Çekildi ve Atticus'u sırt üstü itti, bacaklarının arasından kayarak onu dizlerinin altından yakaladı ve tekrar içine girerken neredeyse onu ikiye büktü.

Bu sefer acımasız bir tempo tutturdu, kalçaları sert ve hızlı bir şekilde girip çıkarken Atticus'un gözleri kapandı, ağzı gevşedi, o küçük nefesli

Jericho'nun doğru bir şey yaptığını anlamasını sağlayan homurdanmalar.

"Kendine dokun" demeden önce onu öpmek için eğildi. Benim için mastürbasyon yapmanı izlemeyi seviyorum."

Atticus bir elini kızarmış, sızıntı yapan sikinin etrafına sardı ve Jericho, karnında ısı birikirken, omurgası boyunca elektrik yayılırken ve tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu bildirirken gözlerini manzaradan ayıramadı. "Siktir, evet. Tanrım, bu çok ateşli. Çok ateşlisin. Benim için boşalmanı izlemek istiyorum, Çilli. Hissetmeme izin ver."

Atticus üç sert vuruş daha yaptı ve sonra karnından ve göğsünden taşı. Jericho inledi, Atticus etrafında kasılırken ritmini kaybetti, Atticus'un üzerine kemiksiz bir şekilde yığılmadan önce kendini içine boşaltırken görüşünün kenarları kararmasına neden olan bir yoğunlukla orgazmını ondan sağdı.

İkisi de terli ve yapış yapıştı ama Jericho kendini kıpırdamaya, hatta ondan kurtulmaya bile zorlayamadı. Öylece uzandı, Atticus'un da altında aynı sertlikte nefes aldığını hissediyordu. Jericho, Atticus'un kollarını ona doladığını hissettiğinde şaşırdı ve sırtını kaşımaya başladığında daha da şaşırdı, kör tırnakları Jericho'nun omuzlarının çizgilerini takip etti, sırtından aşağı indi, neredeyse kıkına kadar ve sonra tekrar yukarı çıktı.

Bu kez tüyleri diken diken olan Jericho'ydu, göz kapakları ağırlaşmıştı. Kollarını Atticus'un altına soktu ve uykuya dalarken onu sıkıca tuttu.

"Bütün bunları yapacak zamanı ne zaman buldun?" Jericho sordu.

İkisi de yeni duş almış ve havlulara sarınmış, Jericho'nun olmayan hediyesine bakıyorlardı.

Atticus kutu denizine baktı. "Telefonumdan satın aldım ve bir kuryeye bırakması için para ödedim. Geldiklerinde kapıcım paketleri içeri yerleştirdi."

Paketler. Birden fazla. Jericho daha önce fark etmişti ama bunu sorgulayamayacak kadar dalgındı. "Neden bu kadar çok kutu var?"

Atticus kaktüs yutmuş gibi görünüyordu. "Ses sistemi ve diğer bazı şeyler."

Jericho'nun kalbi sıkıştı. "Başka şeyler mi?"

Atticus onun bakışlarına karşılık vermedi. "Best Buy'daki adama ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi ayarlamasını ve AmEx kartıma yüklemesini söyledim. Bir ya da iki gün içinde kurmaya gelecekler."

Jericho alay etti. "Kurulum için para ödememize gerek yok, Çilli. Kullanışlı bir şey istiyorsan, o zaman adamın benim. Nereye istiyorsun?"

Atticus garip bir şekilde rahat olan dairesinin etrafına baktı, açıkça panikliyordu. "Onu nereye koyardın?"

Jericho sırtıttı. Atticus kendi adına karar vermekten gerçekten nefret ediyordu. "Ben hallederim. Neden akşam yemeğiyle sen ilgilenmiyorsun? Yemek yapmak ister misin? İstemiyorsan bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Yemek yapabilirim..." Bir dakika sonra, "Ne pişireyim?" diye sordu.

Jericho uzun bir süre onu inceledi. "Yemek yapmayı en çok sevdiğin şey nedir? Süslü bir şey mi? Ördek kızartması gibi mi?"

Atticus, sanki utanç verici bir sırrı varmış gibi bakışlarının Jericho'dan uzaklaştığı o şeyi yaptı. "En sevdiğim şey? Tavuk ve köfte. Çocukken annem benim için pişirirdi. En azından akli başındayken."

Jericho'nun beklediği şey bu değildi. "Malzemeler sende mi?"

"Hayır." Atticus önce hayal kırıklığına uğramış, sonra umutlanmış görünüyordu. "Onları teslim ettirebilirim ama o zaman da yemek üç saatten önce hazır olmaz."

Jericho kutulara baktı. Televizyonu ve kutulardaki diğer her şeyi kurmak biraz zaman alacaktı. "Açlıktan ölüyor musun?"

Atticus başını salladı. "Hayır, bekleyebilirim. Alt katı arayıp koşup bana ihtiyacım olanı getirmelerini isteyeceğim."

"Market alışverişini de mi onlar yapıyor, Çilli? Ne tür bir büyümlü binada yaşıyorsun?"

Atticus gözlerini devirdi. "Konsiyerj hizmetleri olan bir tane."

Jericho başını salladı. "Çok şımarıksın. Hiç bir bakkalın içini gördün mü?"

"Gerçek hayatta mı?" Atticus hiç espri yapmadan sordu. "Hayır. Işıklandırma çok... anemik görünüyor. Korku filmlerinden fırlamış gibi."

"tatlısın. Birkaç şort çalacağım."

Atticus, "Kıyafetlerinin bir kısmını buraya getirmelisin," dedi ve sonra sanki evlenme teklif etmiş gibi dondu kaldı.

Jericho tepki vermedi, sadece dudaklarına bir öpücük kondurdu ve topuklarının üzerinde dönerek omzunun üzerinden, "Bu iyi bir fikir Çilli. Bunu yapacağım."

Kurulum kolay bir iş değildi. Çünkü Atticus ses sisteminin düzgün çalışması için duvarlara monte edilmesi gereken siyah hoparlörlerden nefret ediyordu. Jericho ses sistemini iade edebilmek için onu atlamayı teklif ettiğinde kaşlarını çatı ve başını salladı. Jericho, Atticus'un varsayılan dekoruna uyması için hoparlörleri gizlemenin bir yolunu bulmayı aklına not etti. Atticus onun hangi mekânları sevdiğini biliyor muydu ki?

Jericho eşyaları düzgün bir şekilde yerleştirmekte zorlanıyordu çünkü Atticus mutfakta bir eşofmanla, soluk teni ve gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla çiliyle dikkatleri dağıtıyordu. Mutfakta rahatça hareket ediyor, hassas bir şekilde kullandığı keskin bıçağıyla sebzeleri doğruyordu. Atticus öldürmeyi sevmiyor olabilirdi ama Jericho onun bu konuda kardeşlerinin ima ettiği kadar kötü olmadığını tahmin ediyordu.

Jericho, Atticus'un kendisini izlediğini hissettiğinde televizyonu kanepeye yüzüstü yatırmış, montaj çubuğunu takıyordu. Başını kaldırıp baktığında Atticus'un tezgâha yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş olduğunu gördü. Jericho'nun bakışları kaslı karın kaslarına ve kalçalarına kadar inen gri eşofman altının içinde kaybolan kızıl-sarı saçlarına kaydı.

"Ne yapıyorsun, Freckles? Manzarayı mı seyre diyorsun?" "Oldukça güzel bir manzara," diye itiraf etti Atticus.

Jericho'nun midesi takla attı ama belli etmedi. "Sadece oldukça iyi mi?"

Atticus cevap veremedi telefonun yanı başındaki tezgâhta patladı. "Calliope."

Seks sonrası uykularından uyandıklarında Atticus aramıştı. Gabe'in kirli çamaşırlarını çoktan bulmuş muydu?

"Hey, Calliope," dedi Atticus, hoparlörü açarak. "Bir şey mi buldun?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

Atticus içini çekti. "Yardımcı olmuyor."

"Her zamanki kontrollerimi yaptım ve oğlunuz kesinlikle... birinden para alıyor olsa da, bir tür gizli, yozlaşmış organizasyona yol açan belirli bir şey görmüyorum. Ayrıca haksız kazançlarını saklamakta da pek iyi değil. FBI onu yakalayamazsa, IRS'in yakalama ihtimali çok yüksek. Düzenli olarak büyük miktarlarda nakit para yatırıyor ama bu paranın peşine düşmenin bir yolu yok."

"Onun sadece kirli biri mi yoksa Jericho ve aileleri gibi insanlarla başa çıkmak için özel olarak mı oraya yerleştirildiğini söyleyebilecek herhangi bir şey var mı?"

Birisi gizemli bir şekilde kaybolduğunda?" Atticus sordu.

Calliope bir 'hm' sesi çıkardı. "Telefonunu, bilgisayarını hackleyebilirim. Ama bu zaman alacaktır. İleride ona ne kadar bilgi vereceğinizi sınırlandırırdım."

"Evet, sorun değil," diye mırıldandı Jericho.

"Bir şey bulursam ya da bulduğumda size haber veririm."

Bununla birlikte, o gitmişti. Jericho iç çekti. Bir yanı hep Gabe'in onu idare ettiğini hissetmişti. Onu Mercy'nin davasına bakmaktan hep uzak tutuyordu. Ama belki de çok fazla anlam çıkarıyordu. Her iki durumda da, o kirliydi. Eğer çete faaliyetlerine göz yumuyorsa, insanlara zarar veriyordu. Bir sürü insana.

Telefonunu Atticus'unakinin yanındaki şarj aletinden aldı ve ağabeyini aradı. Üçüncü çalışta cevap verdi. "Ne?" diye sordu, belli ki hâlâ somurtuyordu.

"Sadece kontrol ediyorum. Herhangi bir bilgi veren oldu mu?" diye sordu.

Felix homurdandı. "Sana ve erkek arkadaşına cevap verdiğimizizi sanıyordum. Neden bana gelsinler ki?"

"Felix, bunun için zamanım yok. Bölgeci davrandığının farkındayım ama bu Mercy ile ilgili. Hatırladın mı? Atticus senin yerine geçmeyecek. Geriye kalan tek ailem sensin, *Didi*. Zorluk çıkarmayı bırak, lütfen."

Felix bir iç geçirdi. "İyi. Seven'dan başka kimse rapor vermedi ve o da Benny ile garip bir konuşma yaptığını söyledi, 3. caddedeki Dunkin'in dışında oturan adam, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Benny ile tüm konuşmalar gariptir. Hiç orali değil. Sürekli uzaylılar tarafından kaçırılıp üzerinde deneyler yapıldığından bahsediyor. Cocoa Puffs'a bayılır."

Jericho kardeşinin daha fazla konuşmasını bekledi ve konuşmayınca, "Peki, Benny'nin Seven'a söylediği ve dikkatini çeken şey neydi?" diye sordu.

"Sadece Benny ona bir yara izi gösterdi."

"Ne tür bir yara izi?"

Felix tereddüt etti. "Biri böbreğini almış gibi görünen türden."

SEVENTEEN

ATTICUS

Ertesi sabah kafeye gittiklerinde Benny orada değildi. Jericho buranın her zamanki uğrak yeri olduğunu, çalışanların sık sık ona bir önceki geceden kalan yemekleri verdiklerini ve müşterilerin sohbet edip ara sıra ona kahve ısmarladıklarını söyledi. Onu beklemeyi düşünmüşler ama Jericho muhtemelen evsizlerin kamp kurduğu üst geçidin altında akşamdan kalma halde uyuduğunu söylemiş.

Atticus yoksulluk çekmiş, Thomas onu bulup ilk deneği yapmaya karar vermeden önce korkunç koşullarda yaşamıştı. Ama hayatının ilk sekiz yılını geçirdiği çürümüş karavan, bir düzineden fazla çadırın bir araya toplandığı üst geçidin altındaki çimenlik alana hiç benzemiyordu.

Gerçek çadır değillerdi. Üst geçit boyunca uzanan ağır hizmet tipi ipin üzerine atılmış çarşaf ve battaniyelerdi. Bazılarının üzerine, içindekileri hava şartlarından korumak için muşamba atılmıştı ama diğerlerinde yoktu. Küçük bir grup insan dışarıda daha da küçük bir ateşin etrafında oturmuş, sabahın erken saatlerindeki sonbahar soğuğundan korunmaya çalışıyordu.

Mevsimlerin değişmesi ona hiçbir zaman bir kutlama nedeni gibi gelmemişti. Bu basitçe bilimdi. Kaçınılmaz olan bir şeydi. Ama bu insanlar için hava durumu endişe kaynağı, hayatta kalınması gereken bir şeydi.

Atticus'un hayatta kalmak için endişelenmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, sanki geçmişı başka birinin başına gelmiş gibiydi.

Jericho, büyük boy bir ceket giymiş, kulaklarına kadar inen örgü bir şapka takmış, yanında küçük bir çocuk olan bir kadına doğru yürüdü. "Hey, Benny'yi gördün mü?"

Kadın ona cevap vermedi, çocuğu kendine doğru çekerken bakışları temkinliydi ve çenesini çadırlara doğru çevirdi. Karşılarında eski bir asker ceket ve bordo bir bere giymiş bir adam oturuyordu. İkisine de şüpheyile baktı. "Kim bilmek istiyor?"

"Benim adım Jericho. Sadece ona bir şey sormak istemiştım. Buraya sorun çıkarmaya gelmedik."

Adam Atticus'a sanki yırtıcı bir hayvan olduğunu hissetmiş gibi sertçe baktı ya da belki de onun gibi bir adamın neden bir üst geçidin altında takıldığını bilmiyordu. Atticus kot pantolon ve kazak giymeye çalışmıştı ama kot pantolonu üç yüz dolardı ve kazağı da kaşmirdi. Jericho gülmüş ve onun sadece para çığılığı attığını söylemişti. Bu bir iltifat gibi gelmemiştı. Bu yerde durmak aptalca ve anlamsız geliyordu.

Sonunda adam, "Sağıdaki mor muşamba." dedi. Bir bıçak gösterdi. "Hiçbir şeye başlama, hiçbir şey olmayacak."

Atticus, "Not edildi," diyerek onu temin etti.

Mor muşambaya vardıklarında Jericho seslendi, "Hey, Benny. Orada mısın? Ben Jericho. Kahve dükkanında birkaç kez karşılaşmıştık. Dün arkadaşım Seven'la konuşmuştun. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Önce bir sessizlik oldu, ama sonra bir hışırtı duyuldu ve bir ses "Sizinkiler kim?" dedi.

Jericho ve Atticus şaşkın bakışlar attılar. "Bizinkiler mi?" Jericho sordu.

"Ailen. Ailen. Seni kim büyüttü?"

"Antonio ve Mei Navarro," dedi Jericho, bir kez daha Atticus'a bakarak *Ne bakıyorsun lan?*

Çadırın kapağı açıldı ve bir tutam beyaz saç ve eksik bir ön dişı olan orta yaşlı, boz bir adam dışarı çıktı, gözlerini bir vampir gibi güneşten koruyordu. Atticus bunun nedenini anlayabiliyordu. Adamın gözbebekleri ve irisleri tedavi edilmemiş ciddi kataraktlar tarafından kapatılmıştı. Bir adımdan fazla önünü görmesine imkân yoktu. "Ne istiyorsun?" Gözlerini Atticus'a dikmiş, onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Sen de o doktorlardan biri misin?"

Atticus şaşkınlığına engel olamadı. "Ne?"

Eldivenli bir eliyle kirli ceketini çekti. "Şu hayır kurumundaki doktorlardan biri misin? Dostlara Yardım Derneği falan mı?"

"Ben doktor değilim," diye yalan söyledi Atticus, çünkü adamın doktorlara güvenmediği açıktı.

Jericho ellerini ceplerine sokarak başını öne eğdi. "Benny, dün arkadaşım Seven'la konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Benny hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Sanırım öyle."

Jericho sesini sakın ve nötr tuttu, ya soğuktan korunmak ya da kendini korkutucu göstermemek için omuzlarını kamburlaştırdı. "Karnında bir yara izi olduğunu söyledi. Bize gösterebilir misin?"

Atticus adamın gördüğü tek şeyin şekilsiz renk lekeleri olduğundan emin olsa da Benny'nin omurgası sertleşti ve etrafına bakındı. "Bu bir tuzak mı?" diye fısıldadı, daha yakına eğilerek.

"Tuzak mı?" Jericho yankılandı.

Benny başını salladı, gözleriyle hemen arkasındaki alanı taradı. "Sen de onlardan biri misin?"

"Kimden biri?" Atticus sordu.

Benny'nin sesi komplocu bir hal aldı. "Kertenkele insanlar."

Adam bir tür sanrısız düşünceden muzdarip görünüyordu. Şizofreni, belki. Kesinlikle paranoya. Atticus başını salladı. "Hayır. Biz kesinlikle kertenkele insanlar değiliz."

Benny, "Bir kertenkele de böyle derdi," diye düşündü.

Haksız da sayılmazdı. Atticus herhangi bir sürüngen yarattığın dünyaya insan dışı olduğunu söyleyeceğinden şüpheliydi. Ama Atticus insandan başka bir şey olmadığını nasıl kanıtlayacağını bilmiyordu. Neyse ki buna gerek yoktu. Benny kirli mavi süveterini kaldırdı ve kötü bir şekilde yaklaştırılmış dikişlerden kaynaklanan on inçlik kötü bir yara izini ortaya çıkardı. Bu bir balta işiydi.

Jericho hemen Atticus'a baktı. O da başıyla onayladı. Bu kesinlikle bir ameliyat iziydi. Mercy'ye ameliyatı yapan kişiyle aynı kişi miydi? Bunu söylemek zordu. Su, yara izini karşılaştırmak için derisini çok fazla bozmuştu. Daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

Atticus sesini komplocu bir fısıltıya düşürdü. "Biz onlardan biri değiliz ama... onları etrafta gördük. Başka insanlara da böyle şeyler yaptıklarını biliyoruz. Bunu size de yaptılar mı? Kertenkele insanlar mı? Seven'a bahsettiğin yara izini onlar mı yaptı?"

Benny duraksadı, duyulmadığından emin olmak istercesine başını bir kez daha çevirdi. "Geceleri geliyorlar," diye homurdandı. "Geceleri gelip seni uzay gemilerine götürüyorlar ve sana korkunç şeyler yapıyorlar. Sizi iğnelerle dürtüyorlar. Sizi kapısı olmayan odalarda tutuyorlar."

Kapısı olmayan odalar mı? Atticus bunu gördüğü gibi -sistem tarafından unutulmuş akıl hastası bir adam- geçiştirebilirdi ama hikâyesindeki bir şey doğruydı.

"Seni ne zaman aldılar?" Jericho sordu.

"Ne zaman?"

Jericho, Benny'ye bakmadan önce Atticus'a endişeli bir bakış daha attı. "Seni birden fazla kez mi götürdüler?"

Benny başını salladı. "Beni ilk aldıklarında hemen geri getirdiler. Ama ikincisinde beni... daha uzun süre tuttular."

"Ne kadar Benny? Bir gün mü? Bir hafta mı?"

Benny gözlerini kırptırdı. "Ben gittiğimde Bush başkandı. Geri döndüğümde ise değildi. Tek bildiğim bu."

Jericho'nun bakışları Atticus'a kaydı. Bu bir tesadüf olamazdı. Ne haltlar dönüyordu? "Benny, seni nereye götürdüklerini hatırlıyor musun? Seni kaçırdıklarını?"

Atticus onun baktığı şeyi göremediğini bilse de, uzaklara bakmak için döndü. "Melvin's Deli'nin arkasındaki sokakta uyuyordum. Şurada." Uzaktaki yüksek bir binayı işaret etti.

"Benny!"

Yaşlı adam irkildi, başını sese doğru çevirdi ve selamlamak elini kaldırdı. "Bu Rahibe Agnes. Her cumartesi bize yemek getirir."

Küt sarı saç kesimli ve yoga pantolonlu bir kadın, lavları donduracak bir gülümsemeyle onlara yaklaştı. "Benny, canım, şurada ateşin yanında yemek var. Kaçırmanı istemem."

Benny dikkatini ona vermeden önce onlara son bir kez baktı. "Bugün pastırma var mı?"

"Elbette," dedi neşeyle, Benny'ye bir kolunu doladı ve onu onlardan uzaklaştırdı. "İzninizle beyler."

Benny ile birlikte uzaklaşmaya başladığında Jericho, "Hangi kiliseye bağlısınız, Rahibe?" diye seslendi.

"Kilise yok. Kâr amacı gütmeyen yerel bir kuruluştaki çalışıyorum."

"Öyle mi? ? Babam pek çok kişiyle çalışıyor," diye sordu Atticus.

Bir kez daha, o kaygan gülümseme lekesiz yüzüne yayıldı. "Helping Hearts. Haklarından mahrum bırakılanlar için yemek ve diğer hizmetleri sağlıyoruz."

Atticus başıyla onayladı. "Ne güzel."

"Gününüz kutlu olsun," dedi.

Jericho, "Evet, sen de," demeyi başardı.

Rahibe Agnes onları yol boyunca takip etti. Kamyona geri döndüklerinde Jericho ona döndü. "O da neydi öyle? Garipti, değil mi?"

Atticus, "Evet, sanırım bunu söylemek yanlış olmaz," dedi.

"Bunu Benny'ye yapanların Mercy'ye de yapmış olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Atticus başını salladı. "Bu mümkün. Bunun on iki yıl kadar önce başına geldiğini söyledi ki bu pek mantıklı değil. O yara izi açık nefrektomiden kalmaydı. Doksanlı yıllarda bu tekniği kullanmayı bıraktık. O ameliyatı her kim yaptıysa amatör değilmiş ama siper tıbbi uyguladığı kesin. Sanırım babamın evine geri dönüp yeniden toplanmamız ve Calliope'un gerçek zamanlı olarak biraz araştırma yapmasını sağlamamız gerekiyor."

Jericho başını salladı, ürkmüş görünüyordu. "Evet, tamam."

Atticus hiç düşünmeden elini Jericho'nun omzuna koydu. "Bunu çözeceğiz."

Atticus babasını son gördüklerinden çok daha derli toplu görünce rahatladı. Hâlâ kot pantolon ve fermuarlı bir hırka giymişti ama sinekkaydı tıraş olmuş ve ayıktı. Yani, yeterince ayıktı. Jericho'ya başıyla selam vererek onları savaş odasına .

İkizler bekliyordu, kıyafetleri farklıydı ama garip bir şekilde birbirlerini tamamlıyorlardı, sanki kıyafetlerini koordine etmişlerdi. Ama ikizlerin özelliği de buydu. Birbirleriyle kelimeler olmadan konuşabiliyor, bir bakışla paragraflar aktarabiliyorlardı.

İkisi de ayna ikiziydi, yüz hatları asimetrikti. Asa'nın sol kaşu biraz daha yukarıdaydı, Avi'de ise sağ. Asa'nın sağ elinde bir doğum lekesi vardı, Avi'nin ise sol. Ama birbirlerine baktıklarında, sanki

aynada kendi yansımalarına bakıyorlardı. Aslında aynı kişiydiler ve bir birim olarak çalışıyorlardı.

Thomas, onları Calliope'a bağlayan düğmeye basmadan önce inleyerek bir sandalyeye çöktü.

"Calliope'yi yakaladınız," dedi neşeli bir ses.

"Callie, bir hayır kurumu hakkında bilgiye ihtiyacımız var," diyen Atticus hem babasının hem de Jericho'nun şaşkın bakışlarına maruz kaldı.

Topukların fayanslara vurma sesi ve ardından bir sandalyenin protesto için gıcırdaması duyuldu.

Sonunda, "Tamam, çek." dedi.

"Buna Yardım Eden Kalpler deniyor."

"Bu bana sahte bir şeymiş gibi geliyor," diye mırıldandı Avi.

Atticus kabul etti. Dikkatini tekrar Calliope'ye vermek üzereydi ki aklına bir fikir geldi. Muhtemelen Felix'in gözüne girmenin bir yolu. Bu düşüncüyü bir kenara itti ve gitmeden önce Avi'yle konuşmayı aklına not etti.

Hızlı hızlı yazmanın habercisi bir ses vardı. "'Helping Hearts, sağlık hizmetlerine erişimi olmayanları ihtiyaç duydukları bakıma ulaştırmaya adanmış, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştur.'" Calliope bunu doğrudan bir web sitesinden okuduğu belli olan bir sesle söyledi.

Thomas ikisine bakarak, "Kulağa oldukça zararsız geliyor," dedi.

"Evet, ama kadın evsizlere yemek verdiklerini söyledi.

Bunun tıbbi bakımla ne ilgisi var?" Atticus sordu.

Sonra Jericho konuştu. "Çalışanların ya da gönüllülerin bir listesini çıkarabilir misiniz? Rahibe Agnes adını kullanan ama görünüşe göre hiçbir dini bağlantısı olmayan bir kadını arıyorum."

"Bana şüpheli geliyor," dedi Asa ve Avi'den ciddi bir baş işaretini aldı. "Ne tür bir psikopat rahibe kılığına girmek ister?"

Atticus, "Akıl hastası olduğu belli olan bir adamı böbrek bağışlaması için kandırıp sonra da bunu uzaylıların yaptığına ikna edebilecek türden bir şey," dedi.

"Ne?" Thomas sordu.

"Dışarıda insanları sorgulayan adamlarım var. Seven dedi ki-"

"Seven mı? Seven adında bir adamınız mı var?" Avi sordu.

"Bunun hikâyeyle bir ilgisi var mı?" Thomas babasının bakışlarını ona dikerek sordu.

"Hayır, sanırım değil," diye mırıldandı Avi.

"Seven, Benny adında evsiz bir adamla konuştu. Kahve dükkanının dışında oturuyor. Deli ama zararsız biri. Benny ona karnındaki yarayı gösterdi ve uzaylıların onu kaçırdığını bunu yaptıklarını söyledi."

"Bunu yıllar önce yapmış ve iki olayı birbirine karıştırıyor olamaz mı?" Thomas sordu.

"Muhtemelen," diye kabul etti Atticus. "Ama o kadının onu bizden uzaklaştırma biçiminde bir şeyler vardı. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Daha öfkeli yazıyor. "Agnes Walker-Young. Donör İlişkileri Müdürü ve Uygunluk Tarayıcısı olarak listelenmiş. On beş yıl öncesine kadar... hastanenin donör koordinatörüydü."

Jericho Atticus'a baktı. "Bu bir tesadüf olamaz." "Peki, Helping Hearts'ta tam olarak ne için tarama yapıyor?" Avi sordu.

Atticus, "Eminim dünyanın onun yardıma ihtiyacı olan hastaları taradığına inanmasını isterdi," dedi. "Ama durumun böyle olmadığını tahmin ediyorum."

Jericho kaşlarını çatı. "Peki hayır kurumunun ne yaptığı konusunda neden bize yalan söyledi?"

"Sadece bu hafta için iyilik yapıyor olabilir mi? Bazı insanların başkalarına yardım etme ihtiyacı vardır," diye hatırlattı Thomas pelüş ofis koltuğuna hafifçe yaslanarak. "Ama ben bundan şüpheliyim."

Atticus başını salladı. "Evet, o iyi niyetli biri değil. O da bizim gibi." Thomas'ın kaşları çatıldı. "Sizin gibi mi?"

"O bir yırtıcı. Gözlerinde eksik olan bir şey vardı. Birbirimizi tanıyoruz," dedi Atticus.

İkizler başlarını salladı. "O haklı," dediler hep bir ağızdan.

Atticus yüzündeki şaşkın ifadeye engel olamadı. Kardeşlerinin daha önce onunla aynı fikirde olduklarından emin değildi. Asla.

Calliope, "Evet, sanırım Atticus haklı," dedi. "Görünüşe göre Bayan Agnes, Helping Hands için çalışmaya başlamadan önce işine son verilmiş."

"Yardım Kalpleri," dedi ikizler.

Bunu yaptıklarında ürkütücüydü. Bazı günler diğerlerine göre daha uyumluydular.

Thomas onlara "Parayı takip edin," diye hatırlattı. "Calliope, bize kliniğin sahibinin kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bekleyin lütfen," diye espri yaptı Calliope. Birkaç saniye sonra, "Bu bir paravan şirket. Eğer sahibinin kim olduğunu bulmamı istiyorsan, telefonda seninle konuşurken yapabileceğimden çok daha fazla araştırma yapmam gerekecek."

Thomas hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Atticus'un aklına bir şey geldi. "Tıbbi Direktör olarak kim listelenmiş?"
"Um..." Calliope yazmaya başladı. "Dr. Joseph Reed, MD,
Board
Sertifikalı Psikiyatrist."

"Hikâyesi nedir?" Jericho sordu.

"Florida Üniversitesi'nden mezun oldu, Johns Hopkins'te ihtisas yaptı, George Washington Üniversitesi'nde burs ve ardından klinik araştırmalara başladı."

Atticus biraz daha dik oturdu. "Ne tür bir araştırma?"

Calliope, "LinkedIn profiline göre Braddock Pharmaceuticals için çalışmış ve hafıza kaybı yaşayan insanlara yardımcı olacak ilaçları araştırıyormuş," dedi ve sonra neşelendi. "Ooh, bu ilginç. Tıp kurulu tarafından üç kez cezalandırılmış ve daha sonra lisansı askıya alınmış."

"Ne yazık ki bu pek bir şey ifade etmiyor. Dışarıda bir sürü boktan doktor var," dedi Atticus.

"Peki, şuna ne dersiniz? Listedeki bir sonraki iş ABD Ordusu için, çok gizli yetkiye sahip. Ordu neden gözden düşmüş bir doktoru işe alsın ki?"

"Ondan sonra bir yerde çalıştı mı?"

"Çalıştıysa bile özgeçmişinde yok."

Jericho Atticus'a bir bakış attı. "Bir şey yok mu?"

"Evet, 2002'de ordu için çalışmayı bıraktığı ve sonra hiçbir şey yapmadığı yazıyor."

"Helping Hearts'taki pozisyonu mu?" Thomas sordu.

Calliope içini çekti. "Hayır, bunu genel görünümlü web sayfalarından aldım."

"Yani elimizde hiçbir şey yok," dedi Jericho, hayal kırıklığı çok açıktı.

"Her şeye sahibiz," dedi Asa, parçaları bir araya getiremedikleri için hepsinin aptal olduğunu ima eden bir ses tonuyla. "Görmüyor musunuz? Bu herifin özgeçmişi psikolojik harekât diye bağırıyor."

Psikolojik Operasyonlar. Askeri savaş. O haklıydı. Karanlık ilaç araştırmaları geçmişi olan bir psikiyatrist, ordunun varlıklarını sırlarını açıklamaya ikna etmek için ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi.

"Psikolojik savaş mı?" Jericho sordu. "Nasıl?"

Asa önünde duran enerji bir yudum aldı. "Yoksa bir psikiyatrist neden bir ilaç şirketi için çalışsın ki? İlaç şirketleri Atticus gibi ukalaları işe alır. Doktoralıları, tıp doktorlarını değil. Tıp doktorları genellikle yerel düzeye kadar gelmezler. Klinik deneyler."

Atticus kardeşinden istemeyerek de olsa etkilenmişti. Asa'nın aptal olduğunu düşünmüyordu. Yetenekli bir mimardı ve ufuk çizgisini süsleyen çok sayıda bina tasarlamıştı. Ama insanların onu aptal bir partici olarak görmesinden hoşlanıyordu. Belki de bu onun kasıtlı bir hareketiydi.

"Yoksa ordu neden üst düzey güvenlik izni gerektiren bir pozisyon için bir psikiyatristi işe almak istesin ki?" Avi sordu.

"Calliope, Reed ve ordudan ya da Reed ve ilaç şirketinden bahseden herhangi bir darknet sitesi ya da mesaj panosu için genel bir arama yapabilir misin?"

"Evet, bana birkaç saat verin ve bir şey bulduğumda size geri döneceğim."

Thomas Calliope'un bağlantısını kesti ve ayağa kalktı. Diğerleri de her zamanki gibi onu takip ederek aynısını yaptı. Atticus Jericho'yu kolundan yakalayarak, "Benimle kamyonda buluşur musun? Avi'yle çok hızlı bir şey konuşmam gerekiyor."

Jericho ona baktı ve sonra Thomas'a baktı, yüzünde bir şeyler parlıyordu. "Evet, elbette Çilli. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Atticus, Jericho'nun babasını takip ederek dışarı çıkışını izledi ve sonra kardeşlerine döndü. "Avi, seninle konuşabilir miyim?" Atticus, "İkinizin bunu yapmasından nefret ediyorum," diyene kadar ikizler uzun uzun bakiştılar.

Avi iç çekerek mesafeyi kapattı. "Ne ?" "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Avi kuşkuyla bakışlarını kısıtı. "Ne tür bir iyilik?"

Asa birdenbire konuşmaya ilgi duyarak eğildi. Atticus onu görmezden gelerek konuşmayı Avi'ye doğru yönlendirdi. "Etiketini de içeren bir konuşma."

"Ne zamandan beri modayı önemsiyorsun?" Avi bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzerek moda anlayışının olmadığını ima etti.

"Moda umurumda değil. Ama Jericho'yu önemsiyorum ve küçük kardeşi Felix de moda tasarımı okuyor. Benden nefret ediyor."

"İyi içgüdüleri var," diye alay etti Asa.

Atticus bu iğneleyici yorumu duymazdan geldi. "Onu işe almayı düşünür müsünüz... Bilmiyorum. Ücretli bir stajyer? Maaşını kendim öderim."

İkizler bir kez daha birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. "Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" Asa sordu.

Atticus derin bir iç çekerek gözlerini kapadı. "Evet. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Ve kardeşinin de benden hoşlanmasına ihtiyacım var çünkü Jericho onun sahip olduğu tek şey ve Felix

çok...bölgesel."

Atticus tacizin başlamasını bekledi. Ama Avi sadece omuz silkti. "Evet, seni anladım ağabey. Sadece bir toplantı ayarlamak için ofisi aramasını söyle."

Atticus şaşkınlığını gizleyemedi. "Teşekkür ."

"Bu sadece bir staj ve eğer tasarımları berbat olursa, kesinlikle kahveci çocuk olacak."

Atticus homurdandı. Felix'in sadece bir kahveci çocuk olmasını sağlamakta iyi şanslar. "Bir uyarı. Zarif görünüyor ama kesinlikle hesaba katılması gereken bir güç. Öldürdü. Birden fazla kez. Bana bunu tekrar yapmaktan çekinmeyeceğini söyleyen bir bakışı var."

"Dur, beni tahrik ediyorsun," diye tersledi Avi. "Moda sektöründe çalışıyorum, alıngan gençlerle nasıl başa çıkacağımı bilirim."

"Onun eşcinsel olduğunu hiç söylemedim." "Öyle mi?"

Avi sordu.

Atticus başını salladı. "Evet. Öyle olduğuna eminim."

Avi üstün bir gülümsemeyle baktı. "Onunla başa çıkabilirim. Ama bana aşık olmasa iyi olur."

Evet, sanki bu herkes için bir sorun olabilirmiş gibi.

Atticus gözlerini devirdi. "Ona haber veririm."

EIGHTEEN

JERICO

Jericho Atticus'u kardeşleriyle bıraktı ama arabaya gitmedi. Jericho'nun onu takip ettiğini fark edene kadar Thomas'ı koridorda takip etti. Jericho'nun yüzünde nasıl bir ifade gördüyse, "Ofisimde konuşalım," demeden önce koridora bir göz attı.

"Hadi," dedi Jericho.

Thomas, Jericho'yu devasa evin diğer ucuna ve kısa bir koridora götürdü. Köşedeki masa dışında oda herhangi bir ofisten çok bir kütüphane ya da çalışma odasına benziyordu. Bir sürü koyu renkli ahşap, zengin deri ve tozlu kitaplar.

"Bunları hiç okuyan oldu mu?" Jericho rafları işaret ederek sordu.

Thomas sırtarak etrafındaki binlerce kitaba baktı. "Sadece August. On yaşına gelmeden hepsini baştan sona okuduğundan neredeyse eminim. Bilgiye olan iştahı doymak bilmezdi."

Jericho solundaki rafa baktı ve ne tür bir çocuğun *Filistin Tarihi* ve *Tanrı Şifresi* gibi başlıkları olan kitapları okumak istediğini merak etti. Şüphesiz gerçek bir psikopat.

"Senin geçmişini araştırdım. Ayrıca seni takip ettirdim," dedi Thomas kayıtsızca, odayı geçip duvara dayalı küçük bara gitti ve bir şişe kehribar rengi sıvıya uzandı. Henüz öğlen bile olmamıştı.

Jericho ses tonunun Thomas'inkiyle aynı olduğundan emin oldu. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Zaten bilmediğim bir şey değildi. Bir erkek kardeşin var, baban ölmüş, annen hasta. Sicilin o kadar temiz ki gıcırıyor. Hız cezası bile yok. Müfredat dışı faaliyetlerin göz önüne alındığında, bunu çok etkileyici buluyorum, özellikle de 'ekibin' oy verecek yaşta olmayan çocuklardan oluşuyorsa. Bir grup katil gence yakalanmamayı öğretmenim tam zamanlı bir iş olduğunu herkesten iyi biliyorum."

Jericho, Thomas'ın kendisini takip ettirmesine kızması gerektiğini düşünüyordu ama Atticus onu babasının hayatını araştırma ihtimali olduğu konusunda uyarıyordu. Yine de kendini şöyle demekten alıkoyamadı: "Evet ama senin oğullarının aksine benimkiler katil olarak doğmadılar. Hayat onları bu hale getirdi."

Thomas başıyla *yeterince makul* bir işaret yaparak oturmasını işaret etti. Jericho neredeyse reddedecekti ama vazgeçti. Kanepe kahverengi deriydi ve parmaklarının altında esnekti.

Thomas kristal sürahinin tıpasını açtı ve kadehi iki parmak koyu alkolle doldurdu. "Her psikopat katil olarak doğmaz. Büyük bir çoğunluğu çok farklı şekillerde acımasız olmaya devam eder. Şirket yağmacıları, CEO'lar, savunma avukatları, cerrahlar. Ama bunlar genellikle iyi ailelerden gelen, travma yaşamamış kişilerdir. Ve bu bile bazen önemli değildir. Bir amaca ihtiyacı olan kırık çocukları buldum ve onlara evrimsel avantajlarını daha büyük bir iyiliğe yardım etmek için nasıl kullanacaklarını öğrettim."

Jericho homurdandı. Büyük iyilik. "Empati ya da pişmanlık eksikliğinin bir... yetenek olduğunu mu düşünüyorsun? Bir tür süper güç mü?"

Thomas bir içki daha doldurup havaya kaldırdı. Jericho başını salladı. Daha öğlen bile olmamıştı. "Bence tehlikeli yırtıcılarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Onları ortadan kaldırmak için diğer yırtıcılardan daha iyi kim olabilir? Vicdan yükü olmadan öldürebilecek bir grup insan."

"Ben psikopat değilim ve geceleri bebek gibi uyuyorum. Çocukları kafası karışık değil. Bazı insanların nefes alma hediyesini hak etmediğini anlıyoruz. Bir grup katil yaratmak için psikopat bulmanıza gerek yoktu. Sadece doğru ve yanlış duygusu yakalanma korkusundan daha büyük olan insanlara ihtiyacınız var."

"Peki ya yaptığınız şeyi travma nedeniyle radikalleşmek zorunda kalmadan yapabilseydiniz? Annenizin saldırısı sizi harekete geçmeye, misilleme yapmaya teşvik etmiş olabilir mi? Nasıl olmasın ki?"

"Ama seçim bana aitti. Oğullarınızdan herhangi birinin seçme şansı var mıydı? Herhangi bir noktada, istediklerinin bu olup olmadığını sordunuz mu, yoksa bu yaşam tarzının bir bedeli olduğunu açıkça belirttiniz mi? Onlar önce katil, sonra oğullarınızdı." Thomas duraksadı, sonra daha da yaklaştı. Jericho sormadan edemedi: "Hepsinin psikopat olduğunu nereden biliyordun?"

Thomas kanepede Jericho'nun yanına oturdu. "Ben eğitimli bir psikiyatri uzmanıyım. Uyarı işaretlerini bilirim."

"Ya yanlış anladıysan?" Jericho sordu.

"Yanlış yapmadım."

"Aiden'la bile mi?"

Thomas'ın içkisi yarısına kadar ağzına gelmişti. "Affedersiniz?"

Jericho Thomas'a doğru dönecek şekilde yer değiştirdi. "Oğullarından Aiden'ın bir psikopat olduğunu düşünmediğini biliyor muydun? Onu evlat edindiğinizde bunu biliyor muydunuz?"

Jericho yalan söylemesini bekledi ama onun yerine, "Aiden... özel bir durum," demekle yetindi.

"Onu sevdiğin için mi?" Jericho dürttü.

Thomas'ın gözbebekleri büyüdü, Jericho'yu inceliyordu, sanki tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Bütün çocuklarımı seviyorum," diye sözünü kesti.

"Seviyor musun? Çünkü Atticus onu hiç sevmediğinize inanıyor. Aslında, bu ailede kimsenin onun yaşamasını ya da ölmesini umursamadığından neredeyse emin. Bunun onu rahatsız etmediğini iddia ediyor ama ben rahatsız ettiğini biliyorum. Hak eden pislikleri öldürdüğü için pişmanlık duyma yeteneğini köreltmış olabilirsiniz ama Atticus psikopat değil. Bazı şeyleri derinden hisseder."

Thomas şaşkın şaşkın baktı. "Ne demek oğlum onu sevmediğimi düşünüyor? Tabii ki seviyorum. O benim ilk oğlum. En büyüğüm. Onlara karşı pek şefkatli değilimdir çünkü bundan hoşlanmazlar. Çok fazla dokunmak ya da aşk ilanı onları rahatsız eder. Beni sevmekten aciz olsa bile oğlumu seviyorum. Ve Atticus bir psikopat."

Jericho'nun çenesi öne doğru itildi. "Yanılıyorsun."

Thomas başını salladı. "Ben değilim. Psikopati bir ölçektir. Oğlum hiçbir zaman pişmanlık, suçluluk ya da başkaları için empati hissetme yeteneğine sahip olmadı. Bu, insanların onun için böyle şeyler hissetmesini istemediği anlamına gelmez. Oğlum rahatsız edilmekten ya da sorgulanmaktan hoşlanmaz. Pek çok şey hakkında pek çok duygusu var ama bu onun bir psikopat olduğunu göstermez. Onun hiç pişmanlık duyduğunu ya da bir başkası için empati kurduğunu gördünüz mü?"

Jericho başını salladı. "Evet. Ben."

Thomas başını salladı. "Son bir yıl içinde iki oğlumun eşlerini bulmalarını izledim. Sevgilileri için mükemmeller. Duygularına önem veriyorlar, Noah ve Lucas'a ihtiyaç duydukları şeyleri nasıl sağlayabilecekleri konusunda şok edici bir öz farkındalık gösteriyorlar. Partnerlerini kapasitelerinin sonuna kadar seviyorlar. Bu onları daha az psikopat yapmaz. Eğer oğlum seni sevdiğini söylüyorsa, ona inan. Muhtemelen ciddidir. Ama bir şeyi istediğinde, onun peşinden gitme konusunda acımasız olduğunu ve yoluna çıkan herkesi kesip atacağını göreceksiniz."

Jericho ona, "Bana karşı öyle değil," diye güvence verdi.

Thomas bir yudum aldı ve bardağının kenarından Jericho'ya bakarak, "Belki de sen onun yoluna hiç çıkmadın," dedi.

"Atticus bir psikopat olsa bile, yine de sizin sevgi ve saygınızı istiyor ve buna sahip olduğunu hissetmiyor. Yani, eğer onların babası olmaya çalıştıysanız, başarısız oldunuz ve bu üzücü çünkü hiçbiriniz ne kadar iyi bir adam yetiştirdiğinizin farkında değilsiniz."

"Burada neler oluyor?"

İkisi de dönüp kapı aralığında beliren ve yüzünde temkinli bir ifade olan Atticus'a baktı.

"Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi Thomas. "Erkek arkadaşın ve ben sadece sohbet ediyorduk. O iyi bir adam. İyi iş çıkardın."

Atticus başını sallamadan önce tam bir dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde durdu. Jericho'ya baktı. "Artık gitmeliyiz." Jericho başını salladı. "Sizi tekrar görmek güzeldi efendim."

Thomas başıyla onayladı. "Sen de öyle. Herhangi bir gelişme olduğunda Calliope'a sizi aramasını söyleyeceğim."

Thomas, "Jericho," diye seslendiğinde neredeyse ofis kapısına varmışlardı. "Öyle mi?"

Thomas, "Bir dahaki gelişinizde ailenizi de getirin," dedi. "Hepsini."

Jericho şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaptı ve sadece başını salladı.

Kamyona geri döndüklerinde Atticus ona döndü. "Bu da neydi böyle?"

Jericho omuz silkti. "Emin değilim. Sanırım baban sadece beni deniyordu."

"Bana ilk kez yalan söylüyorsun," dedi Atticus. "Bunu bir daha yapma."

Jericho içini çekti. "İyi. Babana seninle ilgili bir hata yaptığını düşündüğümü söyledim. Ona senin bir psikopat olduğunu düşünmediğimi ve seni bir katile dönüştürmesinin çok boktan olduğunu düşündüğümü söyledim."

Atticus'un kaşları saç çizgisine doğru gitti. "Vay canına. Bahse girerim bu iyi gitmiştir." "Bana yanıldığımı söyledi."

Atticus başını salladı. "Daha azını beklemezdim. Bunun alternatifi yanılıyor olmasıydı ve Thomas Mulvaney asla yanılmaz. Yanıldığında bile."

Bu yeni bir bilgi sayılmazdı. Thomas'la beş dakika geçiren herkes onun sorgulanmamaya alışkın olduğunu görebilirdi. Kendisini ayrıcalıklı bir ailede doğmuş olmanın getirdiği bir üstünlük havasıyla taşıyordu. Yine de, kelimeleri asla yüksek sesle söylemese bile, çocuklarını gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu.

Jericho, "Seni sevdiğini söyledi," dedi.

Atticus gözlerini hızla kırptırdı, sanki beyni bu bilgiyi işlemeye çalışıyordu. "Ne?" dedi sesi kısık bir şekilde.

Jericho başını salladı, sanki bu bir şekilde kelimelerin nüfuz etmesini sağlayacakmış gibi. "Evet. Sizi sevdiğini ve sizinle gurur duyduğunu söyledi. Hiçbiriniz hoşlanmıyor gibi göründüğünüz için size şefkat göstermiyormuş." Atticus'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ne?" Jericho sorguladı.

"Ağustos gelmeden önce, sadece ben ve o varken... çok daha sevecendi. Gerçek babam gibi ürkütücü bir şekilde değil. Babacan bir şekilde. Her yeni gelişinde, daha az olmaya başladı. Çocukluğumuza olan ilgisini kaybettiğini ve bizi daha çok, en iyi ihtimalle iş arkadaşı, en kötü ihtimalle de bilim projesi olarak gördüğünü düşünüyordum."

Jericho'nun kalbi göğsünde sıkıştı. "Bu... korkunç, Çilli."

"Gerçekten önemli bir şey değil. Neredeyse kırk yaşındayım. Çoğu insandan daha fazlasına sahibim. Bu haliyle hayatımdan fazlasıyla memnunum. "

"Ben de dahil miyim?" Jericho nefesini tutarak sordu.

Atticus tereddüt etti, sanki kendini bir şeye hazırlamaya çalışıyormuş gibi kızardı ve sonunda, "Senin yüzünden," dedi.

Jericho onun kazağını kavradı ve ikisini de nefessiz bırakan bir öpücükle ağızlarını birbirine yapıştırmak için onu koltuk boyunca sürükledi. "Aynen, Freckles."

Atticus alınlarını birbirine bastırdı ve Jericho'nun hâlâ kazağını yumrukladığı yere bakarak, "Bu kaşmir," diye mırıldandı.

Jericho homurdandı, kazağı bıraktı ve hasarı düzeltmek için elini önden aşağı kaydırđı. "Benim hatam."

Jericho motoru çevirirken Atticus sordu: "Sence neden babam-Thomas-yanılıyor? Neden benim bir psikopat olmadığımı düşünüyorsun?"

"Pek çok nedeni var. Çünkü Lucas yapması yaptıktan sonra benim için hissettin. Çünkü başkalarının senin hakkında ne düşündüğü konusunda çok endişeleniyorsun. Çünkü kolayca utanıyorsun, kolayca telaşlanıyorsun, dokunulmayı, övülmeyi seviyorsun." Bunların hepsi doğrudu ama Thomas'ın yanlış anladığını düşünmesinin asıl nedeni bu değildi. "Ama çoğunlukla inanıyorum çünkü bana aşık olduğundan oldukça eminim."

Jericho, Atticus'un nabzının boğazında çırpındığını görebildiğine yemin etti. Alt dudağını yalamak için dilini dışarı çıkardı. "Oldukça emin misin?"

Jericho omuz silkti. "Bu sadece hüsnükuruntu olabilir."

"Sana aşık olmamı mı istiyorsun?" Atticus kuşkuyla sordu.

Jericho, Atticus'un kendini asla böyle ortaya atmayacağını bilmeliydi. "Yani, bu işte yalnız olduğumu düşünmekten nefret ediyorum."

Atticus'un nefesi sanki ciğerlerinden yumruk yemiş gibi bir anda kesildi. "Sen... beni seviyor musun?"

Jericho başını salladı. "Hiç şüphemiz var mıydı?"

Atticus yüzünü buruşturdu. "Hepsi şüpheydi. Sadece benimle seks yapmaktan hoşlandığını sanıyordum."

Jericho onu tekrar öptü, eli Atticus'un göğsünden aşağı kayarak sikini avuçladı. "Açık olmak gerekirse, Çilli. Seninle seks yapmayı *seviyorum*, dikkatimi dağıtacak kadar."

Pencereye vurulan bir yumruk onları suçlulukla geri sıçramaya zorladı. Asa ve Avi pencerenin dışında durmuş gülüyorlardı. "Bir oda tutun," dedi Asa, camdan boğuk bir sesle.

"Evet, kimse bunu görmek istemez."

Atticus onu tersledi. Asa onu yakalamış gibi yaptı ve jestine karşılık vermeden önce cebine koydu. Sonra da gittiler.

Jericho, "Kardeşlerinin seni sevmemesi konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," diyerek onu temin etti. "Bu oldukça kardeşçe bir davranış. Kardeşler pisliktir."

"açılmışken, senin evine dönebilir miyiz?"

Jericho kaşlarını çattı. "Evet, neden?"

"Felix'le konuşmam gerek."

Jericho, Atticus'un kendisini neden kasten Felix'in hedef tahtasına geri koyduğunu anlamaya çalıştı. "Neden özellikle o ayıyı dürtmek istiyorsun?"

Atticus hafifçe kendini beğenmiş görünüyordu. "Çünkü sonunda onun benden hoşlanmasını sağlayacak bir yol buldum."

Jericho, Atticus'un kabadayılığı karşısında homurdandı. "Bu uzun bir emir, Çilli. Kardeşimin buz gibi kalbini tam olarak nasıl eritmeyi düşünüyorsun?"

Atticus sırıttı, kendini beğenmiş görünüyordu. "Ona rüşvet vereceğim."

Jericho ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Felix çok duygusaldı. Ve kibirli. Ve kıskanç. Ve ölümcüldü. Ama tüm bunların ötesinde, şımarıktı. "Şey, kahretsin. Sanırım bu işe yarayabilir. Gidip öğrenelim."

NINETEEN

ATTICUS

Jericho'nun evi tıklım tıklım doluydu. Dükkânın arka tarafındaki kanepeye en az sekiz çocuk tıkış tıkış oturmuştu. Televizyona bağırıyor, çılgınca el kol hareketleri yapıyor, birbirlerini bazen şiddetle dürtüklüyorlardı. Hepsinin sırtı Atticus'a dönüktü, zaten Atticus'un yüzlerine isim koyması da mümkün değildi. Bazıları tamamen yabancıydı.

Atticus onlardan ikisini tanıdı. Mavi saçlı çocuk Arsen ve her kalabalığın içinde göze çarpan Felix. Kanepenin arkasına tünemiş oturuyordu, üzerinde aynı yırtık pırtık hırka vardı, narin omuzlarından biri ustaca açıktaydı. Atticus'un tahmin etmesi gerekse, hırkanın sallanış şeklinin kendi seçimi olduğunu söylerdi. Felix'in yaptığı her şey kasıtlı gibi görünüyordu. Kestane rengi gür saçlarının yarısını yarım bir atkuyruğuyla yüzünden ayırmıştı. Çok az insan bu görüntüyü ama o başarmıştı.

Jericho arbedeyi görmezden gelerek onun yanağına bir öpücük bıraktı. "Yukarıda görüşürüz, Çilli. İyi şanslar." Atticus onun merdivenlerden çıkışını izledi ve kot pantolonunun poposunu sarışına hayran kaldı.

Atticus geride kalmış, Felix'in çorak bir arazide koşturan bir düzine askerle oynadığı oyunu izliyordu. Felix'in Atticus'un gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetmesi sadece bir iki dakika sürdü. Gözlerinde hançerlerle ona bakmak için döndü.

Atticus hemen ayrılmayınca, çocuğun yüzüne ürkütücü bir sakinlik yerleşti ve muhtemelen psikopatlarla dolu bir evde büyümemiş birini tedirgin edecek bir şekilde başını eğdi. Kumandayı yanındaki çocuğa uzattı ve çok az kişinin başarabileceği bir zarafetle kanepenin arkasına doğru kayd.

Felix bir dansçı gibi hareket ediyordu, her hareketi akıcı ve kasıtlıydı, tıpkı yaklaşan bir yılan gibi. Büyük boy hırkasının altına Nike logolu kırpılmış bir tişört ve ayak bileklerine kadar inen siyah bir etek giymişti. Bu kıyafetle ilgili hiçbir şey işe yaramamalıydı ama yine de Felix'e mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Gürültüden duyulabilecek kadar yaklaştığında, mükemmel manikürlü bir kaşını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Atticus kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Birbirimize yardım edebileceğimizi umuyordum."

Felix yüzünü buruşturarak tiksinti dolu bir ifade takındı. "Lütfen bana yukarıda kardeşimle birlikte bana teklifte bulunmadığını söyle?"

Şok Atticus'un tüm vücuduna yayıldı. "Ne? Hayır. Sen içki içecek yaşı mısın?"

Felix dudaklarını ince bir çizgi haline getirerek Atticus'a düz bir bakış attı. "Pek çok şey için yeterince yaşlıyım. Sen ne istiyorsun?"

Kanepedeki kalabalık, Atticus'un düşündüğünü zar zor duyabildiği ana kadar heyecanla bağırmaya başladı. "Daha sessiz bir yerde konuşabilir miyiz?"

Felix bir kez daha ona şüpheli bir bakış attı ve sonunda başını Jericho'nun ofisine doğru salladı. Hem caddeye hem de garajın içine bakan pencereler olduğu düşünülürse güvenli bir seçimdi.

Atticus eşiği geçer geçmez motor yağı kokusuyla karşılaştı. Koku nasıl oluyordu da orada çalışma bölümündekinden daha güçlüydü? Muhtemelen Jericho dar bir alanda evrak işleriyle uğraşıyordu. Ellerini hiçbir zaman tamamen temizleyemiyordu. Atticus bu kokuyu Jericho'nun üzerine sinene kadar hep bulmuştu.

Atticus içeri girdiğinde Jericho'nun sandalyesi olduğunu tahmin ettiği yerin karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Felix de tıpkı kanepede olduğu gibi masanın kenarına tünedi. "Ee, ne istiyorsun?"

Atticus konuşmaya nasıl başlayacağını düşünmeye çalıştı. "Benden hoşlanmadığını biliyorum."

Felix omuz silkti. "Tamam, sonra?"

Risk bu kadar yüksek olmasaydı Atticus gülerdi. "Bak, kardeşinden hoşlanıyorum... Hatta sanırım onu seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Biliyorum."

Bundan nefret ediyorsun ama bu bir gerçek. Sen blgecisin. Bunu anlıyorum. Saygı duyuyorum. Ama burada kalacağımı kabul etmelisin."

Felix dişlerini emdi, yüzünü buruşturdu, sonra ayağa kalktı. "Güzel konuşmadı, teşekkürler."

Atticus elini kaldırdı. "Daha işim bitmedi."

Felix burnunu havaya kaldırarak, "Ben bitirdim," dedi.

Atticus içini çekti. "Şu anda büyük bir avantajınız var. Pazarlık yapabilecek bir konumdasınız ve bana dışlanmış biri gibi davranmayı bırakmanızı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Bu Jericho için çok önemli."

"Senden hoşlanmam için bana rüşvet verebileceğini mi sanıyorsun?"

Atticus homurdandı. "Sanırım beni hoş görmen için sana rüşvet verebilirim. Bir fırsatçıyı gördüğümde tanırım."

Felix, karşısındaki sandalyeye yavaşça yerleşmeden önce, bacak bacak üstüne attı ve dirseğini kalçasına dayamak için öne doğru eğildi. "Dinliyorum."

"Kardeşinizin zamanını ya da ilgisini kaybetmek istemediğinizi anlıyorum. Bunun olmayacağını biliyorum. Ağabeyin seni çok seviyor. Ama belki bir anlaşma yapabiliriz diye düşündüm. Bazı şeyleri halledebiliriz."

"Gibi mi?"

"Sanki o ve ben burada yaşayamayız. Burası hepimizin yaşaması için çok küçük. Gelip çatı katımda bizimle kalmanı teklif ederdim ama reddedersin. İşte teklifim. Haftada bir gün, Jericho tamamen senin. Ben onun dikkatini dağıtmadan ikiniz takılabilirsiniz-"

Felix'in burun delikleri alevlendi ve daha dik oturarak o koyu kahverengi gözlerini -Jericho'nun gözlerini- ona dikti. "Öz kardeşimle bana bir gün veriyorsun. Ne kadar cömertsin," dedi Felix acı acı.

Atticus sırtıttı. "Diğer günlerin çoğunda onu göremeyecek kadar meşgul olacaksın." Felix'in temkinli ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü kardeşimin sana bir stajyerlik ayarlamasını sağladım.

İkizler."

Felix kardeşinin Gemini atletizm markasının sahibi ve tasarımcısı Avi Mulvaney olduğunu bilmeliydi. Felix beş saniye içinde öfkeden şaşkınlığa ve anlayışa geçti. "Yani bana rüşvet mi veriyorsun?"

Sözlerinde gerçek bir sıcaklık yoktu, sadece şu anda sahip olduğu gücün aniden farkına varmıştı. "Eğer bu bir pazarlıksa, karşı çıkmama izin verin. Kardeşimi haftada üç gün ve ayda iki hafta sonu çalıştırıyorum ve stajın ödenmesi gerekiyor."

Karşı teklifler arasında fena sayılmazdı ama Jericho'suz ayda iki hafta sonunu kabul etmek istemiyordu. "Haftada iki gün, ayda bir hafta sonu, hem stajın hem de başka ne olursa olsun karşılığını almanı sağlayacağım."

"Tam olarak ne gibi?"

Atticus omuz silkti. "Bir araba? Üniversite harcı? Kosta Rika'ya bir gezi? Nasıl istersen."

Felix sandalyesinde arkasına yaslandı, kazağını üzerine çekti ve yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. Atticus onun şu anda elinin altındaki bu kadar parayla ne yapmak isteyebileceğini düşündüğünü hayal etti.

"Kardeşimi gerçekten seviyor musun?" diye sordu sonunda. Jericho'yu düşününce kalbi sıkışmıştı. O cevap veremeden çocuk gözlerini devirdi. "Boş ver. Yüzündeki aptal bakış bana yeterince şey anlatıyor. Eğer ona zarar verirsen, testislerine kelebek bıçağı saplarım."

Atticus ona inandı. "Not edildi."

Felix ayağa kalktı, uzun parmaklarının ucuna kadar zarıftı. "Kardeşime ve diğerlerine bir anlaşılmaya vardığımızı haber vereceğim."

"Teşekkür ederim."

Tek bir baş hareketiyle, Atticus'u arkasından bakakalmış bir halde bırakıp gitti. Felix ve Avi'yi aynı binaya yerleştirmek o zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi Atticus o kadar emin değildi. İkizler öldürmeyi seviyordu. Bu konuda çok başarılıydılar. Jericho'ya göre Felix de öyleydi.

Avi pisliliğin tekiydi. Moda şirketini askeri bir operasyon gibi yöneten tam bir baş belasıydı. Felix, Atticus'a emir alacak bir tip gibi görünmüyordu. Kimin için daha çok üzüldüğünden emin değildi. Aslında, hayır. Kesinlikle Avi'ydi. Felix kardeşinin hayatını küçük bir yıkım topu gibi ezip ve Atticus gülümsemekten kendini alamadı.

Egoların çatışması efsanevi olurdu. Ya birbirlerini öldürecekler ya da dünyayı ele geçireceklerdi. Her iki durumda da eğlenceli olacaktı.

Atticus, Jericho'nun kot pantolonlu kalçalarının arasına uzanmış, parmaklarını saçlarından geçirirken başını onun karnına yaslamıştı. Arka planda rastgele bir film oynuyordu ama Atticus gözlerini tepedeki tavan penceresine dikmişti. Güneş batmıştı,

Ama ay, çivit mavisi gökyüzünde bulutları aydınlatıyordu. Yıldızları görmek için çok fazla ışık kirliliği vardı ama bunların hiçbirisi önemli değildi.

Atticus ne filmi, ne alt kattaki asi çocukları, hatta ne de yukarıdaki tavan penceresini umursuyordu. Tek umursadığı Jericho'nun dokunuşu, teninin sıcaklığı, kot pantolonunun omuzlarına baskı yapan yumuşak kumaşıydı. Bu, mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde yatıştırıcıydı, herhangi bir haptan daha rahatlatıcıydı.

Jericho'nun sürekli okşamasını bu kadar çabuk arzulamaya başlaması garipti. Bir kişiye bu kadar bağlı olmak, kendini tamamen rahat hissetmek tuhaftı. Hiçbir aşinalık, utanma korkusunu, ailesi için asla yeterince iyi olamama korkusunu hafifletmesine izin vermemişti. Ama Jericho'da bunların hiçbirisi yoktu.

"Bu akşam yemekte bana ne pişiriyorsun Çilli?" Jericho mırıldandı, sesi mizahla doluydu.

Atticus homurdandı. "Eğer burada yemek yapmamı istiyorsanız, tahminimce strafor bardakta servis edilen bir şey ya da kutu makarna ve peynir olur."

Jericho kalçasıyla Atticus'un omzunu dürttü. "Hey, kutu makarna ve peyniri eleştirme. O peynir sosu kaburgalarına yapışıyor."

Atticus bir kolunu aynı kalçaya dolayarak başını yukarı doğru kaldırdı. "Evet, çünkü plastik ve zehirli kimyasallardan yapılmış."

Jericho gözlerini devirdi. "Öyle değil."

Atticus nazıkçe kokladı. "Kesinlikle kokuyor."

Jericho karşılık veremedi, Felix açık kapı aralığında soluk soluğa belirdi.

"Ne ?" Felix nefes almak için mücadele ederken Jericho sordu.

"Aradığınız adamı içeri girmeye çalışırken yakaladık. Arsen'i kesti."

Jericho "Ne kadar kötü?" dedi. Aynı anda Atticus da "Hangi dostum?" dedi.

Felix ikisinin arasına baktı. "Yüzünde yara izi olan. İnfazcı adam. Ve Arsen'in çok kanaması var. Derin değil ama kesinlikle dikiş atılması gerekiyor."

"Ne tarafa gitti?" Atticus sordu.

Felix ona aptalmış gibi bir bakış attı. "Hiçbir yere gitmedi. Onu aşağıda bağladık. Önce Arsen'e bir av bıçağı sapladı. Onu hastaneye götürürsek sorular sorarlar."

Atticus hafifçe sarkan şifonyerin üzerindeki anahtarlarına doğru başını salladı. "Arabam geçen geceden beri hâlâ burada. Bagajın altında bir dolap var."

Kod 0323. İçeride, mücadele kutusuna benzeyen bir şey göreceksin. Onu bana getir. Onu burada dikebilirim."

Felix ona bir bakış attı. "Senin fareler üzerine çalıştığını falan sanıyordum."

"Ben hâlâ sertifikalı bir doktorum." Felix'in şüpheli bakışları karşısında Atticus, "Ya da istersen kanamasına izin verebiliriz?" dedi.

Felix dramatik bir iç çekiş yaptı. "Bilardo masasının üzerinde yatıyor." "Carlos nerede?" Jericho sordu.

Felix kaşlarını çatı. "Kim?"

Tanrım, bu bir "ilk kim" durumuna dönüşüyordu.

Jericho bıkkın bir ifadeyle, "Yüzünde yara izi olan adam," dedi.

Anlayış ortaya çıktı. "Oh. Asansörden sarkıyordu. Bizi tehdit etmeyi bırakmadığı için ağzını tıkadık."

Jericho gözlerini devirdi. "Tipik."

Felix cevap vermedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve muhtemelen Atticus'un eşyalarını almak için geri çekildi.

Jericho onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen Arsen'i dik, ben de Carlos'a işkence yapayım mı?" dedi, sanki ev işlerini bölüşüyorlarmış gibi.

Atticus gülümsedi. "Tabii. Neden olmasın."

Merdivenlerden tam bir kaosun içine indiler. Arsen bilardo masasının üzerine uzanmış Rusça küfürler ediyor, asansörden sarkan adama doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Bir zamanlar beyaz olan gömleği şimdi kanla ıslanmıştı. Seven masada onun yanında bağdaş kurmuş oturuyor, yarasına temiz bir havlu tutuyordu.

Nico ve Levi Carlos'un bacaklarını sabitlemeye çalışıyordu ama Carlos tekme atmaya devam etti ve Nico'nun kafasının yan tarafına bir darbe indirmeyi başardı. "Eğer bu orospu çocuğu bana bir kez daha tekme atarsa, onu sikinden vuracağım."

Levi adamın bacaklarını koli bandıyla bağlamayı başardı. "Önce ondan biraz bilgi almamız gerekiyor." Carlos el ve ayak bileklerinden bağlandıktan sonra, adam ağzındaki tıkaçın arkasından onlara bağırmaya başladı ve vücudunu sudan çıkmış balık gibi sağa sola savurdu. Arsen'e odaklanmak için ondan uzaklaştılar.

Felix olta kutusunu masanın üzerine bıraktı ve Atticus'a şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Ne ?" Atticus sonunda sordu.

"Volvo'nuzda koca bir cephanelik var."

Atticus havluyu Arsen'in yarasından sıyırdı. Karnında yaklaşık on beş santimlik, dikey ya da zımba gerektirecek kadar derin bir yara vardı ama

herhangi bir ana organa zarar verecek kadar derin.

Atticus bakışlarını tekrar Felix'e çevirdi. "Orada bir soru mu vardı?" "Mobil bir öldürme kitine ihtiyaç duyacak kadar sık insan öldürüyor musunuz?"

Felix
sordu.

Atticus olta kutusunu açtı. "Evet." Arsen'e baktı. "Bunu hızlı da yapabilirim, güzel de yapabilirim. Hangisini tercih edersin?"

Arsen gözlerindeki teri kırıştırdı. "Hızlı. Ben zaten güzelim."

Atticus homurdandı ama ona dikiş atmak için ihtiyaç duyacağı eğri iğne yerine cerrahi zımbalara uzandı. Bir şırınga kapıp lidokain çekti. "Bu sadece lokal, yani bir şey hissetmeyeceksin."

Arsen önce Felix'e, sonra da Atticus'a baktı. "Süslü. Genelde sadece viski kullanırız. Nöbetçi bir doktorumuzun olması güzel," dedi, aksanı biraz önce olduğundan daha .

Jericho eldivenli elini çocuğun karnına koyarken Atticus'un yanına geldi. "O nasıl?"

"İyi olacak," dedi, tam o sırada çocuk Rusça bir dizi küfür savurdu.

Jericho başını salladı ve Arsen'in alnındaki saçları geriye doğru itti. "İyi iş çıkardın." Seven'a, "Aktarma kablolarını getir ve teybin sesini aç," dedi.

"Ben de onunla oynamak istiyorum," dedi Arsen somurtarak.

Atticus kesğin kenarlarını birbirine sıkıştırdı ve bir sonrakine geçmeden önce kapatmak için bir zımba yerleştirdi.

Jericho Carlos'a yaklaştı ve gömleğini kesmek için bir maket bıçağı kullandı. Müzik yükseldiğinde, hemen "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye bağırarak Carlos'un ağzındaki tıkaçı çıkardı.

"Çok orijinal," diye mırıldandı Atticus.

"Evet, Carlos. Kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedi Jericho. Bu diğer adamı olduğu yerde durdurmuş gibiydi. "Carlos Perez, Helping Hearts için insanları tehdit etmeye ve öldürmeye başlamadan önce kısa bir süre 4Loco ekibinin başındaydı."

Jericho adamı sarsmak istiyorsa, bunu açıkça başarmıştı. Dişlerini emdi. "Dostum, bir bok bilmiyorsun."

"Ama tam da bu yüzden buradasın Carlos," dedi Jericho, Seven ona akü kablolarını uzatırken, kabloları birbirine vurdukça kıvılcımlar uçuşuyordu. "Bize geldiğin için sana minnettar olduğumu söylemeliyim. Bizi çok fazla ayak işinden kurtardın. Ama sormak zorundayım, bizi nasıl buldunuz?"

Carlos gözlerini kasıtlı olarak Jericho'dan çevirdi. Adam insanlık dışı bir ses çıkarmaya başladığında Atticus başka bir zimba yerleştirmek için aşağı baktı. Jericho metal klipsleri meme uçlarına bastırdıkça vücudu kasılıyor, hırıltıyla çığlık arası bir ses çıkarıyordu.

"Neydi o?" Jericho sordu. "Seni anlayamadım."

"Seni aramıyordum bile. Onu arıyordum." Carlos başıyla Seven'ı işaret etti.

Seven'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi? Neden ben?"

Adam tereddüt edince Jericho metali adamın kaburgalarına sapladı ve bir çığlık daha atmasına neden oldu. "Güzel! Kahretsin," diye bağırdı Carlos, şok hâlâ vücudunu sararken tükürükleri uçuşuyordu. "Benny seni tanıyordu, nerede yaşadığını biliyordu. Onunla konuşması için iki adam gönderdiğini ama isimlerini hatırlayamadığını söyledi. Ama seni hatırladı. Seni buldum. Seni takip ettim. Seni ve arkadaşlarını parçalayabileceğimi ve kimsenin konuşmasını engelleyecek kadar büyük bir katliam yapabileceğimi düşündüm."

Jericho alay etti. "Hepsini öldürecek miydin? Yedi adamı tek başına alt edebileceğini mi sandın?"

Carlos yüzler denizine baktı. "Ben onları çocuk sanıyordum." Jericho adama kötü niyetli bir gülümseme verdi. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

Atticus bir zimba daha yerleştirdi, tam o sırada adamdan bir çığlık daha koptu. Jericho kabloları çektiğinde Carlos yere yığıldı, sığ ve hızlı nefes alıyordu, vücudundan ter akıyordu, kabloların değdiği her yerde yanıklar vardı.

"Sakin ol dostum. Onu öldürürsen hiçbir şey elde edemeyiz," diye hatırlattı Levi.

Atticus, "Çantamda epinefrin var," dedi.

Nico başıyla onayladı. "Evet, çalışanlarımız arasında kendi özel doktorumuzun olması harika.

Sihirli takım kutunda başka ne var?" Atticus alay etti.

"Dua et de hiç bilmen gerekmesin."

Arsen'in kesisini kapatmayı bitirdi, yaraya temiz bir bandaj bastırdı ve bantladı. "İşte oldu. Yeni gibi oldu."

Arsen baktı. "Teşekkürler, Doktor." Atticus başını salladı. "Her zaman."

Gidip Jericho'nun doğaçlama işkence seansına katılabilirdi ama bunun yerine bilaro masasına yaslandı ve Jericho'nun kabloları Levi'ye verip Carlos başını halsizce kaldırına kadar ona tokat atmasını izledi.

"Günaydın, Günlüğü," dedi Jericho neşeyle. "Henüz işimiz bitmedi." Carlos'un ağzının suyu akıyordu ama yine de "Siktir git dostum" demeyi başardı.

Jericho, "Benim için konuşuldu, teşekkürler," diye espri yaptı. "Nico... asetilen meşalesini getir."

Nico'nun gözleri büyüdü ama Jericho'ya soru sormadı, sadece dükkânın arka tarafına doğru yürüdü. Carlos'un kafası Jericho'ya doğru döndü. "Siz kimsiniz lan?"

Jericho'nun gülümsemesi Atticus'u bile tedirgin etmişti. "Mahalle nöbeti."

TWENTY

JERICO

Jericho kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu. Çocukların ve Atticus'un odada olması görevi hatırlamasını kolaylaştırdı. Helping Hearts'ın arkasında dönen karanlık işlerle ilgili olarak Carlos'tan alabilecekleri her türlü bilgiyi almak. Ama aslında tek yapmak istediği kafatası kadar adamı dövmekti. Bu adam sorumluydu - en azından kısmen

-Kız kardeşinin kaçırılması ve ölümü için. Bunu hayatıyla ödeyecekti.

Nico meşaleyi Jericho'ya uzattı. Ucundan beyaz bir alev fişkırdığında, Carlos'un tüm vücudu neredeyse iradesi dışında kasıldı, kasları ateşten uzağa doğru kıvrıldı. Carlos mesanesinin kontrolünü kaybederken sidik ve ekşi ter kokusu ortama yayıldı. Bu konu hakkında, bir insanın nasıl olup da bedensel fonksiyonlarının kontrolünü kaybedecek kadar korktuğu hakkında hiç konuşmamışlardı. Bu işkencenin talihsiz bir yan ürünüydü, beklenen ama yine de nahoş bir durumdu.

"Bunu kullanmak zorunda kalacak mıyım, Carlos?" Jericho ihtiyatla sordu. "Hadi ama dostum," dedi Carlos, sesi bir oktav yükselmişti.

Jericho başını öne eğdi. "Bundan sonra ne olacağı sana bağlı. Sadece bazı cevaplara ihtiyacım var."

Seyircisi olan birine işkence etmek tuhaftı. Atticus'un bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyor, Levi ve Nico'nun onu dikkatle izlediğini görebiliyordu.

Jericho işkence üzerine bir ustalık dersi veriyormuş gibi, korkudan ziyade bilgi arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Carlos'un bakışları elindeki meşaleye kilitlenmişti. "Neyin cevabı?"

"Mercy Navarro'ya ne olduğuyla başlayalım mı?" Jericho sordu. "Kime?"

Carlos sordu, gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Nehre attığın kızın bir böbreği eksik miydi?" Felix tersledi.

Jericho Felix'in orada olduğunu unutmuştu. Çok sessizdi. Bu onun birçok yeteneğinden biriydi. Kimse onun geldiğini görmezdi. Jericho omzunun üzerinden bakınca Felix'in Atticus'la neredeyse omuz omuza durduğunu gördü. İkisini bir arada görmek kalbine indirilmiş bir yumruk gibiydi.

Jericho'nun dikkati Carlos'a döndüğünde, adamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve sanki o kadar büyük bir şeyi yeniden yaşıyormuş gibi yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. "Ah, o. O kaltaktan kurtulmak büyük bir zevkti. Onu yakaladığımız andan itibaren başımıza bela oldu."

Jericho'nun tüm vücudu bir anda ısındı, sözleri üzerine görüşü derin, zonklayıcı bir kırmızıya dönüştü. Hareket ettiğini hatırlamıyordu ama etmiş olmalıydı çünkü Carlos çığlık atıyordu ve kaburgalarının hemen altında yanmış bir nokta vardı. Derisi çoktan siyaha dönmüştü.

Jericho gürültüden endişelenmiyordu. Burası endüstriyel bir bölgeydi. Gecenin bu saatinde etrafta çok az insan olurdu. Burada yaptıkları her şey, körfezin önünde bangır bangır çalan müzik tarafından bastırılıyordu.

Nazik eller meşaleyi Jericho'nun parmaklarından aldı.

Jericho Atticus'a baktı. Yüzündeki ifade her neyse Atticus'un bakışlarını yumuşatmıştı. "Ben hallederim."

Jericho tereddüt etti, ta ki Felix uzanıp kolunu tutana, onu kendine doğru çekene ve iki kolunu onun kollarına dolayıp başını onun omzuna yaslayana kadar. Carlos şişmiş gözlerini onlara doğru kırpı ve Jericho parçaların yerine oturmasını izledi.

"Siz onun ailesisiniz, öyle mi?" Jericho soruyu duymazdan geldi.

Atticus elinde meşaleyle adama doğru ilerledi. "Onu nereden aldın?" diye sordu.

Carlos ona aptalmış gibi bir bakış attı. "Dostum, bilmiyorum amına koyayım. On yıl önceydi."

"Sekiz yıl önceydi," diye tersledi Felix.

Carlos gözlerini devirdi, Atticus meşaleyi sıcaklığın onu canlandıracağı kadar yakınına bırakana kadar göz kapakları kapandı. "Bu bokun hepsi bir arada yürüyor. İnsanlar gelir ve gider."

"Onu Helping Hearts aracılığıyla mı buldunuz? Rahibe Agnes aracılığıyla mı?"

Carlos alay etti. "O kaltak. Evet, o lanet olası işe alım sorumlusu. Benim işim sadece insanlara sessiz olmalarını hatırlatmak."

Atticus yaklaştı. "Konuşmaya başlasan iyi olur yoksa bir insan mumuna dönüşeceksin." Levi'ye baktı. "Ayakkabılarını çıkar."

Levi ona itaat etmek için acele etmeden önce sadece bir dakika tereddüt etti. Carlos bantlanmış ayaklarını Levi'den kurtarmak için elinden geleni yapıyordu. Nico yardıma koştu ve ikisi birlikte bir ayağı sabitlediler.

"Tekrar soracağım. Onu Helping Hearts aracılığıyla mı buldunuz?"

"Buna cevap veremem. Bu insanların bana ne yapacağını biliyor?"

Atticus içini çekti, Carlos'un itaat etmemesinden açıkça rahatsız olmuştu. İki çocuğun arasında rehin tutulan ayağın yanına çömeldi. "Asetilen meşalesinin bir insanın ayak parmaklarına ne yaptığını görmek ister misin?"

"Hadi ama dostum. Siktir. Siktir. Siktir. Yapma bunu." Daha alev, başına geleceklerin ciddiyetini anlayabileceği kadar yakınına bile gelmeden içinden bir çığlık koptu. "Pekâlâ! Pekâlâ. Pekâlâ. Siktir. Sadece tamam."

Jericho, "Bize nasıl çalıştığını anlat," diye . "Artık oyalanmak yok."

"İyi," dedi nefes nefese kalarak. "Agnes onları bulur! Denekleri."

"Denekler mi? Araştırma denekleri mi?" Atticus açıklığa kavuşturdu.

"Dr. Reed için mi?" Jericho sordu.

Carlos, "Çalışmaları o yürütüyor," diye sözünü kesti.

"Ne demek istiyorsun? Bu insanlar peşinde?" "Sikerim böyle işi.

Yak gitsin," diye tersledi Jericho.

Atticus ayağa kalktı. "Nereden başlamalıyım?"

"Agnes denek arıyor," diye ağzından kaçırdı Carlos. "Helping Hearts bir paravan, hastaların tıbbi geçmişine erişmek ve onlara kan testleri yapmak için ücretsiz sağlık hizmeti sunan sahte bir klinik. Bilgileri Dr. Reed'in koordinatörüne gönderiyor, o da araştırması için ideal aday olup olmadıklarına karar veriyor."

"Yasal yollardan gidemeyecek kadar neyi araştırıyor?" Atticus sordu.

Carlos'un göz kapakları bilincini kaybediyormuş gibi dalgalandı. Atticus onun yüzüne sert bir tokat attı. "Bir sürü şey. Zihin kontrolü. Sorgulama teknikleri.

Anıları silmek. Anıları yerleştirmek."

"Bu davaya kimi kabul edeceğine nasıl karar veriyor?" Atticus sordu.

Carlos çılgınca başını salladı. "Dostum, bilmiyorum. Ben sadece temizlik ekibiyim."

"Temizlik ekibi mi?" Lake iğrenerek mırıldandı.

Carlos'un başı onun omzuna yaslandı. "Evet, bir şeyler ters gittiğinde ya da birinin susturulmasına ihtiyaç duyduklarında bana geliyorlar."

Jericho ileri atıldı, adamı saçlarından yakaladı ve başını yukarı kaldırdı. "Kız kardeşim o nehre nasıl düştü?"

Carlos hızla soluyordu. "Tahminimce ilaçlardan ve deneylerden dolayı beyni, onu araştırmasında kullanmaya devam edemeyecek kadar karışmıştı, bu yüzden onu parçalar için hurdaya çıkardı."

Jericho adamın suratına iki kez yumruk attı, ağzından kan sızarken tatmin olmadı. "Az önce ne dedin sen?"

"Bu kişisel değil. En azından Reed için değil. Bu işler böyle yürür. Genellikle onları bir böbrek ya da karaciğerlerinin bir lobunu hafifleterek sokaklara geri gönderiyor. Bazen de greft için eksik deri parçalarını. Gelirini bu şekilde destekliyor. Bazen ameliyattan sonra iyi olmazlar. Bazen de hastalanıp ölüyorlar. İşte bu noktada ben devreye giriyorum."

"Bana bu kliniklerin - kasıtlı olarak yoksul mahallelere yerleştirdiğiniz klinikler - bu pislik için araştırma deneklerini bulup kaçırmak ve zihinsel olarak çok yetersiz olduklarında iç organlarını satmak için tarama merkezleri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

" bir şey değil. Tamam, öyle ama Dr. Reed bir canavar değil, sadece Pentagon tekniklerini artık yararlı bulmasa bile araştırmasına devam etmeye kararlı. Deneklerinin çoğu yaşıyor."

Seven tiksintiyle homurdandı. "Benny gibi mi? Onu uzaylıların kaçırdığını kim düşünüyor? Bu yaşamak mı?"

"Nefes alıyor. Biz onu almadan önce evsizdi. Onu sokağa atmış değiliz. Biz sadece onu geri verdik."

"Yani, Mercy'nin böbreğini aldığınızda, beyni zaten..." Felix başladı, sonra sustu.

"Çırpılmış mı? Evet, kesinlikle. Kesinlikle. Ameliyatı ters gitmeseydi hayatının geri kalanında bir akıl hastanesinde kelekleri kovalıyor olacaktı," dedi Carlos.

"Dr. Reed bu deneyleri nerede yapıyor? Sakın bana bilmediğini söyleme yoksa o meşale açıkken seni boğazına kadar sokarım," dedi Jericho, sesi öfkeyle titreyerek.

"MLK ve Dobbs'daki eski VA hastanesi. Etrafında jiletli tellerle çevrili 10 metrelik tel örgüsü olan terk edilmiş bir bina gibi görünen. Yerin altında iki kat var, bir çeşit tünel sistemi de var. VIP'leri görünmeden hastaneye götürüp getirmekle ilgili bir şey. Hükümet onu serbest bıraktığında burayı ucuza almasına izin vermiş. Bu onun teselli ödülüydü."

"Yani bu kayıt dışı bir operasyon mu? Birine hesap mı veriyor?" Atticus sordu.

"Hayır. Bunu yapıyor çünkü insan zihnini manipüle edebileceği tüm yolları öğrenme konusunda tutkulu."

Lake, Cree ile birlikte duvara yaslandığı yerden, "Ne lanet bir aziz," diye mırıldandı.

Atticus Carlos'un dikkatini tekrar kendisine çekti. "Şu anda aşağıda kaç kişiyi tutuyorsun?"

"Mesela kaç hasta var?" Carlos sordu.

Atticus ona aptalmış gibi baktı. "Evet."

"On mu? On beş, belki? Oraya sadece paramı almak için gidiyorum."

"Yani, binaya giriş izniniz var mı?" Atticus neşelenerek sordu. "Mükemmel. Bana kaç personel olduğunu söyleyeceksin. Güvenlik nasıl? Kameralar? Anahtar kartları? Yeraltı girişi nerede?"

"Personel mi? Tam olarak bilmiyorum. Herhangi bir günde belki üç hemşire. Çevrede dönüşümlü devriye gezen iki güvenlik görevlisi. Yeraltı giriş noktalarının her iki girişinde de iki. Ama asla içeri giremezsin. Parmak izi ve retina taraması gerekiyor ve kelimenin tam anlamıyla her yerde kameralar var."

Jericho ve Atticus karşılıklı bakiştılar. "Yani, sadece bir parmağa ve erişimi olan birinin gözüne ihtiyacımız var, değil mi?" Jericho söyledi.

İkisi de başını sallamaya başlayan Carlos'a baktı. "Oh, siktir git. Yapma şunu."

Jericho'nun gülümsemesi soğuktu. "Sorun ne Carlos?

Korktun mu?" "Ölmek istemiyorum. Sana bildiğim her şeyi anlattım."

Atticus onun yüzünü hafifçe okşadı. "Onu ölmek olarak düşünme, parçalar için hurdaya çıkarılmak olarak düşün."

TWENTY-ONE

ATTICUS

"Tanrım, bunu sen mi yaptın?" Adam sordu, sesi hayranlık ve inançsızlık arasında bir şeyle doluydu. Carlos'un bedeni şimdi yerde bir yığın halinde yığılmıştı, tam da onu kestiklerinde düştüğü yerde.

Atticus omuz silkerek diğerlerine baktı. "Buna bir grup çalışması diyelim."

Söz konusu grup, Arsen'in kanını bilardo masasından temizlemek için çılgınca çalışmakla Atticus'un kardeşlerine ilgi ve bakmak arasında gidip geliyordu. Arsen üst katta Felix'in yatağında dinleniyordu. Lake ve Cree, son derece önyargılı bir şekilde Rahibe Sapık'ı hayata döndürmek üzere gönderilmişlerdi; dolayısıyla geriye sadece Felix, Levi, Nico ve Seven kalmıştı.

Mulvaney'lerin hepsi de katılmamıştı. August ve Lucas Cricket'la akşam yemeği yiyeceklerdi ve bunun 'iptal edilemeyecek kadar önemli' olduğunu söylediler. Aiden hâlâ ülkenin diğer ucundaydı ve Archer da o sabah başka bir poker turnuvası için Vegas'a uçmuştu.

Geriye Adam, Noah ve ikizler kalıyordu; kesinlikle umduğu ekip değillerdi ama de onlarla anlaşıacaktı. Carlos'u görünmeden ve hiçbirinin izini süremeyeceği bir araçla oradan çıkarması gerekiyordu. Adam, Atticus'un geçen gece kullandığı minibüsü garajdan almış ve dükkânın arkasındaki sokağa park etmişti. Jericho, Atticus'a orada kamera olmadığına dair güvence vermişti.

"Neden erkek arkadaşının yetimlerinden biri bunu yapamadı?" Adam şikayet etti ve Nuh'tan koluna bir şaplak yedi.

"Çünkü hiçbirimizin arabası yok, sik kafalı," dedi Seven, Adam'a kendini beğenmiş bir hıyarmış gibi bakarak. Dürüst olmak gerekirse, öyleydi de. Mulvaney'lerin hepsi öyleydi. Eğer gerçekten kan bağı olsaydı, insanlar bu hıyarca davranışlarının kalıtsal olduğunu düşünebilirlerdi. Tabii ki, çok az insan onları gerçekte oldukları gibi gördü. Halkın gözünde onlar Beyaz Atlı Prens ve Rahibe Teresa'nın bir araya gelmiş haliydi.

Adam "Ondan hoşlanıyorum" demeden önce uzun bir süre Seven'a baktı. Noah başını salladı ve Jericho'ya gülümsedi. "Yardım etmekten mutluluk duyarız," dedi,

sanki bir kanepeyi taşımak için yardım istemişler gibi. Noah doğuştan diplomattı, insanların ona güvenmesini sağlamakta garip bir şekilde ustaydı.

Asa cesedin yanına diz çöktü ve kapağı açarak boş yuvaya baktı. "Gözü nerede?"

"İşte burada," dedi Nico, göz küresinin formaldehit içinde salındığı şeffaf cam kavanozu sallayarak. Her zaman olduğu gibi ağzında bir lolipop vardı. Jericho şekeri sigarayı bırakmak için kullandığını ve bir bağımlılığı diğeriyle takas ettiğini söyledi.

"Şimdi de hatıra eşyası mı alıyorsun, Gacy?" Adam Atticus'a kaşlarını kaldırarak sordu.

Jericho, Adam'a ters ters bakarak, "Yeraltı hastanesine girebilmek için retina ve parmak izi tarayıcısından geçmemiz gerekiyor," dedi.

Adam'ın yüzündeki tüm samimiyet izleri silinmişti. Atticus, ağabeyi cesetleri bırakmaya başlamadan hemen önce yaptığı gibi başını eğdiğinde gerildi. Aralarındaki bu savaş sonsuza dek sürecek miydi? Adam'ın Jericho ile sorunu neydi ki?

"Muşambanız var mı?" Noah fiziksel olarak ikisinin arasına girerek sordu. "Onu saracak bir şeyimiz olsaydı çok yardımcı olurdu."

Jericho bir dakika daha Adam'ı süzdükten sonra, "Gidip bakayım," diye mırıldandı.

Noah Atticus'a baktı. "Bir göz küresinin ya da parmağın panoramik fotoğrafını çekebileceğini biliyorsun ve Calliope tarayıcıyı kadar net bir resim oluşturabilir."

"Yani buna ihtiyacımız yok mu?" Nico biraz hayal kırıklığına uğramış bir sesle sordu. "Hayır. Bu... çok dağınık," diye cevap verdi Noah.

Nico hiç etmeden parmak uçlarında yükselerek kavanozu odanın karşısındaki büyük siyah çöp kutusuna fırlattı ve kavanoz dibe vurduğunda gülümseyerek

tatmin edici bir vuruş.

"Harika bir atıştı ama biliyorsun bunu yanımızda götürmemiz gerekiyor," dedi Noah, sesi garip bir şekilde özür diler gibiydi. "Çöpünüzde rastgele bir adamın gözünün çıkmasına izin veremezsiniz."

Nico'nun omuzları çöktü, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

"Ben hallederim," dedi Seven, koşarak çöp kutusuna gitti ve çöp torbasını bağlayıp çekerek çıkardı.

"Bize şu yeraltı hastanesinden bahseder misiniz?" Asa Atticus'a sordu. "Şu Reed denen adamın kara kitap deneylerini yaptığı yer mi?"

Levi Carlos'un cesedinden Asa'ya baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Asa omuz silkti. "En başından beri psikopatları aradım."

"Yani bu adama eğlence olsun diye mi işkence ettik?" Seven cesede ilgiyle bakarak sordu.

Atticus içini çekti. "Hayır, ona işkence ettik çünkü neler olduğundan ve insanların hâlâ tehlikede olup olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Ayrıca bir yere ihtiyacımız vardı."

Felix, "Ayrıca kız kardeşimizi kaçırdı ve sekiz yıl boyunca esir tutulmasına izin verdi" dedi.

Avi'nin bakışları ilk kez Felix'e kilitlendi ve büyükannesinin kazağına sarınmış, bir kolu ince belinde, diğeri köprücük kemiği boyunca uzun parmaklarını gezdiren bir film kahramanı gibi odanın içinde dönüp dururken onu izledi. Felix hayatını bir film gibi yaşıyor gibi görünüyordu ve o bir yıldızdı ve bu nedenle, tüm bu vücut atma çilesi onun altındaydı.

Avi'nin sırtışı köpekbalığı gibi bir hal alınca Atticus'un midesi bulandı. "Demek sen Jericho'nun kardeşisin? Moda bölümünden, değil mi?"

Atticus gözlerini devirdi ve isteksizce mırıldandı: "Felix, bu Avi. Avi, Felix. İşte, şimdi elimizdeki cesede geçebilir miyiz?"

İkisi de onu görmezden geldi. Avi bakışlarını Felix'in üzerinde çıplakmış gibi gezdirdi. Atticus, Felix'i sürekli azgın olan kardeşinden uzak tutma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Avi, Felix'i Atticus'un başka bir yerde olsa en sıkı külotları bile düşüreceğinden emin olduğu bir gülümsemeyle sabitledi. "Felix, ha? Kedi gibi mi?"

Felix'in yüz ifadesi kibirli bir hal aldı, kollarını göğsünde kavuştururken çenesi öne doğru çıktı. "Hayır, Felix, Alman Besteci Felix Mendelssohn gibi."

Atticus içini çekti, Felix'in iç çamaşırının en azından şimdilik ait olduğu yerde kalacağı için rahatlamıştı.

Ama Avi'nin işi bitmemişti. Sanki aralarındaki boyut farkını vurgulamak istercesine Felix'e birkaç santim yaklaştı ve durdu. Bunu başka biri yapsaydı Atticus bunun bir gözdağı taktığı olduğunu düşünürdü ama Avi'nin Felix'e bakışı bunun bir tür çiftleşme ritüeli olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Yakında benim altımda çalışacağını duydum." Sözlerindeki ima Atticus'un içini burkmuştu. Bu yüzden konuşmanın çoğunu Asa yapıyordu.

Felix alay etti, bakışlarını Avi'nin üzerinde gezdirdikten sonra sanki tartılmış, ölçülmüş ve Felix'in istediği her şeyden yoksun bulunmuş gibi gözlerini kaçırdı. "Seninle *birlikte* çalışacağım. Kimsenin *altında* çalışmam," dedi, ses tonuna can sıkıntısı karışmıştı.

Avi sırtıttı. " değil. Üstte de aynı şekilde iyi görüneceğinden eminim."

Felix kızardı, sanki Avi'nin sözlerini anlamaya çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Atticus, Jericho'nun duyamayacağı bir yerde olduğu için minnettardı, yoksa Avi dudaklarını koparıp kulaklarına zımbalayacaktı.

"Tamam," dedi Noah, herkesin dikkatini Avi ve Felix'ten uzaklaştırarak. "Bu hem rahatsız edici hem de oldukça rahatsız ediciydi, bu yüzden bunun için tebrikler, ama yakında çürüyecek olan cesetten kurtulmaya ve Dr. McCreepypants ve onun küçük hastane dehşet dükkânı hakkında ne yapacağımıza karar vermeye ne dersiniz? Kulağa hoş geliyor mu? Harika."

Jericho daha iyi günler gördüğü belli olan çirkin mavi plastik bir muşambayla döndü. "Bu işe yarar mı?"

Kimse bir şey söylemeyince Jericho Mulvaney'lere ve kendi çocuklarına baktı ve Avi ile Felix'in hâlâ birbirlerine yan gözle baktıklarını gördü. "Ne kaçırdım?"

Atticus, "Hiçbir fikrim yok ama keşke ben de kaçırıyordım," dedi.

Noah cesedin yanına diz çöktü ve Jericho ile Atticus Carlos'u muşambanın üzerine bırakıp bağlamadan önce retina ve parmak izi tarayıcısı için gereken fotoğrafları çekti.

"Onunla ne yapacaksın?" Seven sordu.

Adam, "Büyük olasılıkla onu et paketleme tesisine götürüp bir asit fiçisine atarlar," dedi.

Seven'ın kaşları çatıldı. "Siz çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi misiniz? Kimin asit fiçilerine erişimi var?"

Levi kıs kıs güldü.

"Neredeyse her şeye erişimimiz var, gerçekten," dedi Asa omuz silkerek. "Ait olmadığı bir yerde ortaya çıkmasını istemiyorsak bu en etkili seçenek gibi görünüyor."

Nico lolipopu ağzından çıkardı. "Ama fiçileri ne yapacaksın?"

Asa omuz silkti. "Yeterince uzun süre ıslandıktan sonra onları mühürleyip atıyoruz."

"Nereye atacaksın?" Levi sordu.

Adam onlara geniş bir sırıtış atarak, "Bu gizli bir bilgi," dedi.

Çocuklar konuşmaya olan ilgilerini çabucak kaybettiler. Atticus, muşambaya birkaç kez daha tekme atmayı düşünüyormuş gibi bakan Jericho'ya baktı. Babasının evine gitmeden önce onu rahatlatmanın bir yolunu kesinlikle bulması gerekiyordu yoksa toplantı bitmeden Adam'la yumruk yumruğa kavga etme ihtimalleri yüzde doksan yediydi ve bunun için zamanları yoktu.

"Yarın babamlarda buluşalım. Bir çıkarma ve yok etme planı yapmamız gerekiyor. Sayılar bizim lehimize değil. Özellikle de Archer ve Aiden'dan yoksun olduğumuz için, ama Jericho'nun boşluğu doldurmasıyla, beşimizin ortaya çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünüyorum."

"Oh, hayır," diye tersledi Felix. "Gerçekten oraya bensiz gidebileceğini mi sanıyorsun? Biz olmadan?"

Avi Felix'e yaklaşırken bir şekilde hem imalı hem de küçümseyici bir bakış attı. "Merak etme, kedicik. Bunu biz hallederiz. Makyajını bozmanı istemem."

Felix kelimenin tam anlamıyla alevler içinde kalacakmış gibi görünüyordu. "Göz kalemimi lekelemeden bile testislerini ameliyatla alabilirim, seni ahmak."

Eğer Avi'yi kızdırmak istiyorsa, belli ki onu tanımıyordu. "Tanrım, bu çok ateşli. Unutma kedicik, ofiste bana Bay Cretin demen gerekiyor. Kimsenin kayırmacılık yaptığını düşünmesini istemem."

Felix'in yüzü isyankâr bir ifadeye büründü. "Seni aramama ne dersin?"

"Selam. Merhaba. Yine ben," diye araya girdi Noah. "Bir kez daha herkesi elimizdeki göreve geri getiriyorum." Herkesin dikkatini topladıktan sonra devam etti. "Hepimiz sabah dokuzda Mulvaney karargâhında buluşacağız. Jericho bu görev için ekibinde kimlerin olması gerektiğine karar verebilir.

Bence her ekipten altı kişi

tarafı yeterli olacaktır. Tamam mı?"

Bazı homurdanmalar oldu ama çoğunlukla başlarını salladılar.

"Harika," dedi Noah. "Atticus, ilgili tüm detayları Calliope'a gönder. Neyin içine girdiğimizi bilmemiz için mevcut planları bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekiyor. Ona resimleri göndereceğim, böylece yüksek çözünürlüklü görüntüler oluşturabilir. Başka sorusu olan? Endişe? Özür dilemek isteyen? Yok mu? O zaman buradan çıkalım ki cesedi bırakalım ve minibüsü sabah olmadan ait olduğu yere geri götürelim."

Böylece küçük kalabalık dağıldı. Nico ve Levi video oyunları oynamaya geri döndüler ve Felix, Arsen'i kontrol etmek için merdivenlerden yukarı çıkmadan önce Avi'ye bir bakış daha attı.

"Burada mı uyumak istersin yoksa benim evime mi gidelim?" Atticus sadece ikisi kaldığında sordu.

Jericho ona baktı, gözleri donuk, ifadesi dalgındı. "Ne yapmak istersen Çilli."

Atticus onu her iki arabanın da park edildiği arka tarafa doğru yönlendirdi ve Jericho'ya Bronco'nun anahtarlarını verdi. İçeri girip kontağı çevirdiklerinde, Atticus bank koltuğuna doğru kaydı, ağzı çenesini bulurken bir eli Jericho'nun kalçasında gezindi.

Jericho başını eğerek Atticus'a sınırsız erişim izni verdi. Bunu kabul etti ama aradığı tek erişim bu değildi. Jericho'nun kot pantolonunu tek eliyle açmaya çalışırken beceriksizce davrandı. Jericho mesajı çabucak aldı ve Atticus'un ellerine vurarak kot pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarından aşağı itti. "Lanet olsun, Çilli. Her zaman ne yapacağını biliyorsun."

Atticus avucunu yaladı, elini Jericho'nun sikinin etrafına kapattı ve her sert vuruşta elinde sertleştiğini hissetti. Jericho başını çevirerek Atticus'un ağzını hiç bitmeyen bir öpücükle yakaladı. Atticus her iniltiyi, her nefes verişini yuttu, Jericho'yu Atticus'un yumruğunun içine girene kadar artan bir hızla çalıştırdı, Atticus'un geri çekilemeyeceğinden emin olmak için eli saçlarında düğümlendi. Sanki çekecekmiş gibi.

Jericho sonunda ağzını açtığında, sadece "Geleceğim" demekle yetindi.

Jericho boşalırken Atticus boğazına doğru onaylayan bir ses çıkardı, sıcak tohumu parmaklarını kapladı.

Bir dakika sonra Jericho Atticus'un fermuarına uzandı. Bu işlemi Atticus'tan çok daha yumuşak bir şekilde yapmıştı ama siki serbest kalır kalmaz Atticus parmaklarını Jericho'nun karnındaki pisliğe bulaştırdı ve kendini okşarken tenin ten üzerinde kaymasını kolaylaştırmak için kullandı.

Jericho onun kulağına doğru hırladı. "Siktir, Freckles. Bu çok ateşli. Sen çok ateşlisin. Spermlerimi teninde hissetmek hoşuna gidiyor mu? Hoşuma gidiyor. Bayılıyorum. Seni içten ve dıştan işaretlediğimi bilmek hoşuma gidiyor. Sadece benim olduğunu. Siktir, boşalmanı izlemek istiyorum. Göster bana."

Boşalırken tüm vücudunu bir ürperti kapladı, eli fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar kendini çalıştırdı. Atticus başını Jericho'nun omzuna yasladı. "Sanırım burada kamera olmaması iyi bir şey."

"Bunun olacağını bilseydim, birkaç tane kurardım."

Atticus kıkırdadı. "Hadi eve gidelim. Bize yemek hazırlayayım."

Jericho zayıf bir kahkaha attı. "Bana bir saniye ver Çilli. Tekrar araba kullanmayı denemeden önce kanın beynime geri dönmesi gerekiyor."

Atticus elbisesini düzeltti. "Tamam, ama acele et. Ben acıktım."

TWENTY-TWO

JERICO

Jericho hangi çocukları getireceğini çok özel kriterler kullanarak seçti. Beceri seti, zaman, sağlık ve uygunluk. Neyse ki Felix seçildi de Jericho, kardeşi istediği gibi davranmadığında yaşanan tiyatral olaylardan kurtulmuş oldu. Ayrıca Lake, Levi ve Seven'ı da seçti. Nico ve Cree çalışmak zorundaydı ve Arsen hâlâ iyileşme sürecindeydi.

Onları Thomas Mulvaney'in malikanesinde gezdirmek, bir grup çocuğu Disney'de gezdirmeye çalışmak gibiydi. Dikkatlerini dağıtacak çok şey vardı. Sürekli uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Atticus bunu eğlenceli buluyor gibiydi, onları savaş odasına götürürken yüzünde bir gülümseme vardı.

Mulvaney'ler çoktan bekliyorlardı. August ve kocası Lucas. Adam ve Noah. İkizler. Jericho başlangıçta birini diğerinden ayırt edememişti. Şimdi farkı anlayabiliyordu çünkü Avi tek başına Felix'e odaklanmıştı ve o içeri girer girmez göz kırpyordu. Felix gözlerini devirdi ve onu görmezden geldi. Ama yine de rahatsız ediciydi.

Jericho, Felix'in bu 'stajda' nasıl bir performans göstereceğini tam olarak bilmek istediğinden emin değildi. Kardeşinin üzerinde durmuyordu çünkü onun kendisinden üç kat büyük insanlarla hiç terlemeden başa çıktığını görmüştü. Ama bu farklıydı. Felix'in Avi'yi görmezden gelmeye karar vermesinde sinir bozucu bir şey vardı. Bu Felix'in tarzı değildi.

Jericho bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bu başka bir günün kriziydi. Bu intikamla ilgiliydi. Mercy'nin intikamı. Benny'nin intikamı. Kendisine Rahibe Agnes diyen o kaltakla karşılaşma talihsizliğini yaşamış olan herkesin intikamı. Hâlâ hayatta olan kaltağın.

Bütün gece onu beklediler ama o hiç geri dönmedi. Jericho onun rüzgârda mı olduğunu yoksa sadece gizlendiğini mi bilmiyordu ama cehennemde Dr. Reed ve tüm çalışanlarıyla aynı yeri paylaşana kadar durmayacaktı.

Atticus hepsine oturmalarını işaret etti, onlar da oturdular ama masanın her iki tarafından da birbirlerini süzdükleri belliydi. Thomas tek bir saç teli bile yerinde olmadan, damarlarına kafein enjekte edilmiş gibi görünerek kapıdan içeri daldı. Elbise pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, mükemmel bronzluğunu ortaya çıkaran beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Her birine gülümseyerek baktı. "Hepiniz hoş geldiniz," dedi, sanki KillerCon'da açılış konuşması yapacakmış gibi. Odada bu kadar çok insan olmasından memnun görünüyordu.

Thomas'ın kendi çocukları bile ona merak ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyordu.

"Lanet olsun, baba," diye mırıldandı Seven nefesinin altında.

Thomas duyduklarını kabul etmedi ama boğazını temizlemeden önce küçük bir gülümseme oluştu, sonra kayboldu. Duvardaki ekran aydınlandı ve herkesin dikkatini çekti.

"Orada mısın Calliope?" Thomas seslendi.

"Raggedy Ann'in kasıklarında pamuk var mı?" Calliope hoparlörden cıvıladı.

Jericho da diğerleriyle birlikte kıs kıs güldü.

Lake konuşmacıya doğru başını salladı. "Ondan hoşlandım."

"Aman Tanrım. Şu halinize bir bakın. Çok kalabalıksınız," dedi Calliope. "Bizi görebiliyor mu?" Jericho gerçekten şaşırılmış bir halde sordu.

Atticus omuz silkti. "Evet, görünüşe göre."

"Bu pek adil görünmüyor," diye takıldı Asa. "Nasıl oluyor da sen bizi görebiliyorsun ama biz seni göremiyoruz?"

Calliope küçümseyici bir ses çıkardı. "Sizler ünlüsünüz. Thomas'la çalışmaya başlamadan önce bile neye benzediğinizi biliyordum."

"Yine de neden onunla tanışamadığımızı anlamıyorum," dedi Avi.

"Çünkü yapamazsın. Bu onun korunması için," dedi Atticus. "Bırak onu."

"Ne zamandan beri Calliope için bu kadar endişeleniyorsun?" Adam bakışlarını Atticus'a dikerek sordu.

"Hepimiz için endişeleniyorum. Sizi bilmem ama ben hapishanede pek iyi olmazdım," dedi Atticus, düşündükçe ürpererek.

İkizler hep bir ağızdan, "Hapishanede harika olurduk," dediler.

Atticus onların gözlerinin içine baktı. "Eğer ayrı hapishanelere giderseniz olmaz."

Jericho ikizlerin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. İkisinin daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmadıkları belliydi. Jericho, Atticus'tan önce başka bir canlıyla bu düzeyde bir yakınlık kurmayı hayal bile edemezdi.

"Bunu neden öneriyorsun ki?" Asa skandala uğramış bir halde sordu.

"Gerçekten hapishanede oda arkadaşlarınızı seçmenize izin verdiklerini mi sanıyorsunuz? Düşürdüğümüz ceset sayısına bakılırsa, bizi hapishanenin altına koyacaklar. Sekiz farklı hapishane. Peki, yakalanmamaya ne dersin?" Atticus sordu.

August başını salladı. "Atticus haklı. Zaman kaybediyoruz. Bir plan yapalım. Lucas ve benim yapacak daha önemli işlerimiz var."

Lucas gülümseyerek elini August'un sırtını ovma için kaldırdı. "Hadi yapalım şunu, hızlı ve kirli."

"Tuhaf," diye kıs kıs güldü Seven.

"Calliope, planları getir lütfen," dedi Thomas, biraz kızgın ama sevecen bir şekilde.

Ekranda şemalar belirdi.

Lake, "Kahretsin, kendimize şu ekranlardan bir tane almamız lazım," dedi.

Calliope, "Tamam, bu planlar hastanenin ilk inşa edildiği zamandan kalma, bu yüzden güncel olduklarının garantisi yok, ama elimizdeki tek şey bu," diye uyardı.

"Not edildi," dedi Thomas.

Şematik hareket ederek üç boyutlu bir modele dönüştü. "Binaya girmenin iki yolu var. Bir ana giriş var, bu da hastanenin içinden girmenizi ve alt bodrum katlarına inen bir merdiven kullanmanızı gerektiriyor." Söz konusu alanın etrafında kırmızı bir daire belirdi. "Diğer giriş için bu garaja park etmek gerekiyor" - Jericho'nun garaj olduğunu varsaydığı bir kareyi gösteren başka bir harita belirdi - "ve ikinci giriş noktasına giden bir tünele açılan bir kapıdan geçmek gerekiyor."

"Güvenlikle ilgili herhangi bir bilginiz var mı?" Asa sordu.

"Oh, çok fazla," diye espri yaptı Calliope. "Eğer bu insanlar ordu için veri topluyorlarsa, sırf boktan güvenlik duvarları yüzünden askeri mahkemeye çıkarılmalılar."

Sistemlerine çoktan erişim sağladım. Gitme zamanı yaklaştığında görüntüleri döngüye sokacağım, böylece güvenlik kulübesindeki adamlar kör olacak. Yine de ön kapıdan içeri girmek istiyorsan üst tarafta devriye gezen iki silahlı korumayı saf dışı bırakman ve oldukça yoğun jiletli telleri aşman gerekecek."

Noah, "İki takıma ihtiyacımız olduğu açık," dedi ve aynı fikirde olduğundan emin olmak istercesine Thomas'a baktı. Thomas başıyla onayladı. "Bence Jericho kendi adamlarına liderlik etmeli ve August da bizimkilere liderlik edecek. Jericho bunun için kırmızı takım olacak. August ise mavi olacak."

Herkes Atticus'a baktı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne?"

"En yaşlı olarak senin liderlik etmen gerektiğini savunmayacaksın değil mi?" Avi sordu.

Atticus gözlerini devirdi. "Biz çocuk değiliz. Sadece içeri girmek ve hepimiz tek parça halinde dışarı çıkmak istiyorum."

Asa Avi'yi dürtmeden önce hepsi uzun bir süre ona baktı ve "Bu sik sihirli olmalı," diye mırıldandı.

Felix inledi. "İğrenç."

Avi pişman olmuş gibi yaptı. "Üzgünüm, kedicik."

Thomas gözlerini kısarak Felix ve Avi arasında bir ileri bir geri baktı. Avi bakışlarını hemen ellerine indirdi. Bir adam yedi psikopatın bu kadar saygıyla karşılık vermesini nasıl sağlayabilirdi? Ondan korkuyorlar mıydı? Minnettar mıydılar? Psikopatlar minnettar olabilir miydi?

Jericho masanın altından uzanarak Atticus'un kalçasını kavradı ve eli üstte durmadan önce irkilmiş bir tepki aldı.

"Her iki taraftan da saldırmalıyız," diye devam etti Noah. "Gidecek hiçbir yerleri olmayacak. Bu size büyük bir avantaj sağlayacak ama aynı zamanda insanların hayatları için pahasına olursa olsun savaşacakları anlamına da geliyor. Bu da uzun menzilli silahlara ihtiyacınız olduğu anlamına geliyor. Susturuculu silahlar. Mavi takım cepheyi yarmalı çünkü büyük ölçekli yok etme görevlerinde daha deneyimliyiz. Ayrıca hastaların ön girişe yakın olma ihtimali daha düşük. Kırmızı ekip arka tarafı alacak ve ortada buluşacak."

"Buradaki amaç nedir?" Seven sordu. "Öldürmek için mi ateş ediyoruz?"

Thomas Seven'a gülümsedi. "Evet. Eğer hasta değillerse, ortadan kaldırılmaları gerekir. Yüzünüzü ve dövmelerinizi kapatarak içeri girin. Sizi tanıyacak personel kalmayacak ama hastalar tanıyabilir ve bunun geri tepmesini istemeyiz."

"Peki ya hastalar?" Felix sordu.

Thomas onu inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

Felix alt dudağını ısırđı ve birkaç saniye dişlerinin arasında gezdirdikten sonra, "Carlos bu insanların beyinlerinin aylarca, hatta yıllarca karıştırılmış olduğunu söyledi. Onları öylece sokağa mı atacağız?"

Lucas başını sallayarak Thomas'a baktı. "Onlara bunu yapamayız. Onları sokağa atarsak sistemin içinde kaybolurlar. Sonunda evsiz ve tamamen çaresiz kalırlar."

Thomas yavaşça başını salladı. "Calliope, kimi arayacağını biliyorsun, değil mi?"

Calliope tökezleyerek, "Evet, hastaları oraya götürmek için hazırda bekleyen bir ekip olduğundan emin olacağım," dedi.

"Yer mi?" Lake sordu.

"Bu bilgiyi bilmeniz gerekiyor ve hiçbirinizin bilmesine gerek yok," dedi Thomas, kaba bir şekilde değil. "Yaptığım işte bana yardım eden pek çok güçlü insan var. Kimlikleri öğrenilirse başları büyük belaya girecek insanlar."

Lake bakışlarını konferans masasının üzerinde kavuşturduğu ellerine indirdi. "Ah."

"Bu da beni başka bir konuya getiriyor," dedi Thomas, herkesin dikkatini çekerek. "Jericho, görünüşe göre sen burada kalacaksın ve buna bağlı olarak Felix de öyle. Eğer Jericho size kefil olmak isterse, bu davet için geçerli olacak."

Jericho kardeşine baktı, o da bu bilgiyi doğal karşılamış görünüyordu. Atticus'la epeyce konuşmuş olmalıydılar.

"Bu ailenin bir parçası olmak pek çok tehlikeyi de beraberinde getiriyor. Bunlardan biri, eğer ortaya çıkarılırsak ve bizimle bağlantınız varsa, hiçbirimiz hapisten çıkamayız. Bunun sizi korkutacağını sanmıyorum ama bu çocuklar araba kullanacak yaşta bile değiller. Neye bulaştıklarını bilmeliler."

Seven alay etti. "Hapishanenin bizi korkuttuğunu mu sanıyorsun? Jericho nereye giderse biz de oraya .

"Ya devam ederiz ya da ölürüz."

Lake ve Levi başlarıyla onayladılar. "Ne dediyse o."

Thomas başını salladı. "O zaman anlaştık. Bu gece gidiyoruz. Vardiya değişiminden sonra. Telsizler açık kalacak. Calliope senin gözün ve kulağın olacak. Noah ve ben buradan izleyeceğiz. Jericho, hastaları garaja götürmek için bir ekip üyesi seçmeni öneririm."

Lake tereddüt etmeden, "Ben yaparım," dedi. Jericho'ya baktı. "Eğer sorun olmazsa."

Jericho başıyla onayladı. Bu görev için Lake'ten daha iyi kimse yoktu. Baskı altında sakindi. Etrafında insanların olumlu tepki verdiği bir huzur havası vardı.

"O zaman bu gece giriyoruz."

"Mavi ekip, tüneli yarmak için pozisyon aldınız mı?"

Jericho ve adamları Thomas'ın düz beyaz iş minibüslerinden birinde tamamen siyah giysiler içinde oturuyorlardı. Adamın sonsuz bir kaynağı varmış gibi görünüyordu. Kar maskeleri vardı ama birbirlerinin yüzlerini görebilmeleri için sarılmışlardı. Hava serindi ama kaba pamuğun yüzüne yapışmasını isteyecek kadar soğuk değildi.

Eğer bir şekilde neredeyse terk edilmiş garajın ortasında otururken yakalanırlarsa, yüzlerinin kapalı olmasının bir önemi kalmazdı zaten.

Jericho mermi yatağının dolu ve emniyetin kapalı olduğundan emin olduktan sonra, "Kırmızı takım hazır," dedi. Diğerleri de aynısını yaptı.

"Mavi takım mı?" Cevap gelmeyince Noah tekrar "Mavi takım mı?" diye sordu.

Kazıma sesine benzer bir ses duyuldu ve ardından August'un sesi geldi, sakindi ama sinirli olduğu belliydi. "Mavi takım gidiyor."

"Her şey yolunda mı?" Noah tereddütle sordu.

"Evet, ama nişanlın biz ayrılmadan önce bir galon kahve içmeye karar verdi ve işemesi gerektiği için bizi durdurdu," dedi ikizlerden biri.

Adam'ın asık suratlı sesi hatta belirdi. "Dün gece gözüme uyku girmedi. Bir cesedi atmak zorunda kaldım, hatırladın mı?"

"Herkes odaklansın," dedi Noah ve dikkatlerini tekrar eldeki işe yöneltti. "Güvenlik görüntüleri yirmi dakika boyunca döngüye girdi. Mavi ekip, güvenliği ortadan kaldırmak birinci önceliğiniz. Kırmızı ekip, hedefiniz güvenli bir şekilde hasta çıkarmak. Herkes ne yaptığını biliyor mu?" Herkes olumlu cevap verdi. Uzun bir duraklama oldu ve sonra aniden Noah, "Tamam, üç...iki...başla." dedi.

Jericho ve çocuklar yüzlerini gizlediler ve zar zor görünen garaj kapısını kırarak minibüsten dışarı çıktılar. Tünel kısaydı ve şaşırtıcı derecede temiz ve aydınlıktı. Megaloman doktorlar bile çalışanlarının güvenliği konusunda endişeleniyor gibiydi. Ya da belki de sadece nasıl

süper gizli yeraltı sığınağı konusunda güvenmek istediği pek çok insan vardı. Aslında burası muhtemelen dışarıdaki hava koşullarından etkilenmemişti ve hastane kapandıktan sonra Reed burayı devralana kadar geçen süreye dayanmıştı.

Jericho tünelin sonuna ulaştıklarında ve pozisyonlarını koruduklarında bir parça beklenti hissetti. Neye doğru yürüdükleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Calliope onlara nereye gideceklerini an be an söyleyecekti ama şimdilik kapının diğer tarafında ne olduğu bir muammaydı. Hastane bir haç şeklindeydi ve ortasında bir hemşire istasyonu vardı.

Jericho sahnede fısıldayarak, "Kırmızı ekip yerini aldı," dedi.

"Harekete geçmek için bekleyin," dedi Noah. "Pozisyonunuz nedir, mavi takım?"

August, "İki güvenlik görevlisi üst tarafta etkisiz hale getirildi ama Atticus topallıyor," dedi.

"Ne oldu?" Jericho havladı, adrenalın kanında kıvılcımlar saçıyordu.

Kulağındaki parçadan kıs kıs gülme sesi geliyordu. "Jiletli tellere takıldı ve bacağına kesti. Merak etme Jericho. Freckles sadece bir sıyrık olduğunu söylüyor," diye alay etti ikizlerden biri.

"Git kendini becer," dedi Atticus, sesi asıktı.

Jericho gülümsedi. Tanrım, onu çok seviyordu. Yine de kardeşlerinin onunla sürekli alay etmesini sevmiyordu. Atticus'un peşini bırakmazlarsa tüm Mulvaney klanıyla kavga etmek zorunda kalacaktı.

"Ondan duymayı tercih ederim. İyi misin, Freckles?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum," dedi Atticus, bu küçük gafi yüzünden alacağı alay seviyesine boyun eğmiş bir sesle.

Calliope'nin sesi aniden kulaklarında belirdi. "Pekâlâ çocuklar. Benim adım Calliope ve bu gezide rehberiniz ben olacağım. Dediklerimi yapın ve herkes sağ salim kurtulsun."

Calliope'nin sesi Jericho'nun göğsünde bir şeyleri gevşetti. Sohbeta her zaman ihtiyaç duyulan neşeyi katardı.

"Bugün şanslıyız, çünkü alt bodrumda jeneratör ve diğer çeşitli makineler dışında hiçbir şey yok gibi görünüyor, bu da oyun alanımızı son derece daralttı," dedi.

Bu da bir şeydi. Jericho uzun zamandır intikam hayalleri kuruyordu ama şimdi sadece bu işin bitmesini istiyordu. Reed'in ölmesini, hastaların serbest bırakılmasını ve hepsinin zarar görmeden kurtulmasını istiyordu.

"Kırmızı ekip," dedi Calliope, Jericho'nun dikkatini çekerek. "Kuzey koridorundasınız. Kapının hemen içinde dört hasta odası bulacaksınız.

Yan tarafta. O odaları geçince bir hemşire istasyonu var. Şu anda orada oturan iki çalışan var ve bir diğeri de doğu kanadındaki dinlenme odasında. Hastaları serbest bırakmak için hızlı çalışmanız gerekecek. Siz girer girmez odalarının kilitlerini açacağım ama unutmayın, hepsinin aklı başında olmayabilir."

Jericho yanında duran çocukları işaret ederek, "Anlaşıldı," diye mırıldandı. Onlar da anlayışla başlarını salladılar.

"Mavi ekip, sizin tarafınızda altı oda var. Hemşire istasyonundaki personeli ortadan kaldırmanız, hastaları serbest bırakmanız ve kuzey tünel çıkışına ulaşmanız gerekiyor. Ayrıca, kötü haber vermek istemem ama Carlos'un acımasız bir katil olmasının yanı sıra pis bir yalancı olduğu da ortaya çıktı. Dört muhafız yok. Şu anda sağ koridorun sonundaki güvenlik istasyonunda iki silahlı koruma sayıyorum. Diğer personelle birlikte dinlenme odasında duran iki kişi ve hepsi de önlüklü üç silahlı adam. Personelin silahlı olmasını beklemiyordum."

Jericho da öyle. Bir kez daha endişesi daha da artmış gibiydi. Lanet olsun. Çocuklarını bir savaş bölgesine sürüklüyordu. Thomas bunu nasıl yapmıştı? "Başınızı dik tutun çocuklar."

Jericho, hastanenin Carlos'un artık onlarla birlikte olmadığını bir şekilde fark etmemiş olmasını umarak o sabah Thomas tarafından kendisine verilen telefonu çekti. Giriş izni iptal edilirse çok kötü olurdu. Telefonu tarayıcıya takamadan Calliope kulağına küfretti. "Kırmızı ekip, size doğru gelen bir koruma var."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kapı açıldı. Muhafız irkildi, silahlarını sallayan beş maskeli adamla karşılaşmayı beklemediği belliydi. Diğerleri içeri süzülürken Jericho onu kapıya doğru çekti. Adam silahına uzanmaya çalıştı ama Jericho onu sertçe iterek geriye doğru tökezlemesine neden oldu. Jericho kolunu kaldırdı ve ateş etti, adamın gözlerinin arasına bir kurşun yerleştirdi, koridorda ilerlemeden önce adamın yere yığılmasını izledi.

Çocuklar, birçoğu el ve ayak bileklerinde kalın deri kelepçelerle yataklarına bağlanmış olan hastaları uyandırmaya çalışıyordu. Uyuşturulmuş ve korkmuş oldukları belliydi. Yine de Lake, Levi ve Seven onları ayağa kaldırmayı başardılar ve sessiz kalmaları için ellerinden geleni yaptılar. Koridorlar Jericho'nun hayal ettiğinden daha uzundu ama koridorun sonunda mavi takımı -ve Atticus'u- görebiliyordu. Maske takmış olsa bile Jericho onu nerede olsa tanırdı.

Atticus göz teması kurduğunda içinden kıvılcımlar fırladı. Aynı takımda olmayı diledi ama Atticus'un güvenliği için endişelenmekten dikkatinin dağılacağını biliyordu. Hatalar böyle yapılırdı.

Calliope'nin sesi büyüğü bozdu. "Geliyor."

Buruşuk mavi önlüklü bir adam koridorda tam önlerinden geçerken hepsi donakaldı. Gözleri telefonunun ekranına kilitlenmişti, duvarın hemen diğer tarafında duran Felix'ten habersizdi.

Bir an için yanlarından geçip gidecekmiş gibi göründü ama sonra adam telefonundan başını kaldırdı ve onları görünce iki kez baktı.

Adam telefonunu bıraktı ve kılıfındaki silaha uzandı. "Hey
_."

Daha kelime ağzından çıkmadan ölmüştü, alını dışarı doğru patlayarak onu ayaklarından yere düşürdü. Jericho'nun bakışları, ateş eden silahı tutan Adam'ı görmek için yukarı kaydı. Adam başını salladı ve Jericho da ona karşılık verdi.

Hemşire istasyonundaki birinden bir çığlık geldi ve ardından kıyamet koptu. Kadınlardan biri kaçmaya çalışırken, diğeri masanın altından bir silah çıkardı. Silahı kendinden emin bir şekilde tutuşu Jericho'nun onun silahlara yabancı olmadığını anlamasını sağladı. Ama çok fazla hedefi vardı. En büyük tehdidi kimin oluşturduğunu değerlendirmeye çalışırken dondu kaldı. August'ta karar kıldı, muhtemelen iki elinde de silah olduğunu fark etmişti.

Felix kolunu kaldırdı ve ateş ederek kadını boynundan vurdu. Kadın yere yığıldı, muşamba zemine kan pompalandı. Hastalar çığlık atmaya başladı ve Lake'i hepsini odalara doğru geri itmeye zorladı.

Calliope acil bir sesle, "Güvenlik geliyor, her iki koridorda da," dedi.

Silah sesleri yankılanan koridorda sağır edici bir gürültü yarattı. İlk kurşun hiçbirinin yakınında değildi ama ikincisi Atticus'u bir milimetreden daha az bir farkla ıskalayarak Jericho'nun kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu.

İkizler kayıptı. Muhtemelen diğer hastaların güvenliğini sağlıyorlardı. August, Jericho'ya sert bir bakış attıktan sonra kavgaya karıştı ve iki silahını da kaldırarak muhafızlara doğru ateş etti. Biri hedefini vurdu ve adamı ayağından yere düşürdü. Diğer diğeri muhafızın omzunu sıyırdı ama August işini bitiremeden o da bir odaya girmeyi başardı.

Jericho ve Adam, dört adamın silahlarını çekmiş bir halde koridorda ilerlediği doğu koridoruna doğru döndüler. Görüş alanına girdikleri anda daha fazla silah sesi duyuldu ama koşarken nişan almak zordu, bu yüzden her biri ıskaladı. Jericho hiç terlemeden ikisini öldürdü ve Adam'ı

diğer ikisini indirdi. Biri kolayca yere serildi, diğeri duvarın arkasına saklandı.

Adam adamı kovalamadı. Kıpırdamadan durdu, kollarını uzattı. Bir süre sonra adam köşeden baktı. Adam'ın kurşunu doğrudan gözüne saplandı. Bu adamlar ne zamandır eğitim görüyordu? Sanki Thomas onunla ilk günlerinde ellerine silah vermiş gibiydiler.

Asa ve Avi ortaya çıktılar, korkmuş hastaları dört koridorun kesiştiği hemşire istasyonuna doğru sürdüler, August son personele bir kurşun sıkana kadar tereddüt ettiler.

"Her yer temiz," dedi Calliope. "Kaçak var mı diye ofisleri tarayın." "Reed'in ofisi nerede?" Jericho sordu.

Kulaklığın diğer ucunda bir sessizlik oldu, sonra Calliope, "Batı koridoruna doğru ilerlemeye devam et," dedi.

"O orada mı?"

"Bilmiyorum, üzgünüm. kamera yok."

Jericho köşeyi döndü ve diğerlerine dehşete düşmüş hastaları koridorun diğer tarafına göndermelerini işaret etti. Onlarla savaşmaya devam ettiler, onların da kötü adamlar mı yoksa belki de canlı bir halüsinasyon olduğundan emin değillerdi.

Diğer tarafa geçtiklerinde Lake, "Güvendesiniz. Seni buradan çıkaracağız."

Bu iki şeyi de yapacağını anlamış ya da ona güvenmiş gibi görünmüyorlardı ama yerdeki kanlı bedene bir kez baktılar ve çok uyumlu hale geldiler. "Bütün hastaları aldığımızdan emin misin?" Jericho Calliope'ye sordu.

"Kameraları kontrol ediyorum," dedi. "Evet. Hasta odaları boş." Jericho Lake, Levi ve Felix'e "Onları yukarı çıkarın," diye talimat verdi.

Başlarını sallayarak hastaları tünele açılan kapıdan geçirdiler. "Siyah bir nakliye minibüsü arayın," dedi Calliope. "Hastaları almak için bekliyorlar. hastaları başka bir hastaneye götürürler. Soru sormayacaklar."

Onlar gittikten sonra Jericho döndü ve Reed'in ofisine doğru yürüdü. Dikkatle kapının kolunu salladı. Kilitliydi. Bunda onu çileden çıkaran bir şey vardı. Adam cidden ofisinde sinmiş miydi?

Jericho geri çekildi, kapıyı menteşelerinden sökmek için kendine yeterince yer açtı. Kapı içeri çöktüğünde Jericho silahını sağa sola salladı ama boştu. Jericho'nun kalbi sıkışmıştı. Tek istediği o canavarın kafasına bir kurşun sıkabilmek, bu anın son anı olacağını anladığında gözlerindeki korkuyu görebilmektir.

Hoparlörden August'un sesi geldi. "Sol koridor güvenli. Hedefler ortadan kaldırıldı. Odalar temizlendi."

Jericho yanıt vermeyince Seven, "Sağ koridor güvenli. Odalar temizlendi."

Lake, "Hastalar güvende ve yolda, yeni talimatları bekliyorlar," dedi.

"Minibüsü çalışır durumda tutun," dedi Noah. "Herkes tek parça mı?"

Atticus'un
booboo bir yana."

"Evet," dedi Jericho. "Kırmızı takım iyi."

"Mavi takım da iyi."

August, Jericho'yu işaret ederek, "Üst tarafta buluşuruz," dedi.

Plana göre her biri geldikleri yoldan geri dönecek, araçlarını alacak ve Thomas'ın süper gizli garajında toplanarak kendi arabalarını alacaktı. Jericho yaptıklarının iyi bir şey olduğunu biliyordu. Hastalar özgürdü, personel ölmüştü. Ama Dr. Reed ve Rahibe Agnes dükkân açıp her şeyi yeniden yapmakta hâlâ özgürdü.

Jericho koridorda ilerlemeye başladı, silahı yanındaydı, Seven da arkasından geliyordu. Jericho kapıyı iterek açtı, iki adım attı ve onu görünce kısa bir süre durdu.

Rahibe Agnes, silahını doğrudan ona
doğrultuyor. Gardiyanın silahı.

Sikeyim.

"Sakın kıpırdama!" derken kadının sesi de elleri kadar titriyordu.

TWENTY-THREE

ATTICUS

Atticus sesi duyduğunda merdivenin yarısına gelmişlerdi; bir tabancanın horozunun sesi ve kulaklığın içinden çınlayan bir kadın sesi. Diğerleri de duymuştu. Atticus donakaldı, buz gibi bir korku kalbinin etrafını sardı ve nefes alışını daralttı. Ne haltlar dönüyordu? Açık konuşmamışlar mıydı? Bir hemşire ya da doktor kendilerini gizlemeyi mi başarmıştı? Bunun imkânı yoktu. Calliope kontrol etmişti.

Sonra merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı, ancak güney koridorunu ayıran kapıya geldiğinde durakladı. Eğer oraya girerse Jericho ölebilirdi. Tanrım. Jericho ölebilirdi. Atticus birden nefes alamadığını hissetti. Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

Arkasından diğerlerini duyabiliyordu ama beklemedi, kapıyı yavaşça araladı.

"Şu anda neler oluyor?" Noah içinden sordu.

Jericho'nun sesi net ve kararlıydı. "Agnes? Ne yapacaksın? Burada yalnız değiliz. O tabancada altı mermi var ve biz on kişiyiz. Silahını indir."

Mikrofonunun açık olduğunu söylemeden onlara neler olduğunu anlatıyordu.

"Siktir . Silahını indir," diye hırladı Agnes.

Bu kaltak oradan çıkamayacağını biliyor olmalıydı, değil mi? Belki de geldiği yoldan geri dönebileceğini düşündü. Köşeye sıkıştığını düşünürse, ateş etmeye başlayabilirdi. Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu kim bilebilirdi?

"Kahretsin. Tamam. Arkasına geçebilecek kimse var mı?" Noah sordu. "Lake? Levi? Felix? Hâlâ garajda mısın?"

"Garaj kapısının menteşeleri paslanmış ve koridorda yankılar var. Biz onların yanına bile yaklaşmadan bizi fark ederdi," diyor Lake.

"Ama belki de bu ona onu vurma şansı verir," dedi Felix, sesi boğuklaşarak.

"Hayır," dedi Atticus ve Jericho aynı anda.

"Ne? Hayır, ne?" Agnes sesini bir kademe daha yükselterek konuştu.

"Ben sadece meslektaşlarıma geri çekilmelerini söylüyorum. Hepsi bu kadar. Yetki sende."

"Bu kaltağın kardeşimi öldürmesine izin vermeyeceğim," dedi Felix, çiğ bir sesle. "Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim."

"Kimse öldürülmeyecek," dedi Noah.

"Bu bir emirdir," diye araya Calliope. "Bunu ."

Atticus şimdi koridordaydı ve hemşire istasyonuna doğru yaklaşıyordu. Sol taraftaki manzara duvarın köşesi ve Jericho'nun cesedi tarafından tamamen kapatılmıştı. Atticus sağa döndü. Çok daha iyi değildi. Yedi, Jericho'nun hemen arkasında duruyordu.

Atticus, her biri en iyi atışı yapmaya çalışan kardeşlerinin dağıldığını görmekten çok hissetti.

"Seven, soluna doğru küçük bir adım atabilir misin?" Atticus sordu.

Seven cevap veremedi ama yavaşça, dikkatlice bir tarafa doğru sallandı, ayağını dikkatlice kaldırıp bir santim sola yerleştirdikten sonra geriye doğru sallandı ve hareketi diğer bacağıyla tekrarladı. Bu Agnes için fark edilemezdi ama sonunda Atticus'un Agnes'in sarı saçlarını görmesini sağladı.

Atticus silahını kaldırdı ve nişangâhını kadının görünen tek şeyi olan başının tam tepesine doğrulttu. Her şey aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerliyor gibiydi. Lanet olsun. Atticus onu kaybedemezdi. O kaltağa değil.

Agnes, Jericho'nun omzunun üzerinden, "Silahları bırakın," diye bağırdı, sesi kopmaya yakın bir tel gibi gergindi. "Hepiniz."

Zar zor dayanıyordu. Atticus bir şey yapmazsa, kendini kaybedecek ve Jericho ölecekti.

Jericho silahını yere bıraktı. "Böyle bir şey olmayacak Agnes. Bu adamlar benim arkadaşım değil. Seni almak için beni feda etmeye hazırlar. Sadece silahını indir ve git. Seni takip etmeyeceğiz."

"Lanet olsun. Bana daha büyük bir hedef lazım," diye homurdandı Atticus, ses tonuna hayal kırıklığı sızmıştı.

Atticus, Jericho'nun omuzlarının yükselişini izledi, kocaman bir nefes aldığını ve omuzları düşerken nefesini bıraktığını duydu. Bu Atticus içindi. Her nasılsa Atticus bunun Jericho'nun onu sakinleştirmesi olduğunu biliyordu.

"Ama bir hedefiniz var?" Adam sordu.

Atticus başını salladı. "Zar zor. Jericho, Seven gibi sola kaymanın bir yolu var mı?"

Jericho başını hafifçe salladı. Siktir. Siktir. Siktir. Başının üst kısmını Jericho'nun omzunun hemen üzerinden görebiliyordu ama kıl payı bile olsa Jericho'yu ya omzundan ya da boğazından vuracaktı. Biri onu sakat bırakabilir, diğeri öldürebilirdi. Atticus, Jericho'nun ölümüne kendisi sebep oluyorsa bununla yaşayamazdı.

"Atışı yapabilecek misin, yapamayacak mısın?" Asa sordu.

"Onun iyi bir nişancı olmadığını biliyorsun," diye mırıldandı Avi.

August, "İkiniz de kapatın," diye tersledi. "Bunu yapabilirsin Atticus. Onu sadece sıyırsan bile, Jericho'nun üzerine atlaması için yeterli olacaktır."

Atticus boğazındaki yumruyu yuttu. "Ama ıskalarsam onu öldürürüm."

"Öyleyse ıskalama," dedi August, sesi her zamanki gibi sakin ve mantıklıydı.

Tabii. İskalama. Bu yeterince kolay görünüyordu. Öldürdüklerinin yarısını mahveden Atticus'un, onu seven tek insanı öldürebilecek, neredeyse imkânsız bir atış yapması gerekiyordu. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin." Atticus başını Adam'ın durduğu yere doğru çevirdi. "*Yapmayacaksın* Bayan," diye tekrarladı Adam. "Bu iş sende."

Atticus, Adam'ın Atticus'un beceriksizden başka bir şey olduğunu ima ettiği tek bir zamanı bile hatırlayamıyordu. Belki de Adam, Atticus'un Jericho'yu vurup öldüreceğini ve böylece onunla uğraşmak zorunda kalmayacağını düşünmüştü. Bu Adam için bile çok aşırı görünüyordu. Ama diğer seçenek Adam'ın Atticus hakkında iyi bir şey söylemesiydi ki bu da aynı derecede saçma görünüyordu.

Atticus yeniden Jericho'ya odaklandı ve gördüğü tek şey o sarışın başın tepesi olana kadar görüşünü daralttı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Iskalamayacaksın," dedi Jericho, Atticus'a bir hedef vermek için vücut ağırlığını yeterince kaydırarak. "Şimdi."

Agnes onun sözlerini algılayacak kadar bile zaman bulamamıştı. "Ne?"

Atticus tetiği çekti, kaşlarının arasında mükemmel bir delik oluşurken gözleri kocaman açıldı. Görüş alanından çıkmadan önce ipte asılı bir kukla gibi asılı kaldı.

"Ne oldu?" Noah bağırdı.

August, "Hedef yok edildi," dedi. "Kayıp yok."

Atticus silahını bıraktı ve Jericho'ya doğru koşarak kollarını ona doladı. Zayıf ya da çaresiz görünmesi umurunda değildi. Sadece ona dokunmaya, vücudunun sıcaklığını hissetmeye, nefesini duymaya, sesini duymaya ihtiyacı vardı. Hassiktir. Vay anasını. Bu çok yakındı. Çok yakındı.

Jericho ona sıkıca sarıldı ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Ve sen de öldürme konusunda kötü olduğunu söylemiştin, Çilli."

"Sanırım kalbim durdu," diye itiraf etti Atticus.

Seven Atticus'un sırtını sıvazladı. "İyi atıştı, dostum. Buradan siktir olup gidebilir miyiz?"

Atticus başıyla onayladı. "Evet, hadi gidelim."

Atticus aşağıdaki çukura, bağırarak ve birbirlerine Doritos fırlatan bir grup çocuğa baktı. Bir film vardı ama hiçbirisi gerçekten izlemiyordu. Felix'in elinde bir karalama defteri vardı ve uzun, emin hareketlerle bir şeyler çiziyordu. Arsen kanepenin köşesinde, kavgadan uzakta oturuyordu.

"Her zaman böyle midir?"

Jericho kollarını arkadan ona doladı, çenesini omzunun üzerinden geçirerek kaosa baktı ve sevgiyle, "Bazen daha da kötü oluyor," dedi.

"Hepsi nereden geldi?" Atticus sordu. "Kendi aileleri var mı, yoksa siz misiniz?"

Jericho içini çekti. "Bazılarının ailesi var, tabii onlara aile denebilirse." Mavi saçlı çocuktan başlayarak sırayla her birini işaret etti. "Arsen'in Rus mafyasıyla bağlantılı bir babası vardı ve eşcinsel bir oğula sahip olmanın iş için ne kadar kötü olduğunu yumruklarıyla eve getirdi."

"Pislik herif," diye mırıldandı Atticus.

Jericho başını salladı ve her zamanki gibi ağzından bir lolipop sarkan, kavganın tam ortasında oturan Nico'yu işaret etti. Atticus'a Adam'ı hatırlatıyordu, çok ukala, çok kendinden emin. "Nico'nun babası kara para aklamaktan yirmi yıl hapis yatıyor ve annesi de tam bir felaket. Levi ile boktan bir daireyi paylaşıyorlar ama duvarlar kâğıt gibi ince ve komşularının çoğu ya seks işçisi ya da uyuşturucu satıcısı, bu da uyumayı zorlaştırıyor."

Atticus alay etti. "Öyle olacağını tahmin ediyorum."

Atticus güvenli olmadığı için geceleri uyumaktan korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yıllardır bunu düşünmemişti ama Benny'yi görmek, aşağıdaki çocukların -henüz ergenlik çağını bile geçmemişlerdi- güvende kalmak için bu kadar çabaladıklarını görmek ona kendi berbat geçmişini düşündürdü.

Jericho Cree'yi işaret etti. "Cree'yi evlat edinen ebeveynler, Cree'ye hayatı boyunca bir hizmetçiymiş gibi davranan, küfürbaz Evanjelikler."

Sonunda melek yüzlü ve sarı bukleli Levi'yi işaret etti. "Ve Levi'nin annesi egzotik bir dansçıydı, bu yüzden geceleri çok tehlikeli bir mahallede yalnız kalmak zorundaydı."

"Demek onları... evlat edindiniz," dedi Atticus, sesi hem eğlenmiş hem de etkilenmiş gibi çıkıyordu.

Jericho başını çevirerek Atticus'u kulağının arkasından öptü. "Bir grup eşcinsel çocuğa kendilerini güvende hissedecekleri bir yer verdim."

Atticus başını eğerek ona daha iyi erişim sağladı. "Ve onları öldürmek için eğitti."

"Niyetim bu değildi. Anneme saldıran adamların peşine düştüğümde haber yayıldı. İnsanlar bana gelmeye başladı, misilleme ya da sınır dışı edilme korkusuyla polise gidemeyen insanlar."

Atticus Jericho'ya yaslandı, elleri kazağının altından yukarı kayarak karnını okşarken iç geçirdi. "Sen iyi bir adamsın. Çıkarma sırasında kendi başlarına kaldılar."

"Benden daha iyi," dedi Jericho, ses tonundan yarı şaka yaptığı anlaşılıyordu.

Atticus Jericho ile göz göze gelmek için başını iki yana salladı. "O kapının diğer tarafında olacağını bilmene imkân yoktu."

"Gardımı düşürdüm. Silahımı hazır tutmalıydım, o zaman ateş edebilirdim. Sürpriz yapma şansım olurdu." Jericho başını salladı. "Evet ama sen orada olmasaydın-"

"Ama öyleydim. Her zaman orada olacağım," dedi Atticus, bunun doğru olduğunu iliklerine kadar bilerek. Jericho'dan başka kimse yoktu. Hiç kimse. Kimse yanına bile yaklaşamazdı.

Jericho hâlâ çocuklara bakıyordu, sesi bir itiraf gibi sessizdi. "Bazen onları ömür boyu mahvedip mahvetmediğimi merak ediyorum. Hiçbir zaman gençlerden oluşan bir ordu yaratmak için yola çıkmadım. Sadece her şeyi tek başıma halledemezdim. Yardıma ihtiyacı olan çok fazla insan vardı. İlk başlarda onları şiddetten uzak tutmaya çalıştım. Onlar sadece benim için bilgi topladılar ama sonunda bunu bir..."

"Aramak mı?" Atticus cevap verdi.

Jericho başını salladı. "Her şey bir anda olmadı, biliyor musun? Felix fazla kadınsı davrandığı, kız kıyafetleri giydiği için okulda işkence görüyordu. Perişan haldeydi, her gün ağlıyordu. Sonra Levi ile arkadaş oldu, o da dışarıdaydı ve sınıf arkadaşlarının beğenisine göre biraz fazla güzeldi. Annesi ne zaman çalışsa, uyuyabileceği güvenli bir yer olsun diye buraya gelirdi. Güvenli bir yer aramak için gelmeye devam ettiler. Ben sadece herkesin kendini güvende hissetmesini istedim."

"Bir şeyleri doğru yapmış olmalısın. Hâlâ buradalar."

Jericho başını salladı. "Artık hepsi yetişkin -neredeyse- ama her gece buraya geliyorlar, hâlâ boktan hayatlarından ya da boktan apartmanlarından kaçmaya çalışıyorlar. Benimle birlikte olmanın tehlikelerinden biri de bu Çilli. Biz bir çeşit paket anlaşıyoruz."

Atticus kollarında döndü. "Ben cinayete meyilli çocuklarla dolu bir evde büyüdüm. Bu yeni bir şey değil. Buradayken nerede uyuyorlar? Sıkışık bir yere benziyor."

"Birkaçı kanepe için kavga edecek ve diğerleri uyku tulumlarında yatacak."

Atticus kaşlarını çatı. "Betonun üzerinde mi?"

Jericho omuz silkti. "Burada kalmalarını teklif ettim ama burası yeterince büyük değil."

"Buradayken uyuyacak bir yerlerinin olmaması doğru görünmüyor. Yandaki evi satın alıp yatakhaneye çevirmeli ya da güvenli bir yerde bir apartman satın alıp orada yaşamalarına izin vermelisiniz."

Jericho güldü, dudakları Atticus'un dudaklarında gezindi. "Kendim için iyiyim Çilli, ama adım Rockefeller değil."

Atticus'un ağzı kurudu. "Ama Mulvaney olabilir."

Jericho'nun tüm vücudu bir an için kaskatı kesildi, sonra Jericho ona baktı.
"Az önce bana evlenme mi teklif ettin Çilli?"

Atticus yapmacık bir şekilde başını salladı. "Sanırım yaptım, evet."

"Ciddi miydin?" Jericho sordu, ses tonundaki gerginlik Atticus'un kalbini ele geçiren ani panikle eşleşiyordu. Ya hayır dediyse? Ya çok hızlı, çok erkense? Jericho defalarca Atticus'un gitmesine asla izin vermeyeceğini söylemişti ama bu yasal bir şey yapmaktan çok uzaktı.

Atticus yine yapmacık bir şekilde başını salladı. "Evet.

Evet, öyle yaptım." "O zaman, evet, Çilli. Cevabım evet."

EPILOGUE

ATTICUS

"Romantik olmaya mı çalışıyorsun yoksa beni öldürüp parçalara ayırmak için ormana mı götürüyorsun anlayamıyorum."

Atticus alay etti. "Seni bu pantolonla parçalamak mı? Neredeyse iki bin dolar tutuyor." Yolcu koltuğundaki Jericho'ya şöyle bir göz attığında, Jericho hâlâ şüpheli bir ifadeyle kapkara karanlığa bakıyordu. Atticus güldü. "Yıldönümümüzde seni öldürecekmişim gibi mi? O kadar duygusal değilim."

Jericho sırttı sonunda ona baktı. "Teşekkürler, Çilli."

Atticus dönüşü yaptığında Jericho'nun yüzü aydınlandı. "Bizi cinayet kulübemize mi götürüyorsun?"

Atticus cevap vermedi, sadece uzanıp Jericho'nun elini sıktı ve yolun geri kalanında da tuttu. Bronco'yu durdurduğunda Adam ve Noah çoktan orada bekliyorlardı. Jericho kaşlarını çatı. "Neler oluyor?"

Atticus Jericho'ya bakmak için koltuğunda döndü. "Birincisi, seni sadece cinayet kulübemize götürmüyorum. Cinayet kulübemizi satın aldım. Bizim için." Anahtarı cebinden çıkardı ve aralarında salladı.

Jericho'nun kaşları kalktı ve Atticus'a hararetli bir bakış attı. "Bana cinayet kulübemizi mi aldın? Bilmiyorum, Çilli. Bu kulağa oldukça duygusal geliyor."

Atticus homurdandı. "Lütfen, bunu ucuza aldım." Burnunu kırıştırdı. "Görünüşe göre, yerde kan lekeleri ve insan parçaları bulmuşlar.

orada kalır."

Jericho kapıyı açmaya başladı, sonra hızla kapatıp Atticus'a baktı, şüphesi geri dönmüştü. "Bekle, bir dedin. Bu iki tane olduğu anlamına mı geliyor? Ve bu ikinin, kardeşin ve Noah'nın yıldönümümüze neden geldikleri ile bir ilgisi var mı?"

Atticus gözlerini devirdi. "Değiller, söz veriyorum. Sadece hediyene bakıcılık yapmaları için onlara ihtiyacım vardı."

"Hediyeme bakıcılık mı yapacaksın?" Jericho yavaşça tekrarladı. Atticus sırttı. "Göreceksin."

Jericho Atticus'un yüzünü inceledi. "Bana söylemeden bir bebek mi evlat edindin? Sanırım evimiz zaten dolu."

"Evet, bir bebek evlat edindim ve kardeşimle nişanlısından onu ormanın ortasına götürmelerini istedim, böylece cinayet kulübemizde sana sürpriz olarak sunabilecektim." Jericho bakmaya devam edince Atticus güldü. "Hayır, çocuklardan nefret ettiğimi biliyorsun. Bunu kesinlikle August ve Lucas'a bırakacağım."

August ve Lucas tüp bebek sürecine derinlemesine dalmışlardı. Cricket taşıyıcı annelik yapmayı kabul ettiğine göre, zamanlarının çoğunu doktor randevuları ve avukatlar arasında mekik dokuyarak geçiriyorlardı. Görünüşe göre iki baba olunca bebek sahibi olmak çok daha karmaşık bir hal alıyordu. Neyse ki, bu çocuğu büyütmek için bekleyen bir katiller köyü vardı. Eminim yasal belgelerde bundan bahsetmezler.

Hayır, Atticus kendi ve Jericho'nun çocuklarını tercih ederdi. Tamamen büyümüşlerdi ve tamamen kendi kendilerine yetiyorlardı. Tamam, tamamen değil ama çocuk bezi, diş çıkarma ya da okul bahçesindeki zorbalardan yoktu.

Atticus, Jericho'nun dükkânının yanındaki binayı satın almış ve içini yıktırmıştı. Asa mekânı, gerektiğinde yirmi kişiyi ağırlayabilecek şekilde yeniden tasarlamıştı. İmar işleri tam bir kâbustu ama kapıların parayla açılması inanılmazdı.

Üst katta birkaç küçük ama verimli oda vardı, alt kat ise bir tür dinlenme merkeziydi. Oyunlar ve kitaplar, kanepeler ve sandalyeler, bir grup yirmi bir yaşındaki gencin kendilerini eğlendirmek için ihtiyaç duydukları hemen her şey vardı.

İki bina arasında, Jericho'nun dükkânına istedikleri sıklıkta görünmeden girip çıkmalarını sağlayan bir kapı vardı ve Arsen bunu çok seviyordu çünkü yatağından kalkıp işinin başında olabiliyordu.

"Neden buradayız, Freckles?"

Atticus düşüncelerinden sıyrıldı. "Çünkü aylarca aradıktan sonra sonunda sana mükemmel bir yıldönümü hediyesi buldum."

Jericho ona ihtiyatla baktı ama Bronco'dan indi, Adam ve Noah'ya yaklaşmadan önce Atticus'un aracın etrafında dönmesini bekledi. Adam Atticus'a başıyla selam verdikten sonra Jericho ile karmaşık bir el sıkışma hareketi yaptı. İkisi artık bir tür anlaşmaya vardıklarına göre kendi aralarında bir şeyler yapıyorlardı.

Adam hâlâ bir pislikti, hâlâ şımarık ve bencildi ama Atticus'un öldürme konusundaki beceriksizliği, giyim tarzı ya da her şey hakkında küçümseyici yorumlar yapmayı bırakmıştı. Belki Jericho onu tehdit etmişti ama Atticus öyle düşünmüyordu. Ayrıca bunu sorgulamadı da.

"Şuna dikkat et," dedi Noah, yüzünü buruşturarak kulübeye doğru başını sallayarak. "O bir tükürükçü."

"Tüküren mi?" Jericho yankıladı.

Noah ciddiyle başını salladı. "Evet, seni kör etmek için yapışkan madde püskürten o ürkütücü küçük Jurassic Park dinazorlarından biri gibi. Kafasına bir torba geçirdim." Jericho şaşkınlık içinde Atticus'a baktı. "Bana ne aldın böyle,

Çiller mi? Bir lama mı?"

Atticus Jericho'nun elini tuttu ve diğerleri uzaklaşırken onu kulübeye götürdü. Jericho kapının hemen girişinde durdu ve manzarayı inceledi. Odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış bir adam vardı, kolları ve bacakları bağlıydı, başına bir çuval geçirilmişti.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Jericho ihtiyatla sordu. "Elbette," dedi Atticus, sesi yumuşayarak. "Onu buldum."

Jericho kaşlarını çatı. "Kimi buldun?" Atticus'un ağır sessizliği karşısında Jericho'nun gözleri büyüdü. "Onu mu? O mu, o mu? Reed'i mi? Reed'i mi buldun? Nerede?"

Atticus adamın genel yönüne ters ters baktı. "Meksika'da bir klinikte çalışıyor. Onu sınırdan geri getirmek tam bir baş belasıydı ama Federallerin bir maaş çeki için neler yapabileceklerini bilerseniz şaşarsınız."

Reed düşen son domino taşı oldu. Gabriel Velez'i Reed'e ya da onun dehşet hastanesine bağlayan hiçbir şey bulamamışlardı. Atticus her ne kadar Gabe'i cinayet kulübesinde yakalamak istese de, o sadece rüşvet yiyen boktan bir polisti. En azından öyleydi. Şimdi barmen olarak çalışan boktan bir eski polisti.

Jericho odanın karşısına geçerek adamın kapüşonunu çekip aldı. Atticus bu kadar sıradan bir adamın bu kadar büyük bir kaosa neden olabileceğine inanamıyordu.

ve yıkım. Gerçekten acınacak haldeydi. Kırışmış saçları, hamur gibi bir yüzü vardı. Ama onda bir kötülük vardı. Ölü gözleri vardı. Neredeyse sürüngen gibi. Belki bu tükürmesini açıklıyordu.

"Siz de kimsiniz lan?"

Atticus, "Sağlık kurulu," diye espri yaptı. "Lisansınızı resmen iptal etmek için buradayız."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne?"

"Benim adım Jericho Navarro. Kız kardeşim Mercy sizin küçük kliniklerinizden birine düştü. Sonra da öldü."

Atticus şafağı anlayışla izledi. Adam çılgınca başını sallamaya başladı, vücudu ter içinde kalmıştı. "Kaybınız için üzgünüm ama bu daha büyük bir iyilik içindi. Ortada bir kişiden çok daha fazlası var. Çalışmalarım savaşların yapılış şeklini değiştirebilir."

Jericho adamın suratına, onu geriye doğru fırlatacak kadar sert bir yumruk attı ve dudaklarından kan fışkırdı.

Atticus bir adım daha yaklaştı. "Ordu sizi yıllar önce kapattı. İlk başta sadece bir kara kitap operasyonu yürüttüğünüzü düşündük. Ancak çok sayıda kaynaktan taktiklerinizin ordu fazla zalimce olduğunu öğrendik. Çok gizli bir askeri operasyonun senin çok acımasız olduğuna karar vermesi için ne kadar canavar olman gerekiyor?"

Jericho etrafına bakındı. "Aletlerimi getirdin mi Çilli?"

"Elbette." Atticus başıyla yerdeki çantayı işaret etti. "Bu durum için ekstra özel bir şeyler bile hazırladım."

Jericho onu uzun uzun ve derin derin öptü, ta ki Atticus içinin ısındığını hissedene kadar. "Teşekkürler."

Atticus tıpkı Trevor'ı sorguladıkları zaman yaptığı gibi masanın üzerine zıplayıp arkasına yaslandı. Jericho aletlerini yerleştirmek için acele etmedi, özel sürprizinin önünde durduğunda durakladı. "Bu bir el testeresi mi?"

"August onu eski et paketleme tesisinde buldu. Emniyetini kapat ve tetiği çek."

Jericho söyleneni yaptı ve kükreyerek canlandı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kablosuz mu? Bu inanılmaz."

Atticus kıs kıs güldü. "Ona fazla aşık olma. August'un en sevdiği oyuncak. Sadece ödünç."

Jericho, çılgınca kendini bağlarından kurtarmaya çalışan doktora sertçe baktı. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Atticus bir granola bar ve en son Journal of the American Medical Association'ı açarak, "Şüpheye düştüğünde kulaklarından başla ve aşağı doğru in," dedi.

Jericho omuz silkti. "Bu harika bir fikir."

"Lütfen, bunu yapma-" Testerenin kükreyerek canlanma sesi duyuldu ve ardından Reed çığlık atmaya başladı.

Atticus günlüğünü karıştırarak son makalesini aradı. "Benim makalemi en arkaya attıklarına inanamıyorum," dedi somurarak. "Bu kesinlikle ön sayfa haberi idi."

Bir çığlık daha duyuldu ve adamın kulağının kaygan sesi yere düştü. "Evet, kesinlikle en önde ve ortada olmalıydın, Çilli."

Atticus granola barından bir ısırık daha alıp düşünceli düşünceli çiğneyerek, "Doğru," diye onayladı.

Çığlıklar nihayet kesildiğinde Atticus günlüğün yarısına gelmişti. Her yerde kan vardı. Neyse ki Atticus birkaç muşamba serecek kadar ileri görüşlüydü. Artık buranın sahibi olduklarına göre çok daha dikkatli olmaları gerekiyordu.

Jericho elini yüzünü yıkarken Atticus lavabonun açıldığını duydu, gömleğini başının üzerinden çekerek suyun göğsünün üzerinden akmasını sağladı. Çok sıcaktı.

Atticus'un onu izlediğini fark edince sıırttı. "Bu bakış ne için, Çilli?"

Atticus uzandı ve pantolonunun kemerini çözdü. "Hediyenin üçüncü kısmını ister misin?"

Jericho odayı geçti, Atticus'u masanın ucunda oturur pozisyona çekti, tıpkı tanıştıkları ilk gecede olduğu gibi ağızlarını birbirine vurdu, ama bu sefer Atticus çok daha aktif bir katılımcıydı. Aleti çoktan sertleşmişti.

"Becer beni," diye fısıldadı Atticus onun ağzına.

Jericho öpüşmeyi kesmedi, sadece "Kayganlaştırıcı yok. Yoksa benim küçük izci çocuk onu da mı getirdi?"

Atticus onu gözlerinin içine bakabilecek kadar geriye itti. "Hayır... Ben... hazırlandım."

"Tanrım, Freckles. Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Jericho, Atticus'u ahşap masaya geri itti, botlarını çıkardı, kot pantolonunu ve iç çamaşırını yoldan çekti, Atticus'un kızarmış ereksiyonunun hazırda beklediğini görünce göz bebekleri büyüdü. Jericho serbest bıraktı

Atticus'u kıcı masadan sarkana kadar ileri sürükledi. Muhtemelen kıcıda kıymıklar vardı ama umurunda bile değildi. Sadece Jericho'nun içine girmesini istiyordu. Jericho Atticus'un kot pantolonunu kullanarak onu neredeyse ikiye böldü, serbest eliyle Atticus'un deliğini yokladı.

"Kahretsin, benim için çoktan ıslanmışsın. Bunu ne zaman yaptın?" "Restoranda."

Jericho parmaklarını serbest bırakarak hırladı. Atticus'un Jericho'nun sikinin küt başının kendisine doğru bastırıldığını fark edecek kadar vakti vardı ki, Jericho kendini kabzasına kadar gömdü. İkisi de inledi. "Nazik olmayacağım, Çilli."

"Senden bunu istemedim."

Jericho'nun hızı, Atticus'un her üç itişinde prostatını sıyırmasını sağlayan sabit, itici bir ritimle Atticus'a vururken acımasızdı, ta ki Atticus her tarafına sızana kadar. Bu onun en sevdiği Jericho'ydu. Ham, filtrelenmemiş, öldürölmekten yeni çıkmış Jericho. Atticus onun bu kadar hayvani olmasına bayılıyordu. Seks, bu ihtiyacı beslemenin, içinden akan tüm adrenalini yakmanın tek yoluydu.

"Sikeyim. İnanamıyorum, ben yemek yerken sen banyodaydın, pantolonun inikti ve benim için kendini parmaklıyordun. Hay sikeyim. Beni düşündün mü? Bunu mu? Bu sürtük deliğine tekrar tekrar girdiğimde ne kadar iyi hissedeceğini?"

"Evet. Siktir. Oh, Tanrım. Dokun bana."

Jericho'nun eli etrafına dolandığında, kaçan çığlığa engel olamadı.

"Her zaman çok sıkı, çok ateşlisin. Uzun sürmeyecek ama yemin ederim ikimiz de uyumadan önce seni domaltıp tekrar sikeceğim. Hatta bütün gece ayakta kalıp seni becerebilirim. Bunu ister misin, Çilli? Seni doldurmamı ister misin? İşimiz bittiğinde, belki de sikimi emzirerek uykuya dalmana izin veririm. Buna bayılırsın."

Atticus kulaklarının ucuna kadar kızardı. Bunu seviyordu. Jericho içindeyken ya da hâlâ ağzındayken uykuya dalmayı seviyordu. Bazen başı kucağında, Jericho'nun yumuşak aleti ağzındayken, televizyon seyredirken ve Jericho parmaklarını saçlarının arasından geçirirken öylece uzanıyordu.

Jericho buna bayıldı. Atticus'a her zaman söylerdi. Saçlarıyla oynar ve ona Atticus'un ne kadar muhtaç olduğunu, Atticus'un mümkün olduğunca sık bir şekilde bir araya gelmelerini istemesini ne kadar sevdiğini söylerdi.

Jericho'nun hamleleri hızlandı, eli de onun temposuna uyarak hızlandı. O kadar yakındı ki, restorana gelmelerinden çok daha öncesinden beri buna hazırды. Jericho'nun elini her çevirişinde ve çekişinde omurgasında şımşekler çakıyor, ayak parmakları kıvrılıyordu. "Oh, lanet olsun. Boşalacağım."

Jericho, "Yap şunu," diye homurdandı. "Ben içindeyken boşalmanın verdiği hisse bayılıyorum."

Atticus sert bir çığlık attı, döllerı karnının üzerine fıskırdı. Jericho derin, gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Lanet olsun Çilli, deliğın etrafımda spazm geçiriyor, her damlasını sağıyor."

Jericho boşalırken tüm vücudu kaskatı kesildi, kısa kesik itişlerle Atticus'un içine giriyor, aleti içinde zonkluyordu. Bu asla seksi olmayı bırakmayacaktı. Asla. Jericho serbest kalıp Atticus'un bacaklarını nazikçe indirdiğinde irkildi.

"Siktir. Yıldönümünde bir adama nasıl davranılacağını gerçekten biliyorsun."

Jericho temizlenmeden giysilerini düzeltti, sonra Atticus'u bir kez daha oturur pozisyona sürükledi ve bu kez daha nazik bir şekilde onu tekrar öptü.

"Cidden, Çilli. Bu bölümü sonsuza dek kapatmak için ihtiyacım olan şey buydu. Felix'in ona karşı şansını kullanamadığı için üzgünüm."

"Ben teklif ettim," dedi Atticus. "Felix adamı görmek istemediğini söyledi. Mercy'nin sonunda huzura kavuşabilmesi için ona her şeyin bittiğine dair mesaj atman gerektiğini söyledi."

Jericho alınlarını birbirine bastırdı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Atticus dürüstçe.

"Onu ne yapacağız?" Jericho başını çevirerek hâlâ sandalyeye bağlı olan pisliğe baktı. "Bu sefer onu hayvanlara bırakamayız."

Atticus yüzünü buruşturdu. "Muşambalar bunun için. Gölün kenarında bir tekne var. Onu orada bırakırız. Geceyi bitirmek için pek romantik bir yol olmadığını biliyorum ama..."

Jericho sırtarak Atticus'u bir kez daha öptü. "Seninle yıldızların altında bir tekne gezintisi mi? Bilmiyorum, Çilli. Bana romantizm gibi geliyor."

"Bizim tarzımızda bir romantizm," dedi Atticus.

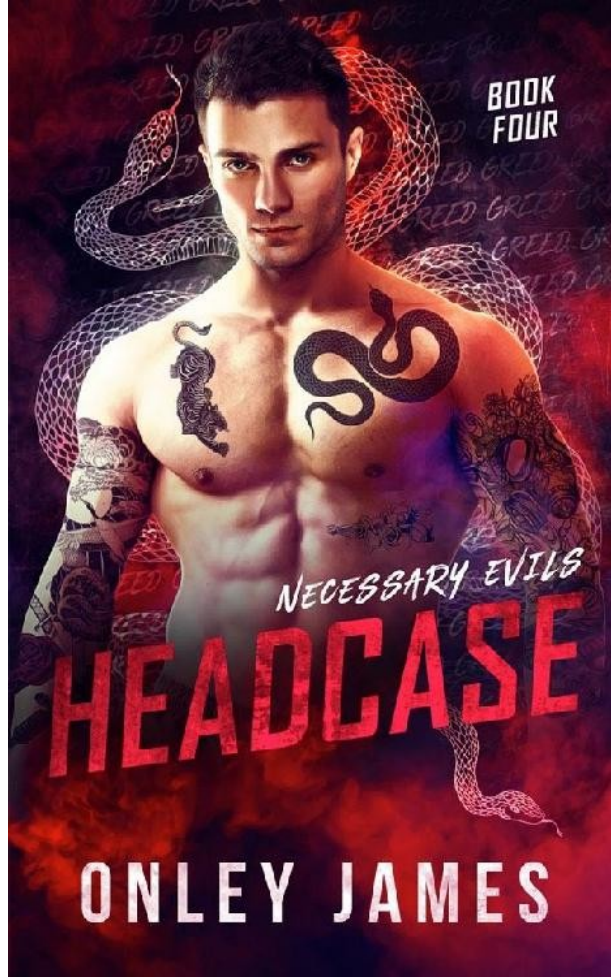
Jericho onu tekrar usulca öptü. "Önemli olan tek kişi biziz."

Atticus ve Jericho'dan daha fazlasını ister misiniz?

Haber bültenime [buradan](#)
kaydolun ve bonus sonsözü alın!

Mulvaney kardeşlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz?
Asa'nın hikayesini okuyun...

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN

DEAR READER,

Gerekli Kötülükler Serimin 3. Kitabı *Moonstruck*'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım kitabı yazmayı sevdiğim kadar okumayı da sevmişsinizdir. Küçük, tuhaf psikopat ailemi seven insanlar bulduğum için çok minnettarım. Daha fazla Jericho ve Atticus için yanıp tutuşuyorsanız, bonus sonsözlerine göz atmayı unutmayın.

Eğer daha önce kitaplarımı okuduysanız, muhtemelen ruhsal durum hakkında yazmaya ve hem doğanın hem de yetiştirilme tarzının bir insanın nasıl bir insan olmasında rol oynadığına dair bir bağımlılığım olduğunu fark etmişsinizdir. Yıllarımı bir psikiyatri hastanesinde hemşire olarak çalışarak geçirdim ve bu yılların çoğunu yaşları beş ila on sekiz arasında değişen çocuklarla geçirdim. Bu benim ve kendi ruh sağlığım üzerinde büyük bir etki yarattı, bu yüzden bu karakterleri yazmak benim için bir terapi şekli oldu. Sosyopat korumalar ve megalomanyak tarikat liderleri kurgu eseri olsa da, kahramanlarım ve kötü adamlarımın hepsi hemşirelik yaptığım süre boyunca karşılaştığım gerçek insanlardan alınmıştır.

Atticus ve Jericho'nun hikâyesini yazmak, serinin önceki kitaplarındaki büyük endişelerden büyük bir kopuş oldu. Atticus ve Jericho'nun travmaları var mı? Elbette. Ama ikisi de bu travmayı yönlendirmenin yollarını bulmuşlar. Jericho'nun her şeyi kontrol etmek için neredeyse patolojik bir ihtiyacı var ve Atticus dünyanın onu mükemmel olarak görmesi için çaresiz. Birlikte, kişisel şeytanlarını kovmak zorunda kalmadan birbirlerinin hayatlarındaki boşlukları dolduruyorlar. Eskiden oldukları gibi berbat bir halde kalırlar ama bu berbatlıklarını tamamlayacak birini bulurlar. En sevdiğim türden bir aşk hikayesi.

Sırada, Gerekli Kötülükler Serisi'nin 4. Kitabı *Headcase* var; bu kitapta Asa, gündemi olan, ukala ve hesapçı bir muhabirle karşılaşılıyor.

Kitapları gerçekten seviyorsanız, lütfen Facebook okuyucu grubum [Onley's Oubliette](#)'e katılmayı ve şu anki haftalık serim olan, acı saplantısı olan eski bir iblis ve mazoşist olan insan köle çocuk hakkında sapıkça bir baba kitabı olan *Where the Devil Don't Go*'yu bulabileceğiniz [bültenime](#) kaydolmayı düşünün. Her türlü kitaba erişim kazanacaksınız

kaydolduğunuzda önceki bölümler. Kitaplarımı gerçekten çok seviyorsanız ve onları herkesten önce okumak istiyorsanız, ayrıca imzalı kitaplar, yazdıkça gelecek kitaplar ve özel ürünler gibi Şeylere erişmek istiyorsanız, [Patreon](#)'uma katılmayı düşünün.

Ayrıca yıl boyunca [web sitemde](#) imzalı kitaplar ve ürünler bulabilirsiniz. Sosyal medya hesaplarımdan bana ulaŐmaktan çekinmeyin. Okurlarla konuşmayı seviyorum. Tüm bağlantılarımı [burada](#) bulabilirsiniz.

Son olarak, eğer bu kitabı sevdiyseniz (ya da sevmediyseniz bile. Eek!) bir dakikanızı ayırıp yorum yaparsanız harika olur. Yorumlar yazarlar için altın gibidir.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

ONLY JAMES, Central Florida'da çocukları, pitbull cinsi köpeği ve sürekli büyüyen gölgeli görünümlü kedi koleksiyonuyla yaşayan YA yazarı Martina McAtee'nin takma adıdır. Zamanını YA LGBT paranormal romanları yazmak ve yetişkin m/m romanları yazmak arasında bölüştürüyor.

Masasında olmadığı zamanlarda onu Starbucks tazeleyicilerini tüketirken, ne kadar çok yapması gerektiği konusunda sızlanırken ve bir oturuşta sağlıksız miktarda televizyon izleyerek yapması gereken şeylerden kaçınırken bulabilirsiniz. Hayalet hikayelerini, gerçek suç belgesellerini, takıntılı bir şekilde sosyal medyada gezinmeyi ve başka erkeklere aşık olan erkekler hakkında sapıkça, iğneleyici kitaplar yazmayı seviyor.

Onu internette bulabilirsiniz:

WWW.ONLYJAMES.COM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

